Notă pentru arhivare digitală

Acest volum este pus la dispoziție în scop documentar, educațional și de conservare culturală.

Notă privind drepturile de autor

Drepturile de autor aparțin autorilor și deținătorilor legali. Dacă ești titularul drepturilor și consideri că materialul a fost publicat fără acord, te rugăm să ne contactezi pentru clarificare sau remediere.

Notă privind copia privată și utilizarea personală

Conform interpretărilor prezentate de Observatorul european privind încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală, structură a Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO), legislațiile statelor membre ale Uniunii Europene permit, în anumite condiții, realizarea unei copii a unei opere protejate pentru uz personal sau pentru cercul familiei și al prietenilor apropiați.

Această situație poate include și realizarea unei copii digitale a unei opere pe care utilizatorul o deține deja în mod legal (de exemplu în format tipărit), inclusiv prin descărcarea unei copii de pe Internet, cu condiția ca opera să fi fost făcută publică, ca utilizarea să nu afecteze exploatarea normală a operei și ca aceasta să nu prejudicieze titularul drepturilor.

Explicații detaliate pot fi consultate în documentul "Frequently

Asked Questions on Copyright" elaborat de Observatorul european privind încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală (EUIPO):
https://tinyurl.com/ccdrocopy

Cerere de completări și corecturi

Dacă ai remarcat o eroare de scanare sau poți furniza informații documentate privind această ediție, ne poți transmite datele pentru actualizare.

COLIN FALCONER

DEMONII

Prin „viață sexuală normală”, ne referim la formele de activitate sexuală care au loc în mod normal la oamenii sănătoși, firești, iar în categoria sexului anormal grupăm toate formele de sex care se produc numai rareori și, prin forma lor, deviază în puncte esențiale de la formele obișnuite. Frontiera dintre normal și anormal, însă, nu este în nici un caz clar definită, existând tot felul de faze intermediare.

J. Fabricius-Moeller

PARTEA ÎNTÂI.

Unu.

Highgate, nordul Londrei.

Cândva, fusese foarte frumoasă. Și încă mai era, dacă ai fi putut privi dincolo de paloarea vineție-ceroasă a pielii, ochii cu pleoapele pe jumătate lăsate, clemele de pe sfârcuri și limba scoasă. Totuși, oamenii din subsol, aparent dezumanizați de către salopetele lor albe și concentrarea captivată cu care priveau prin microscoape, n-o luau în seamă. Trupul ei neînsuflețit devenise aproape irelevant pentru ei. Numai drăgălașa fotografă de la S.0.3, cu părul lung și negru ca abanosul strâns la spate într-o coadă-de-cal, părea preocupată de ea, imortalizând-o din toate unghiurile, ca o paparazza nesățioasă. Singurul sunet din cameră era sfârâitul servomotorului electric din aparat.

Detectivul Sergent Terry James îi făcu cu ochiul. Fotografa nu-i dădu atenție, luând o imagine de aproape cu încheietura legată a mâinii femeii.

Fox stătea lângă colegul ei, în dreptul mesei de tortură. Devenise aproape indiferentă în fața morții, dar crimele sexuale continuau s-o stânjenească, provocându-i și acum acea senzație de crispare grețoasă în abdomen. Ceilalți, deși erau

profesioniști la fel ca ea, îi evitau privirea. Acele fapte le inspirau o anume stare proprie numai lor, înfricoșător de primordială, poate fiindcă ura care le motiva era concentrată nu asupra unei singure persoane, ci împotriva întregului sex pe care-l reprezenta. Făcea ca prin străfundurile minții să forfotească mici umbre; așa, îi era mai ușor să interpreteze greșit privirile dure ale bărbaților, să uite că erau de partea ei.

— Ce-avem aici, T. J.? întrebă ea.

James – pe care toți cei din brigadă îl numeau T. J.

— Ridică din umeri.

— Un asasinat S și M elementar, răspunse el. Întinsă și moartă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, murmură Fox, cu un nod în gât, făcând un pas înapoi.

T. J. Zâmbi…

Chiar în acel moment, sună telefonul.

În cameră încetă orice mișcare. Echipa criminalistică, medicul legist, Pakula, chiar și fotografa, priviră spre telefonul alb și zvelt de pe masă, lângă bancheta tapițată unde zăcea fata moartă, un instrument din secolul douăzeci care distona cu decorul medieval contrafăcut al subsolului.

Fox așteptă să intre în funcțiune robotul, dar acesta părea să fi fost închis. Acest lucru i se părea foarte curios, în circumstanțele date.

— Spune că nu poate veni la telefon, instrui T. J. Pe moment, are mâinile legate.

Chiar dacă era dezamăgit că nimeni a râs de gluma lui, T. J. N-o arătă.

— Dacă tu te pregăteai pentru un act sexual complicat cu legături, sigur ai fi dat drumul robotului, spuse Fox, gândind cu voce tare.

— Întotdeauna, răspunse T. J.

Fox, care purta pe lângă salopeta albă și mănuși de latex, ridică receptorul.

— Da?

Un glas bărbătesc întrebă:

— Faci clisme?

Fox privi în jur, prin celula subterană. Nu avea ferestre, iar pe pereți erau agățate diverse instrumente de tortură: un bici negru din piele împletită, o țepușă, o cravașa. „Și uite-mă pe mine, o fată catolică atât de cuminte, vorbind despre clisme cu un necunoscut.”

Se zări pe sine însăși, încadrată un moment în oglinda instalată pe peretele din capătul camerei, o femeie blondă trecută de treizeci de ani, cu expresie austeră, dacă nu chiar tăioasă, fără machiaj, poate puțin cam prea înaltă. Nu era tocmai zeița sexului pe care și-o reprezenta imaginația înfierbântată a lui T. J., dar nici rău nu arăta, pentru ora aceea din noapte. Deși cam părea a juca într-un film cu extratereștri, în salopeta și galoșii ei albi de protecție.

— Cine sunteți, vă rog? spuse ea.

— Faci sau nu?

— De unde aveți numărul meu?

— Ești Pisica Franțuzoaică?

„Nu, sunt Detectiv Inspector Madeleine Fox; Pisica Franțuzoaică zace la un pas de mine, întinsă și moartă, după cum cu atâta eleganță s-a exprimat T. J. Dar să lăsăm pentru moment detaliile.”

— Trebuie să știu cine v-a trimis, înainte de a discuta aranjamentele cu dumneavoastră, spuse ea, încercând să evite ochii lui T. J.

— Iepurașul.

— Iepurașul.?

— Ești Pisica Franțuzoaică sau nu? Insistă omul.

— Poate veniți azi după-amiază pe la trei, răspunse Fox, dar necunoscutul închisese deja. Puse receptorul în furcă.

— Ți-ai tras o șustă tare? se interesă T. J.

— A închis, spuse ea.

— Ce voia?

— O clismă.

T. J. Își mușcă buza. Până și Pakula fu nevoită să facă un efort.

— Sper că i-ai spus să și-o bage-n cur. Puteai conta pe T. J. Că turtește cu barosul orice moment picant.

— Voia cu Pisica Franțuzoaică.
— A dat vreun nume, doamnă?
— Prietenul lui se numește Iepurașul.
— Christoase. Parc-ar fi colțul animalelor aici.

Echipa de criminaliști își reluă activitatea, dând cu periuțele peste diverse suprafețe, în căutare de amprente. Unul dintre ei găsi o fibră textilă pe dușumeaua de ciment și o puse aproape reverențios într-un plic de probe, ca și cum ar fi fost o relicvă sacră; minuțiozitățile laborioase, dar inestimabile ale investigării unei crime. Pisica Franțuzoaică, goală, răstignită pe o masă de lemn, rămăsese din nou neluată în seamă, cu demnitatea terfelită alături de vitalitatea ei.

Fox îl privea pe Peter Gold, noul copil-minune al unității de criminalistică, dirijându-i pe ceilalți cercetători în activitate. Imaginea lui de Sherlock Holmes anchetând la locul unei crime, cu pardesiul și lupa ridicată la ochi, nu era complet falsă. Investigațiile criminalistice moderne urmăreau o formulă precisă, bazată pe o premiză singulară: orice contact lasă urme.

Nu era deloc imposibil să se comită un asemenea act violent asupra unei alte persoane fără a lăsa nimic în urmă, dar devenea tot mai dificil. Se spunea că infracționalitatea era din ce în ce mai sofisticată; la fel erau și investigațiile criminalistice. Crima nu era o treabă de amator.

Amprentele digitale se puteau preleva de pe aproape orice suprafață, chiar și de pe pielea omenească, iar prezența lor pe un cuțit sau o rangă însângerată era o probă irefutabilă de vinovăție. Amprentele latente puteau supraviețui mult timp la locul unei crime: se găsiseră chiar și pe papirusurile egiptene străvechi, în Valea Regilor.

Chiar și dacă ucigașul își luase măsura de prevedere de a purta mănuși, de obicei lăsa în urmă alte urme minuscule. Un pantof, mai ales dacă fusese purtat un timp, putea lăsa o impresiune unică; fibrele textile puteau fi comparate cu orice articol de îmbrăcăminte; un singur fir de păr, dacă era intact, cu rădăcină cu tot, putea acționa împotriva unui vinovat, purtându-i amprenta genetică unică.

Recoltarea probelor era o muncă migăloasă și istovitoare, și nu în fiecare zi aveau ocazia de a face turul unei camere de tortură private. „Cu asta, mi-aș trage o lună întreagă de invitații la cină, dacă aș avea timp să ies în lume – sau să mănânc”, își spunea Fox. Munca de poliție pretindea programe de șaisprezece ore pe zi, iar în ultima vreme Fox rareori mai lega cunoștințe noi, poate doar cel mult persoane cu pupilele fixe și dilatate.

Fotografa Ministerului de Interne continua să ia imagini cu blitzul ale locului crimei, în timp ce Fox și T. J. Stăteau cu mâinile în buzunarele salopetelor lor albe, privind cu indiferența echipei de sunet pe un platou de filme pornografice.

Fox reveni cu atenția spre fata răstignită pe masă, cu mâinile prinse în cătușe. Își stăpâni imboldul de a o acoperi. Un asemenea mod de a muri avea ceva obscen. Pe torsul femeii se scursese ceară rece de lumânări, de o culoare verde lugubră și viscerală, acum răcită. Clemele de pe sfârcuri nu păreau deosebit de dureroase; Fox își spuse că nu și-ar fi putut prinde facturile lunare cu asemenea instrumente slabe. Niciuna dintre torturile minore nu fusese suficientă pentru a o trimite pe Pisica Franțuzoaică pe lumea cealaltă.

Fox nu avea nevoie de autopsia profesoarei Elizabeth Pakula pentru a afla cauza morții. Victima avea contuzii pe gât, hemoragii minuscule în jurul ochilor, numite petechiae, și limba scoasă, umflată și vânătă. Până și un novice și-ar fi putut da seama că fusese sugrumată.

O concluzie atât de sumară n-ar fi impresionat-o pe Pakula: avea o treabă de făcut și proceda cu cea mai profesională sârguință. Înfricoșătoare și căruntă, la cei cincizeci de ani ai ei, T. J. Și restul brigăzii din Hendon Road o porecliseră Fecioara cu Scalpelul.

Conform procedurii obișnuite, medicul legist nu era chemat la locul faptei, dar acesta nu era un câmp infracțional obișnuit, iar Fox dorise ca Pakula să examineze cadavrul în situ.

Elizabeth Pakula începu o examinare amănunțită a trupului

neînsuflețit, vorbind încet într-un reportofon acționat de sunetul vocii, în timp ce lua temperatura camerei, consemna poziția cadavrului și bizara sa modalitate de prezentare, cu o voce monotonă și tărăgănată, ca și cum ar fi citit prognoza meteorologică.

Fox se duse la capătul mesei, unde se aplecă să vadă dacă nu se zăreau urme uscate de spermă pe vulvă sau în partea interioară a coapselor victimei. „Pakula o să ne spună destul de curând", își zise ea, simțindu-se ca o elevă care încearcă să vadă notele la teză înainte de înapoierea lucrărilor.

În mintea ei, se imagină pe sine însăși așa cum ar fi văzut-o un străin, aplecată să se uite la organele genitale ale unei moarte. „Dacă m-ar vedea tată acum. Sau mama, sau Ginny."

Fox avu impresia că distingea vag niște vânătăi roșiatice în zona posterioară a trupului. După moarte, când bătăile inimii încetaseră, gravitația făcea ca sângele să se adune în partea de jos. Lividitatea se instala cam după două ore și se stabiliza după opt, așa că, oricât de mult ai fi mutat cadavrul după aceea, „vânătăile" caracteristice rămâneau. Ele indicau dacă trupul fusese mișcat după moarte. În acest caz, lividitatea corespundea cu poziția culcată. Femeia murise pe masă, sau cu foarte scurt timp înainte de a fi întinsă acolo.

Rigiditatea cadaverică se instalase și ea. „Iisuse", își spuse Fox, întrebându-se cum aveau să pună infirmierii pe targa cadavrul răstignit și cum îl puteau introduce în furgon.

Fotografa își lăsase jos aparatul Nikon și înregistra scena crimei pe bandă video. Fără îndoială, era necesar s-o vadă băieții din Hendon Road. Intimitatea era un privilegiu la care puteai aspira în timpul vieții: după moarte, trupul, până și fanteziile private, deveneau proprietate publică.

Fox se bucură să lase catacomba privată a Pisicii Franțuzoaice în seama echipei criminalistice și a medicului legist. Cadavrele n-o mai fascinau, dacă o fascinaseră vreodată, iar acel trup în curs de răcire îi provoca destulă greață.

Catacomba se afla în subsolul unei case semidetașate cu trei etaje din Highgate. Cândva, fusese grandioasă. Fox nu se

putea decide nici chiar acum dacă era o stradă în lentă ascensiune socială, sau o zonă revendicată de jungla urbană. Grădina era îngrijită și bine întreținută, contrastând cu curtea din față a vecinilor, o învălmășeală de buruieni și ierburi, cu sticle goale de Newcastle Brown împrăștiate pe cărare.

De afară, casa arăta în stare bună, fără să atragă atenția. Nu era genul care te-ar fi făcut să-ți spui: „Cine știe ce perversiuni s-or fi întâmplând aici." Interiorul era la fel de anonim. În antreu și în salonul din față se găseau vaze cu flori proaspăt culese. Pe masa de cafea stătea un roman – deschis, cu fața în jos, ca și cum Pisica Franțuzoaică ar fi fost deranjată în timp ce citea. Existau până și fotografii de familie în rame argintii, pentru numele lui Dumnezeu.

„Chiar și reginele sado-masochismului aveau vieți personale", medita Fox.

T. J. Stătea lângă combina stereo din salonul spațios, cu vedere la stradă. Apăsă pe butonul CD-playerului, cu un deget înmănușat. Debussy. Fox se încruntă. Cumva, se așteptase la heavy metal.

— Iisuse, ia uită-te-aici, spuse T. J.

— Ce este? întoarse Fox capul.

— Citea Nicholas Sparks, arătă el cu capul spre masă. Poftim. Și-a pierdut dorința de a trăi. Cazul e rezolvat.

Unul dintre agenți se încruntă. Fox era jenată. Nu avea nimic împotriva umorului negru, dar T. J. Întrecea măsura, ajungând direct la nivelul unei boli mintale.

Fox se uită pe fereastră, la freamătul de afară. Vecinii și trecătorii stăteau dincolo de cordoanele poliției, cu atenția captivată a spectatorilor la un accident de circulație. Era mai interesant decât programul de la televizor, în special dacă erai șomer și nu aveai ceva mai bun de făcut lunea dimineață. Un tânăr cu fes de lână și căști de walkman la urechi privea alături de ceilalți, fredonând muzica; o femeie musulmană, împingând un cărucior cu un copil, se oprise să caște gura; câțiva tineri albi cu scurte de piele se strâmbau la polițiști; un alergător de jogging cu tricou London Marathon și lanț de aur la gât se opri din fugă pentru a-și satisface curiozitatea.

— Eu merg să mă uit sus, spuse Fox.

La etaj lucrau doi membri ai echipei lui Gold. Erau meticuloși, căutând urmele sânge în scurgerea de apă a lavaboului și chiștoace de țigară în toaletă. Fox intră în dormitor, unde privi în jur, surprinsă. Arăta mai mult ca dormitorul unei fetițe decât al unei femei în toată firea. Pereții erau decorați într-un roz pal, patul era acoperit cu dantelă, iar pe pernă – un accent înduioșător, își spuse Fox – stătea un ursuleț. Se întrebă la ce s-o fi așteptat. La un pat de cuie și suveniruri de la Gestapo, probabil.

Lângă perete se afla un scrin de mahon. Fox privi cum unul dintre oamenii lui Gold căuta prin sertare. Un haos. Treningurile și lenjeria fuseseră aruncate laolaltă, nimic nu era împăturit, doar îndesat înăuntru, la nimereală.

Omul scoase complet sertarul de jos și găsi o casetă de lac negru, pe care i-o arătă lui Fox. Înăuntru se aflau cătușe care se închideau cu arici Velcro, cleme pentru sâni, o cutie cu lumânări albe, niște perii țepoase pentru câini, un vibrator purpuriu, gel anticoncepțional. Victimei îi plăcea să amestece plăcerea și munca.

Parțial, Fox încă se mai simțea stingherită de rolul pe care-l jucase în a distruge intimitatea tinerei moarte. Toată lumea avea secrete, lucruri pe care nu le știa nimeni: filmul deochiat pe un raft, scrisorile de la un amant gay de demult, lenjeria destinată numai ochilor ființei iubite, toate ascunse la loc sigur. Dar oamenii nu se gândeau niciodată la moarte, mai ales la moartea subită, neașteptată, și la ceea ce se putea întâmpla atunci cu secretele lor. Uneori, Fox se simțea ca un corb, ciugulind măruntaiele unui leș de animal, pe un drum pustiu.

Ca detectiv, criminalist, devenise atât voyeuză, cât și intimă cu morții, ajungând să-i cunoască prin intermediul unui puzzle de detalii observate și aparent nesemnificative. Scrută camera, observând pe perete un afiș al filmului „Dosarele X”, prins lângă o reclamă la săpunul Pear's în ramă edwardiană; pliante de operă la Covent Garden, lângă programe ale meciurilor echipei F. C. Arsenal, pe raft; o canapea victoriană

așezată lângă un șezlong Ikea.

Se întreba dacă Pisica Franțuzoaică visase vreodată că, într-o zi, o persoană complet străină avea să-i disece și să-i examineze așa toate detaliile vieții ei personale. Moartea era un tâlhar. Nu-ți lua numai viața, pe urmă îți scotocea și prin buzunare, ca să-ți fure toate secretele.

Gold scoase capul de după ușă.

— Cred că am găsit ceva, spuse el.

Doi.

Camera de Incidente Majore Zonale, Hendon Road.

Când intră în Camera de Incidente, Fox fu asaltată de mirosul familiar al fumului stătut de țigări. Ridică privirea spre avizierul alb prins pe toată lungimea unui perete. Operațiunea avea deja o denumire: DOAMNA ÎNTUNECATĂ.

Fox se așeză și sorbi din cafeaua proastă, lăsând o urmă de ruj pe paharul de polistiren. Își consultă însemnările, asigurându-se că detaliile de la locul crimei îi erau întipărite clar în minte și că era pregătită pentru întrebările Detectivului Inspector Șef. Greg Mills preluase brigada de la Marenko. Spre deosebire de Frank, care devenise o legendă vie a intuiției inspirate și a anchetării la fața locului, Mills era un profesionist de carieră care prețuia munca pe brânci și bunul simț vestimentar, nu neapărat în această ordine. Era în plină ascensiune, următoarea etapă fiind brigada mobilă.

Victima se numea Kimberley Mason. Până acum, păstraseră discreția, declarând presei că era o agresiune la domiciliu, atacantul fiind probabil un cunoscut al victimei. Ziarele de scandal ar fi fost în al nouălea cer, dacă aflau detaliile. Nu mai rămânea decât să iasă la iveală vreo legătură între Kimberley Mason și Familia Regală sau vreun mijlocaș de la Arsenal, că „Sun” și „Mirror” ar fi publicat articole pe acest subiect luni de zile.

Mills intră. Fox auzi oftatul polițistei Stacey din partea cealaltă a încăperii, ca un foșnet de vânt. În jurul lui Mills plutea o adevărată aură sexuală – dar nu grosolană și fățișă, ca în cazul lui Terry James, era mult prea profesionist pentru așa ceva. Fox nu putuse să definească niciodată prea clar

despre ce anume era vorba, nici să se declare complet imună.

Mills era unul dintre acei oameni pentru care tinerețea nu este decât o escală în drumul spre culme. Avea pe birou o fotografie făcută în anii șaptezeci, ca polițist de stradă, cu cască Bobby londoneză, arătând stângaci și jenat. Acea ființă încetase de mult să mai existe, predată o dată cu uniforma și bastonul.

Acum, era cu totul altul, înalt de peste un metru optzeci, slab și dur, numai cu micile riduri de lângă ochi și firele albe de la tâmple trădându-i vârsta, care se socotea a fi puțin peste patruzeci de ani. Trecuse prin patru căsnicii și în prezent trăia cu Sally, o zeiță a amorului blondă reîncarnată ca prezentatoare de modă, dacă era să i se dea crezare lui Honeywell. Mills umbla cu mișcările grațioase ale unui atlet, iar hainele parcă i-ar fi fost croite la comandă de un creator italian. „Amorul-ambulant" îl numea pe la spate T. J., din invidie, fără îndoială. Mills avea simțul umorului, o percepție acută a politicii de birou și o constituție feroce. Pe scurt, avea stofă de comandant.

Era unul dintre acei oameni a căror viață a dobândit proporții ritmice. Una din cele mai celebre realizări ale lui fusese aceea de a se îmbăta la un dineu al francmasonilor, după care trecuse cu mașina printr-un indicator de lucrări rutiere al primăriei, ajungând într-un șanț de scurgere. Cumva, supraviețuise chiar și acelui episod, care ar fi fost suficient ca să pună capăt aproape oricărei cariere.

Dar calitatea care o frapase pe Fox imediat – pe lângă ochii lui, ce-o dezbrăcaseră în pielea goală la zece secunde de când se întâlniseră prima dată – era mobilitatea. Mills parcă ar fi fost alcătuit din componente modulare. Dădea impresia că purta în buzunar o periuță de dinți și un aparat de ras și că, dacă era chemat – la Scotland Yard, la Interpol, la o conferință a F. B. I. În cartierul general de la Qantico, sau în apartamentul vreunei prezentatoare de lenjerie din „Cosmopolitan" – își putea alege un costum nou de la curățătoria chimică și până dimineața pleca, fără să lase nici o urmă. Nu semăna deloc cu Marenko; locul lui Frank fusese

acolo, își lăsase impresiunea umerilor în pereți, conturul posteriorului masiv pe scaunul de Detectiv Inspector Șef, ca un mulaj de plastic. Mills era un polițist de școală nouă, un copoi bun care se metamorfozase în material administrativ. Hendon Road nu era decât un popas în ascensiunea spre New Scotland Yard.

Mills se așeză, picior peste picior, și-și scoase din buzunarul sacoului stiloul Parker. Nici o cută nu aveau pantalonii lui, își spuse Fox cu acreală. Îl văzu pe T. J. Privindu-l, cu o expresie hămesită. În sfârșit, își găsise un idol.

— Bine, băieți, să ne-apucăm de treabă, începu Mills. Ce-ai aflat, Madeleine?

Fox își deschise carnetul.

— Se numea Kimberley Mason. Vârsta, douăzeci și opt. Autopsia e programată pentru azi la ora trei, dar se pare că a fost strangulată. Avem și banda asta video, de la S. O.3.

Fox introduse caseta în videorecorder. Se văzu pe sine însăși, în salopeta albă, stând cu carnetul în mână lângă masa de tortură. Urmară prim-planuri ale clemelor de la sfârcuri și ale stropilor de ceară întărită de pe pieptul moartei. Apoi, fotografa panoramase în jurul pereților, filmând sinistrele instrumente agățate în cârlige pe zidăria de cărămidă netencuită. Spațiul părea mai întunecos decât și-l amintea ea de dimineață, inspirând un aer macabru – sau erotic, în funcție de punctul de vedere, probabil.

La sfârșitul înregistrării, în cameră se lăsă o tăcere nervoasă.

— Nu s-ar putea să fi fost moarte accidentală, doamnă? întrebă Rankin, unul dintre detectivi.

Fox știa la ce se referea, era întrebarea crucială căreia trebuia să-i răspundă înainte de a începe cu adevărat ancheta. Nu cumva Kimberley Mason acceptase vreo formă de strangulare în timpul actului sexual, ca modalitate de a ajunge la un orgasm mai intens? Oare partenerul ei socotise greșit, apoi se speriase și abandonase cadavrul? Fox mai întâlnise asemenea decese bizare, dar trucurile nu dădeau greș decât în ritualurile sexuale solitare.

Cunoscătorii sado-masochismului o numeau sufocare,

lipsirea de oxigen a creierului pentru a intensifica plăcerea sexuală. Șmecheria era aceea de a rămâne în viață pentru a te bucura de satisfacția obținută. Istoria consemnase un număr de oameni pentru care așa ceva pur și simplu nu era posibil: încă din secolul al XVII-lea, cronicarii observaseră că victimele spânzurărilor în public aveau erecții și chiar ejaculări când se zbăteau în ștreang.

„Când se duc, atunci le vine!" ar fi spus T. J.

Nu era o noutate: japonezii jucaseră secole de-a rândul acest periculos joc sexual. Anoxia cerebrală, combinată cu secreția de adrenalină a stării de risc, forma un cocktail euforizant, deosebit de atrăgător pentru masculii tineri. Conform statisticilor, treizeci la sută din sinuciderile adolescenților puteau fi experimente sexuale scăpate de sub control.

Tot ceea ce știau până acum despre Kimberley Mason sugera că practicile de acest gen îi erau foarte bine cunoscute. Întrebarea era: murise jucându-se, sau ucigașul ei avusese intenții serioase?

— Încă n-am conturat o teorie despre moartea ei, în faza asta, îi spuse Fox lui Rankin. Necropsia ne-ar putea dezvălui mai multe.

— Vreun indiciu despre ora morții? se interesă altcineva.

— Din nou, trebuie să așteptăm autopsia lui Pakula, dar rigor mortis-ul era destul de avansat. După părerea ei, victima murise de peste douăzeci și patru de ore.

— Ne poți spune ce-au găsit criminaliștii în bucătărie, te rog? îi ceru Mills.

Fox se întoarse spre ceilalți:

— Un membru al echipei lui Gold a găsit o pată de sânge pe clanța frigiderului. Iar în lada de gunoi era o ceașcă spartă. Pe dușumea încă mai existau cioburi mărunte de porțelan. Toate astea arată că, recent, acolo a avut loc un conflict, după care cineva a făcut curățenie. Dacă are sau nu legătură cu crima, încă nu știm.

— Amprente?

— Din nou, așteptăm raportul. Criminaliștii au prelevat o amprentă latentă cu sânge de pe frigider, dar încă nu știm

dacă îi aparținea lui Kimberley sau atacatorului.

— Cum a intrat agresorul? întrebă Rankin.

— Nu prin forță. Deci, fie o cunoștea, și i-a deschis chiar ea, fie avea o cheie.

— Deci, s-ar putea să fi fost un accident, insistă Honeywell.

— E posibil, dar până după examenul post-mortem nu putem începe să formulăm nici o teorie, repetă Fox.

— Fata era curvă? continuă Rankin; ridicând ochii, văzu privirea aspră a lui Fox. Era prostituată, doamnă?

— Încă mai cercetăm, Dennis, răspunse Fox, revenind asupra însemnărilor. Ziua, avea o mică firmă de public relations cu un birou pe Euston Road. Totuși, se pare că avea o viață dublă. În timp ce eram acolo, am primit un telefon. Un bărbat a cerut cu Pisica Franțuzoaică. Voia o clismă.

— L-ați primit pe mobil, doamnă? întrebă Honeywell, făcându-i pe toți să izbucnească în râs.

— Da, și ți-am spus să nu mă mai suni în timpul programului! ripostă Fox.

— Mai departe, mormăi Mills, cu o mutră acră.

Fox reveni la însemnările ei.

— Am verificat banca de mesaje. Primise câteva apeluri de la tatăl ei și două de la secretară. Alți doi au mai sunat fără să lase nici un mesaj.

— Asta-i tot, doamnă? întrebă Honeywell.

— Asta-i tot, Bill.

— Cine-a găsit cadavrul? vru să știe Nick Crawford, noul Detectiv Sergent.

Mills își drese glasul, iar Fox îl lăsă să continue el.

— Azi-dimineață, când domnișoara Mason n-a venit la serviciu, secretara ei a sunat-o acasă. Nu i-a răspuns nimeni. După ce a lipsit și de la primele două întâlniri, s-a hotărât să telefoneze la poliție. Doi agenți în uniformă de la Highgate au pătruns în casă și au găsit cadavrul.

— Nu cumva ei i-or fi făcut-o? interveni Honeywell. Știți cum sunt unii dintre ăia din perioada de probă. N-aș avea încredere în ei nici s-o traverseze pe bunică-mea strada.

— Eu nici în dumneata n-aș avea încredere cu bunica mea,

replică Mills, stârnind un nou val de râsete, la care T. J. Participă cu mai mult entuziasm decât s-ar fi cuvenit.

— A văzut cineva ceva, șefu'? întrebă Rankin.

— T. J. A vorbit cu vecinii, dar susțin că n-au văzut și n-au auzit nimic neobișnuit, răspunse Mills.

T. J. Dădu din cap.

— Cealaltă jumătate a casei e proprietatea a două relicve de la Muzeul de Istorie Naturală. El e surd, iar ea suferă de Alzheimer în fază avansată. Am verificat și în partea cealaltă, dar pe-aia a închiriat-o jumate din Jamaica. Totuși, ăștia zic că tipa era o târfă.

— De ce? întrebă Crawford.

— Îi intrau și-i ieșeau gagiii din casă la toate orele din zi și din noapte.

— Și familia? se interesă Rankin.

Mills făcu un semn cu capul spre Detectivul Sergent Crawford, care urma să fie ofițerul de legătură cu familia pe parcursul cazului, răspunzător de toate contactele dintre poliție și rude. Aceasta însemna să le consemneze declarațiile la domiciliu, să-i ajute la pregătirile de înmormântare, să-i țină la curent cu mersul anchetei, săptămâni sau chiar luni de-a rândul, și chiar să stea alături de ei pe parcursul oricărui proces penal.

După părerea lui Fox, era una dintre muncile cel mai greu de făcut bine, mult mai stresantă decât a vedea oricât de multe cadavre mutilate. Cum spusese odată T. J.: „Hamburgerii îi suport. Lacrimile, nnț!”

Crawford se transferase la Poliția Metropolitană din țara bandiților; lucrase la brigada infracțională din Bristol și participase la ancheta din cazul Frederick West. Petrecuse doi ani ca Detectiv Sergent, înainte de a fi mutat la Metropolitană.

— Tatăl e director petrolist pensionar, spunea el, locuiește pe centura banilor, în Surrey. Dacă fiica lui umbla pe căi greșite, zice că n-a știut nimic. Săracul nenorocit. Nevastă-sa e-n ultimul hal, doctorul a trebuit să-i dea un sedativ.

— Când au văzut-o ultima oară? vru să știe Rankin.

— Cam acum o săptămână. Lua masa la ei aproape în fiecare

duminică.

— Iubiți, ceva?

— Niciunul de care să le fi spus. Va trece o zi, două, până să-i putem chestiona ca lumea.

Fox clătină din cap. Se părea că victima lor își disecase net viața în două jumătăți: Kimberley Mason, femeie de afaceri și fiică iubitoare, și Pisica Franțuzoaică, comerciantă cu deviații sexuale.

— Ar mai fi un amănunt, spuse ea. De ce nu avea carnețel negru?

Aproape tuturor le căzu fisa imediat, dar vreo doi dintre detectivii mai proaspeți din brigadă părură nedumeriți.

— O fată cum era Kimberley ar fi ținut pe undeva o listă a clienților, continuă Fox. N-am găsit niciuna. S-ar putea s-o fi luat cel care a sugrumat-o.

Îl privi pe Rankin:

— Accidental, sau altfel.

— Crezi că ăsta a fost motivul? întrebă Honeywell.

Fox ridică din umeri.

— Cum spuneam, nu știm dacă a fost crimă.

Mills lua însemnări într-un registru mare, roșu. Îl închise brusc, cu un gest concluziv.

— Vreau să știu tot ce e de știut despre fata asta: prietenii, amanții, clienții, dușmanii, ce fulgi de cereale mânca la micul dejun, dacă mergea cu autobuzul sau cu metroul, totul. Și mai trebuie să mergem din casă-n casă, să vorbim cu toată lumea din cartier: s-ar putea să fi văzut cineva ceva. Puneți lista de sarcini la avizier. Dați-i drumul.

T. J. Se așeză pe locul de lângă volan, în Ford-ul Sierra al lui Fox. Avea cearcăne vinete sub ochi, iar Fox simți mirosul stătut de sudoare și alcool, pe sub un damf puternic de aftershave. O noapte grea la datorie.

— Te superi dacă fumez? întrebă T. J., începând să deschidă fereastra.

— Mhm.

Făcând o mutră acră, T. J. Ridică geamul la loc. Bombăni ceva printre dinți.

— Care-i diferența dintre un Foster's și o femeie?

Na că iar începem.

— Un Foster's e rece, da' nu-i acru.

Fox scoase mașina în trafic, pornind spre sud, pe Hendon Road. Pe parbriz cădeau câțiva stropi de ploaie. Nu că ar fi deranjat-o cu ceva bancurile lui T. J., umorul lui pervers la locurile crimelor. Numai Dumnezeu știa cât îi ajuta să rămână cu mintea întreagă câte puțin umor negru din când în când. Dar atitudinile lui T. J. Ascundeau o misoginie clară. Provenea dintr-o parte din White City unde deveneai fie polițist, fie infractor, în funcție de șansele pe care le aveai. El era fost militar, tuns soldățește. În ce-o privea pe Fox, cea mai mare pacoste pe capul omului. Dar colegii nu ți-i alegi. Cel puțin, ea era șefa. Probabil că și asta îl sâcâia.

— Chiar crezi că a fost moarte accidentală? Îl întrebă.

T. J. Își făcu de lucru cu gura de ventilație. Avea degete mari și butucănoase, ca ale unui zidar. Dacă nu lăsa în pace drăcia, risca s-o strice.

— Mă rog, poate că s-a cuplat c-un gagiu, și-au scos țoalele, el a legat-o, a făcut treaba cu ceara și toate celelalte, și pe urmă, ca într-un final măreț, a-ncălecat-o și, tocmai când să se slobozească, s-a apucat s-o strângă de gât, de să-i sară acul în zona roșie. Da' s-a ambalat și-a ținut-o prea mult. Pe urmă, când și-a dat seama ce-a făcut, a hotărât s-o șteargă. S-o fi dus acasă la nevastă și copii, sperând să scape. Nu e imposibil.

— Mai puțin Pisica Franțuzoaică.

T. J. Căzu pe gânduri.

— Pisica Franțuzoaică. Fute-m-aș.

Fox s-ar fi lipsit bucuros de limbaj. Îi aruncă o privire mustrătoare.

— Fute-m-aș, doamnă, adăugă el.

Încercând să nu zâmbească, Fox continuă:

— N-are nici un sens. Dacă e client plătitor, de ce-o sugrumă? Dacă e psihopat, da. Dar nu pentru vreo simulare erotică de dragul ei. Fii serios. N-a vrut decât să-și facă propria plăcere.

T. J. Dădu din cap, acceptând ideea.

— Am făcut ceva cercetări despre Pisica asta Franțuzoaică, doamnă?

— L-am pus pe Honeywell să se uite în anunțurile de mica publicitate din ziarele locale. Dacă n-are noroc, îl voi trimite să caute cărți de vizită prin toate cabinele telefonice de-aici până pe Tottehnam Court Road.

— E căsătorit. N-ar trebui să-l ducem în ispită.

— Aș dori să știu ce anume oferea femeia.

— Orice-a fost, scotea bani frumoși.

— Așa se pare. Mă întreb cât te costa ca să-ți amenajezi o cameră de tortură proprie.

— Poate că pocnea din bici pe lângă boi!

T. J. Râse scurt, ca un lătrat, apoi moșmondi ceva la aparatul de radio, căutând printre canale. În cele din urmă, renunță.

Fox dădu drumul ștergătoarelor de parbriz. Începuse să plouă de-a binelea, ploaie caldă și cleioasă, de început de iulie. Se apropia sezonul de la Wimbledon.

Trei.

Spitalul Middlesex.

Faianță frecată să strălucească și miros de dezinfectant, peste care plutea duhoarea dulceag-grețoasă a morții. Fox își mirosea propria frică. Se obișnuise să se uite la cadavre, dar niciodată nu-și învinsese suspiciunea că într-o zi urma să găsească un trup pur și simplu prea revoltător, prea hidos desfigurat ca să-l privească, iar atunci nu și-ar mai fi putut face datoria profesională, amuțită ca o handicapată. O teamă irațională, de fapt, căci asistase la necropsii și văzuse cadavre despuiate până la os, chiar și ale unor copii mici; văzuse fețe descuamate, arbori de organe cântăriți și examinați ca și cum ar fi fost fleici de calitatea întâi la măcelărie.

Bănuia că efectele muncii ei erau cumulative. Se spunea că un spate de om nu suportă decât un anumit număr de poveri, într-o viață; poate că exista o limită a traumelor pe care le putea îndura până și cel mai dur spirit, înainte de a ajunge să clacheze. Propria ei nepăsare în fața atâtor violențe și morți o surprindea, uneori chiar o șoca.

Își aplică sub nas două mici pastile Vicks și-i dădu borcanul

lui T. J. Acesta îl luă recunoscător, urmându-i exemplul.

La micul dejun nu mâncase decât puțină pâine prăjită. Odată, îl însoțise pe Marenko la morgă după o masă copioasă și fusese cât pe ce s-o verse pe raportul medico-legal.

— Gata? Îl întrebă ea pe T. J.

Acesta arăta cam sordid. Fără îndoială, regreta cele șapte-opt halbe de Guinness din seara trecută.

— Gata, răspunse el.

Îl urmării pe asistent prin ușile sălii de așteptare, pe coridor, spre camera de disecție, numită de unii și Măcelăria lui Graveney, după numele fostului ei ocupant. Acum, cei mai mulți îi spuneau Ghena.

Profesorul Aloysius Graveney suferise un atac de cord cu două luni înainte de a împlini șaizeci și trei de ani și se hotărâse să se retragă într-o vilă din Normandia, înainte ca propria încrengătură de organe să-și facă apariția în tasele de inox. Înlocuitoarea lui era profesoara Elizabeth Pakula, numită uneori și Doc Peculiar1; sau Dracula de către polițiștii care o vizitau ca să se intereseze de cadavrele intrate pe ușă. Dar stilul ei abraziv și faptul că era necăsătorită îi atrăseseră curând porecla folosită acum de T. J. Și de restul brigăzii: Fecioara cu Scalpelul.

Era o femeie impresionantă, înaltă de peste un metru șaptezeci, cu păr cărunt și des, ochelari enormi ca două vitrine și un nas ca un cartof. Stătea în picioare lângă o masă de disecție din oțel inoxidabil, îmbrăcată cu un halat verde și mănuși de cauciuc până la coate, privindu-i încruntată și dezaprobator, cu acea expresie rezervată ființelor inferioare care nu au nici o etichetă cu numele sau titlul lipită în frunte.

Kimberley Mason zăcea goală în fața ei. Fotografa de la casa din Highgate lua noi imagini, pentru dosarul de probe, cu aparatul instalat pe un trepied. Faza maximă a rigidității cadaverice trecuse, iar brațele lui Kimberley zăceau pe lângă trup, cu palmele flexate și degetele unite; „în sfârșit, ca o adevărată doamnă”, își spuse Fox, simțind un moment de reproș amarnic la adresa propriilor prejudecăți. Pakula desprinsese clemele de la locul faptei, dar pe piept rămăseseră

dârele de ceară roșie. Pe degetul mic al piciorului stâng fusese legată o etichetă cu numele și un număr. Nici o aluzie la Pisica Franțuzoaică. Moartea o readucea la o unică personalitate.

Pakula îi privea ca o învățătoare autoritară care așteaptă ca elevii să devină atenți.

— Omor, declară ea într-un târziu.

— Sunteți sigură? întrebă T. J.

Doctorița îl fixă cu o privire feroce. Ochelarii îi sclipiră, reflectând lumina neoanelor din tavan.

— Nu, am ghicit, spuse ea, cu vocea îngroșată de dispreț.

Legiștii reprezentau o categorie de elită a breslei medicale și, din câte văzuse Fox la viața ei, puteau fi la fel de pedanți ca profesorii de lingvistică de la Oxford. Puteai să coborî un trup atârnat cu o frânghie de-o grindă, iar ei tot aveau să caute găuri de glonț ca să-ți spună pe urmă că moartea prin spânzurare nu fusese decât un diagnostic provizoriu.

Fox bănuia că exista o anumită justificare. Se întâmplase ca autopsiile să descopere gloanțe în trupuri care nu prezentau nici o plagă împușcată vizibilă și, cu o ocazie celebră, un om cu răni de glonț fusese tratat trei săptămâni într-un mare spital londonez pentru aritmie cardiacă. Una dintre declarațiile favorite ale lui Pakula era aceea că numai două lucruri nu-și aveau locul în practica și știința necropsiilor – semnele de viață și supozițiile.

Dar, o dată ce era convinsă de descoperirile ei, anii de experiență profesională și o fermă încredere în perfecțiunea științei o făceau pe profesoara Elizabeth Pakula să fie intolerantă față de cei șovăielnici.

Pakula începu să citească din însemnările ei:

— Cadavrul aparține unei femei de rasă albă, dezvoltată normal, înaltă de cinci picioare și opt degete, cântărind o sută douăzeci și șase de livre. Are păr negru, ochi verzi, și pare să se fi aflat la jumătatea celui de-al treilea deceniu de viață. Partea posterioară prezintă lividitate fixată. În timpul examenului inițial de azi-dimineață, am înregistrat o temperatură rectală în adâncime de șaizeci și două virgulă

patru, grade Fahrenheit, cu rigor mortis de stadiu final prezent în membrele inferioare. Aș calcula ora morții ca situându-se între orele zece p.M. Sâmbătă seară și patru a.M. Duminică dimineață.

Vorbea încet și monoton, în microfonul agățat din tavan. Concluziile ei aveau să fie transcrise ulterior în raportul medico-legal, care urma să ajungă pe biroul lui Mills din Hendon Road.

Mă rog, tot era un început, dar estimările cu privire la ora decesului erau notoriu de nesigure. Invariabil, li se opuneau contestări în instanță.

Pakula se aplecă peste cadavru, arătând vânătăile de pe gâtul lui Kimberley Mason.

— Aceste petechiae și limba tumefiată identifică asfixia prin strangulare ca posibilă cauză a morții. Vânătăile din jurul gâtului corespund cu strangularea manuală. Totuși, dacă priviți cu atenție veți observa că în regiunea anterioară contuziile sunt mai profunde, împrejurul traheei, decât aici, pe sternomastoid. Mai simplu spus, dacă-mi pun mâinile în acest loc și încerc s-o sugrum din față, degetele mele mari lasă urme aici și aici, pe țesuturile moi, în timp ce restul degetelor vor cauza vânătăi pe zone mai întinse, la ceafă. În cazul de față, conformația vânătăilor este inversată.

Trecu în capul mesei și apucă gâtul lui Kimberley de la ceafă.

— Dacă-mi inversez poziția, obținem o configurație complet diferită a vânătăilor. Vedeți? Făptuitorul a strangulat-o de la spate.

— Nu putea să-i facă asta în timp ce zăcea întinsă pe masă? întrebă T. J.

— De ce-ar fi făcut-o? În nici un caz pentru plăcerea ei sexuală. Și n-ar fi putut să exercite prea ușor presiunea necesară. Agresorul ar fi trebuit să-și răsucească încheieturile mâinilor înapoi spre propriul trup.

Odată stabilit acest lucru, Pakula reveni cu atenția la examenul extern al cadavrului. Observă cicatricea unei operații de apendicită și o rană recentă la mâna dreaptă a victimei. La sfârșit, desprinse ceara uscată de lumânări.

— Are vânătăi în jurul brațelor, indicând că cineva, probabil agresorul, a ținut-o foarte strâns. Alte contuzii pe trup nu sunt. Ceea ce e foarte semnificativ.

Observând expresia nedumerită a lui T. J., explică mai pe larg:

— Privește-i încheieturile mâinilor și gleznele, domnule detectiv. Nu există urme de legături, cum ar fi fost de așteptat dacă se zbătea, imobilizată fiind. De-aici poți trage și singur concluziile. Starea de livor mortis corespunde cu poziția în care a fost găsită. Desigur, e posibil să fi fost plasată pe masă imediat după moarte. Asta n-ar fi schimbat cu nimic situația.

Fox simțea cum piesele de puzzle se asamblau la un loc.

— Ce e cu ceara și clemele?

— Conformația petelor de ceară arată că acestea s-au uscat pe trup în timp ce stătea în poziție culcată.

— Dar nu credeți că a fost strangulată în aceeași poziție?

— Nu, doamnă inspector, nu cred.

— Deci, ar fi rezonabil să deducem că recuzita sado-masochistă avea rolul de a da impresia că moartea ei a avut o componentă erotică, fiind prin urmare accidentală, și s-ar fi produs după presupusele jocuri de-a tortura.

— Deducția e sarcina dumitale, replică Pakula. Eu nu pot decât să-ți prezint faptele, din punctul de vedere al cunoștințelor mele medicale.

I-o zisese! cu coada ochiului, Fox îl văzu pe T. J. Hlizindu-se. Nu-l deranja deloc să-și vadă șefa pusă la punct.

Pakula scoase cu grijă pungile de celofan de pe mâinile lui Kimberley. Tăie unghiile femeii și le puse în plicuri pentru probe, pe care le lipi.

— Unghiile degetelor arătător, mijlociu și mic de la mâna dreaptă sunt rupte.

— S-a luptat cu atacatorul, presupuse Fox.

— Mă rog, e posibil, consimți Pakula.

— Ceea ce n-ar fi putut face în timp ce era legată pe masă, adăugă T. J.

— Acum angajați și absolvenți de universitate? murmură Pakula, cu vocea îngroșată sarcastic.

Fox îi aruncă lui T. J. O privire: „Întotdeauna e în toane dintr-astea lunea”.

Pakula recoltă mostre orale, vaginale și anale, în căutare de spermă.

— Cred că n-aveți noroc, spuse ea.

Fără fluide corporale, nu puteau reconstitui profilul A. D. N. Al unui suspect. Sarcina devenea mai dificilă. Poate că găseau totuși criminaliștii ceva.

Fox clătină din cap. Tocmai când crezuse că văzuse orice la viața ei. Oare exista vreun detectiv criminalist care să le fi văzut pe toate?

— Asasinată, apoi culcată, goală, în propria catacombă. Torturată post-mortem. Fără contact sexual.

— Christoase, clătină din cap T. J. Ce fel de oameni se țin de treburi din-astea?

Era o întrebare pur retorică, dar Pakula o luă în serios.

— Majoritatea oamenilor care au un ban de cheltuială în plus, din câte știu eu, domnule detectiv. Recuzita nu e ieftină. Ca hobby, înghite la fel de mulți bani ca fotografia și alpinismul.

Fox nu răspunse. Mai întâlnise de câteva ori în cariera ei morți la fel de bizare. De fiecare dată porniseră în căutarea unui ucigaș sadic nebun, pentru a ajunge la un ritual sexual anormal care o luase razna.

Sado-masochismul era un joc al minții tipic pentru ființa umană, unul dintre acele vicii tenebroase care îi fascinează pe oamenii de pe stradă, chiar dacă aceștia nu recunosc. Ocazional, obiceiurile și limbajul său ieșeau la suprafață, ca în filmul „Rocky Horror Show” din anii șaptezeci, sau în concertele de la sfârșitul anilor optzeci, unde Billy Idol și Madonna transformaseră vestimentația din piele și lanțurile în accesorii de ultimă modă. Acum, când homosexualitatea se acceptase, sado-masochismul rămăsese aproape ultima frontieră sexuală. Fox nu-și putea închipui că scatologia sau necrofilia ar fi captivat la fel de puternic imaginația publicului.

Pakula luă un scalpel de pe tasa cu instrumente strălucitoare

de oțel și operă două incizii precise, fără scurgere de sânge, de-a lungul claviculelor, până la baza suprasternalului, coborând apoi spre zifoidă.

Fox nu avea nici un motiv să rămână pe parcursul formalităților, care constau din extracția creierului și a încrengăturii de organe pentru examinare și cântărire și prelevarea de specimene din inimă, stomac și vezică urinară, pentru analize de laborator. Se hotărî să aștepte afară.

Fox și T. J. Patrulau prin sala de așteptare, într-o tăcere tensionată. Fox se gândea la ceea ce tocmai le spusese Pakula. Asasinat. Kimberley Mason fusese strangulată pe la spate, fiind deja moartă când criminalul o legase pe masă. Și totuși, nu se găsise nici o urmă de pătrundere prin efracție. Acest lucru lăsa scenariul morții deschis dezbaterilor.

— N-ai spune că femeia asta are o problemă de atitudine? Îi întrerupse T. J. Șirul gândurilor, arătând cu capul spre sala de disecție, unde Pakula continua să lucreze.

— Își petrece prea mult timp stând de vorbă cu cadavrele, mormăi Fox.

T. J. Dădu din cap:

— Cred că toți facem asta.

Nu-l putea contrazice. Munca în poliție te putea face mai dur, mai cinic, după un timp. Aveai nevoie de un control al contactului cu realitatea, din când în când. O mare parte din viața ei profesională se consumase vorbind și negociind cu unii dintre cei mai venali și antipatici oameni din nordul Londrei, în parte chiar avocați; în restul timpului, studiase diverse reziduuri și fluide trupești, cum ar fi sperma, saliva, urina, voma, țesuturile și părul. Nu era o mare diferență față de meseria de prostituată.

Cu excepția faptului că ea, măcar, trebuia doar să privească.

— Deci, ce avem? se întrebă Fox cu voce tare. O crimă făcută să treacă drept altceva. O prostituată cu jumătate de normă care oferă servicii sexuale bizare, strangulată de la spate, dar de o persoană pe care părea s-o cunoască. Trebuie să existe un motiv personal la mijloc.

— Cel puțin, nu căutăm un maniac, replică T. J.

Fox dădu din cap, apoi își spuse: „Bine, dar cine picură ceară topită pe un cadavru răstignit, dacă nu e bolnav la cap? Stai numai s-audă mama la ce lucrez acum.”

Patru.

Parcul Belsize, sectorul NW3

James Carlton își parcă BMW-ul argintiu în fața porților școlii, gândindu-se la viața lui. Se întreba dacă, de fapt, el era într-adevăr de vină pentru ceva din cele întâmplate. Îi era ușor să-și pună asemenea întrebări personale. Introspecția era obiceiul lui de-o viață, astfel încât adeseori, când ar fi trebuit să converseze cu alți oameni, se pomenea adâncit într-un dialog tăcut cu sine însuși. Prin urmare, oamenii îl credeau încrezut sau arogant, când el de fapt nu era decât preocupat.

Argumentul împotriva prezumției de nevinovăție, își spuse el, era liberul arbitru. Dar liberul arbitru presupunea ca bărbații și femeile să nu aibă vieți interioare turbulente, ca viața să fie un exercițiu intelectual în care se puteau lua hotărâri bazate pe judecată și pe gândirea critică. Numai că viața nu era așa. După părerea lui, intelectul era un lucru pe care îl folosim ca să ne justificăm deciziile după ce dorințele și obsesiile noastre și-au stabilit deja cursul. Este spoiala peisagistă pe care o aplică peste lugubrele mâzgăliturii abstracte ale vieților noastre. Ne face să părem persoane civilizate, nu doar niște obiecte de joacă ale diavolului.

De-asta eșuau căsniciile. De-asta mureau bărbații și femeile, prematur și în condiții groaznice. Asta îi împingea pe unii la sinucidere.

O rumoare de voci și râsete îl smulse din reverie. Școala de Fete a Bisericii lui Christos era o clădire impunătoare de cărămidă roșie, străjuită de garduri cu țepi și porți din fier forjat înalte de patru metri. În curtea din față de înălța o statuie a lui Edward al VII-lea. După câte se vedea, școala încă se mai străduia să le impună elevelor aceleași valori susținute de străbunii lor victorieni cu o sută de ani în urmă, dar cu un succes tot mai scăzut. Secolul XX continua să impieteze asupra tradițiilor școlii, după cum atestau porțile de securitate electronice și dispozitivele de alarmă instalate pe porticul alb.

La ora patru fără zece, prin curtea asfaltată năvăli o hoardă de eleve, cu eleganța și reținerea suporterilor din Chelsea. Toate erau îmbrăcate, fără excepție, în uniforme compuse din sacouri bordo și fuste gri. Ciorapii maro de mătase și inelele argintii ale fetelor mai mari constituiau singurele concesii acceptate de școală la adresa feminității lor în plină înflorire.

Carlton le privi cu un amestec de regret și satisfacție. „Nu fac rău nimănui", își spuse el. „N-am corupt niciodată inocența. Nu sunt un monstru."

Își privi propria fiică ieșind, cu umerii aduși, prin intrarea porticului, în urma găștii de adolescente gălăgioase. Mesteca gumă și-și strângea geanta de școală în mâna dreaptă. Cravata îi atârna la gât lărgită, iar pe colanții gri îi fugise un fir. La vederea lui, zâmbi, făcându-l să simtă un junghi ascuțit de regret. Avea deja prea mult, mult mai mult decât merita. Averea, ba chiar și norocul lui, spuneau unii, fuseseră moștenite. Avea o soție ca un trofeu, o casă în Hampstead, o mașină străină și această fiică fermecătoare. „Nu-ți ajunge atât?"

Răspunsul părea să fie nu, nu-i ajungea.

„Cum poți continua să trăiești așa?" se întrebă el. „În fiecare seară, când mergi cu mașina prin Londra, în drum spre casa ta frumoasă și caldă, vezi nenumărați oameni care trăiesc într-o mizerie continuă, dormind noaptea în ganguri și pe sub poduri. De ce nu te declari norocos, mulțumindu-te cu ceea ce ai?"

La poarta principală, Diana se despărți de colege. Își aruncă geanta pe bancheta din spate a mașinii și se așeză pe fotoliul de lângă volan. Îl învrednici pe James cu un sărut superficial pe obraz și își începu imediat obișnuita turuiala de după școală, despre cine ce cui îi spusese, care profesoară era total tâmpită, care dintre prietenele ei îi dăduse papucii cărui băiat. Tot ceea ce era vital și important pentru o fată de șaisprezece ani.

Iar pe James nu-l deranja. Îi convenea de minune. Nu i se pretindea să răspundă, numai să conducă mașina, și se lăsă în voia gândurilor pe când Diana continua să vorbească. Torsul

slab al motorului german îl liniștea; simfonia lui Mahler, răsunând încet și limpede din boxe, părea un imn îndepărtat închinat mustrărilor de conștiință și grețoasei poveri a vinovăției.

Cinci.

Camera de Incidente Majore Zonale, Hendon Road.

T. J., Bill Honeywell și alți câțiva membri ai echipei se uitau la fotografiile câmpului infracțional afișate pe avizier. Imaginile lucioase, treisprezece pe nouăsprezece, aveau un erotism complet opus tabloului la care asistase Fox cu câteva ore în urmă.

— Uită-te aici, îl auzi ea pe T. J. Spunând, avea niște sfârcuri cât degetele unui șofer de camion.

În camera de incidente mirosea stătut a scrum de țigară și a sudoare. Fox își încreți nasul, așezându-se pe un scaun de lângă fereastră. Își scoase din servietă însemnările. Pe avizier fuseseră scrise cu carioca neagră cuvintele OPERAȚIUNEA DOAMNA ÎNTUNECATĂ, iar dedesubt Mills prinsese o diagramă cu prietenii și asociații lui Kimberley Mason, într-un efort de a stabili cercul suspecților.

Fox îl surprinse pe T. J. Încercând să i se uite sub fustă când puse picior peste picior. Nu-l luă în seamă. T. J. Își petrecea prea mult timp văzând filme ca „Basic Instinct”. Dacă era mai fericit văzându-i o clipă chiloții ieftini de bumbac alb de la Woolworths, nici n-ar fi visat să-i interzică această plăcere măruntă.

Mills își făcu apariția exact la ora cinci, conform programului. Se așeză și-i puse la curent cu ultimele evoluții. Le citi rezultatele necropsiei efectuate de Dracula, care susținea teoria că victima fusese strangulată, probabil în bucătărie, înainte de a fi fost cărată sau târâtă în catacomba din subsol. Ora morții se situa între zece seara, sâmbătă, și patru dimineața, duminică.

— Încă nu am primit raportul criminalistic, le spuse el, dar tocmai am vorbit cu Peter Gold. Echipa lui a recoltat câteva fibre de lână de pe trupul domnișoarei Mason și din bucătărie. Le vor analiza, dar rezultatele vin abia peste câteva

săptămâni.

— Dar sângele de pe ușa frigiderului? întrebă Fox.

Mills clătină din cap:

— Are grupa sanguină a lui Kimberley. Din nou, trebuie să așteptăm analiza ADN, dar nu e cazul să ardem de nerăbdare.

— Și biciurile? se interesă cineva din fundul camerei.

— Nu le poți lua, avem nevoie de ele ca probe, aruncă T. J. Peste umăr.

Mills îl ignoră, ca și ceilalți. Nevoia acestui om de a atrage atenția friza tragicul, își spuse Fox.

— N-au nici o legătură cu crima, răspunse Mills, ci numai cu clientela.

— Deci, dăm cu biciul într-un cal mort, comentă T. J., în gemetele și fluierăturile celorlalți.

— Cum stăm cu martorii? vru să știe Mills, nedând atenție bancurilor tâmpite ale lui T. J.

Honeywell se îndreptă de spate.

— Am mers din ușă-n ușă pe toată strada, șefu'. Nimeni n-a văzut nimic suspect, nici pe cineva care să fi intrat ori să fi ieșit din casă în noaptea aia.

— Ați găsit-o pe prietena lui Kimberley Mason?

Honeywell citi din carnet:

— Lila Mahmoud, în vârstă de treizeci și unu de ani, locuiește în Islington, într-un apartament de lângă Liverpool Road. Are un magazin porno pe Brewer Street, în Soho. Sunt prietene de patru sau cinci ani. În noaptea asasinării lui Kimberley, au aranjat să se întâlnească la o cârciumă de pe Upper Street, lângă Angel, cam pe la șapte jumate. Au băut două pahare, apoi s-au dus la un club de noapte din Leicester Square, pe la miezul nopții s-au dus acasă cu același taxi, urmând ca șoferul s-o ducă mai departe pe Kimberley, în Highgate. Atunci a văzut-o Lila ultima oară.

— Nu s-a întâlnit cu nimeni la club? Au plecat acasă singure?

Honeywell dădu din cap.

— Bine, să-l găsim pe taximetrist și să vorbim cu el, hotărî Mills. Dar asta reduce imediat intervalul morții între miezul

nopții și patru dimineața. S-ar putea ca agresorul lui Kimberley să fi fost deja la ea acasă, așteptând-o. Haideți să aflăm cine ar mai fi putut avea cheia casei. Găsiți-i, și vom avea grupul principal de suspecți.

Spitalul Middlesex.

George Mason arăta de parcă ar fi fost scobit pe dinăuntru cu o lingură ascuțită. Era un bărbat deosebit de înalt, vizibil nu lipsit de mijloace: costum de lână croit la comandă, ceas Piaget de aur, iar când se așeza, pantalonii i se ridicau pe glezne, dezvăluind șosetele cu monogramă. Avea șaizeci și trei de ani, dar în păr nu-i albiseră decât puține fire și vorbea cu un accent impecabil din Home Conties, salutând-o pe Fox cu reținerea demnă pe care ar fi putut-o manifesta la un ceai de după-amiază. Însă experiența lui de viață nu conținea nimic care să-i călăuzească acum comportamentul și se clătina la limita disperării. Uitase să se bărbierească, iar țepii cărunți contrastau cu restul ținutei îngrijite. Ochii negri îi erau umbriți de durere.

Detectivul Sergent Nick Crawford îl însoțise din Surrey. Stăteau așezați amândoi în sala de așteptare a morgii. La apariția lui Fox, George Mason se ridică din necesitate. Nick o prezentă, iar Mason îi întinse mâna.

— Îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită, murmură Fox.

Această mărturisire păru să-l încurce. Mărul lui Adam îi tresaltă în gât, mare ca dopul unei sticle de vin. Păru pe punctul de a spune ceva, dar nu avu încredere în propriul glas. Și-l drese și se așeză la loc.

Așteptarea cadavrului părea interminabilă. Fox se plimba prin încăpere, în timp ce Nick, aplecat spre George Mason, îi șoptea cuvinte de încurajare, explicându-i procedura judiciară pe care aveau s-o aplice pentru identificare.

George Mason părea să nu audă nici un cuvânt. Fox îl auzi spunând, aproape pentru sine: „Te-ntrebi cât de bine ne cunoaștem între noi, în familia asta."

În sfârșit, unul dintre asistenții de la morgă deschise ușa pentru a le spune că totul era pregătit. Mason se ridică, stătu

un moment pe loc ca să se reculeagă, dar în timp ce pornea spre ușă se împiedică, iar Nick îl apucă de braț ca să-l sprijine.

Fox îi ținu ușa deschisă. Îl urmară pe asistent de-a lungul unui coridor cu dale de faianță albă, spre camera de prezentare. Intrară pe rând, adunându-se într-un mic grup abătut în jurul trupului neînsuflețit care fusese întins pe masă în așteptarea lor, acoperit cu un cearșaf verde.

Fox îl privi pe Nick – semnalul ca să înceapă.

— Sunteți gata, domnule? îl întrebă acesta pe Mason.

Mușchii obrazului lui Mason tresăriră spasmodic. Dădu din cap.

Asistentul mortuar trase cearșaful până la umerii fetei moarte.

— Aceasta este fiica dumneavoastră, Kimberley Julia Mason?

Fox își aminti imediat de Albă ca Zăpada a lui Walt Disney. Kimberley Mason avea părul negru, tuns paj, iar moartea făcuse ca pielea ei să dobândească aceeași paloare translucidă, marmorată, cu a unei sculpturi în gheață.

George Mason abia dacă se uită la ea. Îi aruncă doar o privire scurtă, căreia îi urmă imediat o expresie de durere insuportabilă, întoarse capul.

— Da, șopti el, abia auzit.

Nick dădu din cap spre asistent, care se grăbi s-o acopere la loc. George Mason se adună ca și cum ar fi primit un pumn în stomac.

Icni sufocat, iar genunchii i se înmuiară sub trup. Nick îl prinse în cădere și, printr-un mare efort de voință, reuși să-l țină în picioare.

În acel moment, Mason făcu un lucru absolut neașteptat. Îl cuprinse pe polițistul cel scund cu brațele, ca un copil pe mama lui, după ce a căzut și s-a lovit la genunchi. Își îngropă fața în gâtul detectivului și scoase un sunet înecat. Fox făcu un pas spre el ca să-l ajute, dar Nick clătină ușor din cap, pentru a o asigura că nu era nevoie, și-i făcu semn spre ușă.

Fox îl conduse pe asistent într-acolo și ieși, închizând ușa în urma ei. Se uită înapoi o dată, prin geam, și îl văzu pe Nick ținându-l pe Mason în brațe, tânărul polițist negru sprijinind

pe umerii lui greutatea englezului vârstnic și înalt, ca și cum toată viața ar fi făcut acest lucru. Fox simți un val de căldură la adresa lui. Un polițist bun. Un tip de treabă.

Asta era esențialul. Munca lor nu consta în criminalistică sau investigații polițienești migăloase, nici în tehnici de interogatoriu strălucite. În ultimă instanță, oricât de bun ai fi fost, oricum ajungeai la rezultatele dorite, tot îți mai rămânea o crimă care nu putea fi nicicând compensată, o viață distrusă iremediabil.

Ca polițist, nu puteai repara niciodată o nedreptate; încercai doar s-o împiedici să se mai repete, în paguba altui nefericit.

Șase.

Lângă Euston Road, St. Pancras.

Prin ferestre se vedea Londra întinzându-se spre sud, lumina gălbuie a soarelui după-amiezii fiind filtrată prin voalul sepia al monoxidului de carbon ce se înălța din canioanele de beton și sticlă. În biroul lui Kimberley Mason mai persista semnătura slabă a parfumului ei, dar era singura amprentă pe care o lăsase în urmă. Fox privi în jur, la pereții de culoare crem, așteptându-se s-o găsească pe Kimberley Mason, dar, spre deosebire de alte cunoștințe de-ale ei din afacerile de relații publice, Kimberley nu se lăfăise în lumina reflectată a gloriei. Nu-și agățase pe pereți fotografii înrămate reprezentând-o în timp ce-i strângeau mâna clienții mulțumiți, împărtășind un moment Kodakchrome cu micile celebrități. Exista o gravură de Hockney, un birou mare din imitație de nuc, o canapea Habitat lângă un perete și o masă de cafea cu placa de sticlă fumurie. Agenda legată în piele nu dezvăluia nimic din viața privată a lui Kimberley Mason: baza ei de clienți consta din corporații de mărime medie și fundații de binefacere, iar viața de afaceri îi fusese aseptică și ireproșabilă. Fox încerca să se transpună în mintea femeii moarte care își separase personalitatea publică și pe cea privată la fel de net cum ar fi despicat cu rigla două emisfere cerebrale.

Secretara se prezentă cu numele Rhiannon Strudwick. „Un nume nenorocos”, își spuse Fox, în afară de cazul că, întâmplător, erai o vrăjitoare albă. Nu era nevoie de premii

pentru a ghici data aproximativă a nașterii, nici gusturile muzicale ale părinților.

Rhiannon stătea așezată pe canapea, cu o cutie de șervețele pe masa joasă din fața ei, plângând încet. Părea copleșită, atât de investigațiile concertate ale detectivilor și de activitatea criminaliștilor din jur, cât și de durerea după fosta ei patroană.

— Nu-mi vine să cred că a fost cineva în stare să facă una ca asta, spuse ea.

Fox auzise de nenumărate ori oamenii spunând aceste cuvinte, ca și cum crimele ar fi fost niște fapte cu totul ieșite din comun. Când urmăreau actualitățile, seara, și vedeau fotografiile cu granulație mare ale victimelor și petele de sânge pe asfalt, oamenii credeau oare că redactorii de televiziune le inventaseră pentru edificarea telespectatorilor, că scenariile erau scrise la fel ca niște piese de teatru polițiste? sau, poate, ideea era: Nu-mi vine să cred că așa ceva mi s-a întâmplat în sfârșit și mie.

Rhiannon Strudwick era tânără și frumoasă, cu păr blond lucios – natural, fără rădăcini negre – și sâni scandalos de mari, accentuați de un pulovăr negru strâns pe trup. Fox se temea ca T. J. Să nu se holbeze la ea, dar, spre lauda lui, acesta făcea eforturi rezonabile să n-o ia în seamă nici pe secretară, nici pieptul ei. Fox se întreba dacă nu cumva tocmai pentru acei sâni o angajase Kimberley Mason. Și femeile puteau face discriminări sexuale, cel puțin când era vorba de afaceri. Știau la fel de bine ca bărbații ce le plăcea clienților.

Fox se așeză alături, pe canapea. T. J., în cealaltă parte a mesei de cafea, luă loc pe un scaun, afișând o expresie de compasiune îndelung exersată. Din când în când, îi întindea lui Rhiannon cutia cu șervețele.

— Am auzit că a fost strangulată, spuse Rhiannon, nu atât de răvășită încât să nu vâneze un subiect de bârfă.

— Într-adevăr, răspunse cu atenție Fox.

— Unde ați găsit-o?

— În subsolul casei, spuse Fox, evitând detaliile mai picante. Pe acelea aveau să le păstreze pentru ei, ca să-i ajute mai

târziu la confirmarea unui eventual suspect, dacă aveau norocul de a obține mărturisire. De asemenea, cruțau familia de lupii din Wapping.

— Vineri părea atât de. Vie, comentă Rhiannon.

„Mă rog, asta pentru că vineri nu era moartă", își spuse Fox.

— Știu că vă e greu, continuă ea, dar trebuie să vă punem câteva întrebări.

— Nu știu ce v-aș putea spune.

Rhiannon își trase nasul și și-l suflă din nou, ghemotocind în pumn un șervețel umed. Clătină din cap.

— Părea atât de vie.

Privindu-l pe T. J., Fox știu că se gândea la același lucru. Și lui îi venea s-o strângă de gât.

Rhiannon Strudwick le spuse că lucrase pentru Kimberley timp de opt luni. După părerea ei, Kimberley era o șefa bună, dar Rhiannon rămăsese cam impresionată de ea. Se părea că fosta ei patroană fusese o reclamă de modă în mișcare, o zeiță plutind în derivă printr-o ceață de parfumuri franțuzești scumpe, care își parca mașina cabriolet roșie în fața unora dintre cele mai selecte cluburi londoneze. Fox privi în jur. „O zeiță cu o mică firmă de relații publice și o singură angajată. Mă întreb cum și le permitea pe toate? poate că Pisica Franțuzoaică îi achita majoritatea notelor de plată."

— V-a vorbit mult despre viața ei particulară? O întrebă T. J.

Rhiannon clătină din cap:

— Nu. Niciodată. Acea parte din viață și-o păstra destul de.

„Hai", o îndemnă Fox în sinea ei, „zi-o."

— În fine, privată.

— Ce ne puteți spune despre telefoane?

— Altele decât cele profesionale, adică?

Fox începea să-și piardă răbdarea.

— Da. Altele decât cele profesionale.

— Avea un mobil. Cred că acolo le primea pe toate cele personale.

Se simțea o undă de ezitare. Fox insistă:

— În cele opt luni cât ați lucrat aici, n-ați răspuns la nici un apel personal pentru ea? Nu s-a primit niciunul la recepție?

Rhiannon luă încă un șervețel și-și suflă nasul cu putere.

— Domnul Mason a sunat de câteva ori. Tatăl ei. Și un alt bărbat.

— Care bărbat?

— Nu vreau să creez probleme nimănui.

— Dacă n-a încălcat legea, nu va avea probleme.

Rhiannon își suflă nasul.

— Îl chema Gary.

— Numele de familie nu i-l cunoașteți? întrebă T. J., cu pixul pregătit.

— Nu i-l știu. Gary și-atât. A sunat de câteva ori.

— A venit vreodată aici, la birou?

— O dată. Părea foarte drăguț. Doar nu credeți că el a făcut-o?

„Da' ce-ți închipui?" întrebă Fox în gând, înfruntându-și enervarea. „Că ne repezim la primul suspect pe care ni-l arunci în față?"

— Trebuie să aflăm cât mai multe despre prietenii și asociații domnișoarei Mason, ca să ne formăm o imagine a vieții ei. Până atunci, nu putem stabili nici un suspect.

Rhiannon păru să accepte acest răspuns. Își trase nasul și iar și-l șterse.

— Doar o dată a venit aici. Domnișoara Mason părea cam supărată pe el. Cred că nu-i convenea s-o viziteze aici. S-au certat. Au intrat în biroul ei, dar le-am auzit vocile prin ușă.

— Știți cumva despre ce anume au discutat?

Tânăra clătină negativ din cap.

— Cum arăta? O întrebă T. J.

— Avea un zâmbet foarte drăguț. Și un funduleț simpatic, chicoti Rhiannon ca o școlăriță: pentru numele lui Dumnezeu! Înțelegeți ce vreau să zic?

— Poate îi facem portretul-robot, îi trânti T. J. Lui Fox.

— Nu ne puteți spune mai mult, vă rog? întrebă ea. Ce culoare de păr avea? Cât era de înalt?

— Cam de statura dumneavoastră, îi spuse Rhiannon lui T. J. Numai că era blond.

— Altceva ne mai puteți spune? Avea vreun semn particular?

În afara fundulețului.

Rhiannon își duse mâna la gură, ca să-și înăbușe încă un chicotit. Fox își simți unghiile înfigându-se în carnea palmelor. Efectiv, îi venea s-o omoare.

— N-aș crede. Era foarte bine îmbrăcat. Costum la două rânduri, cravată de mătase, Oxfords. Da-n fond, cred că era și cazul, cu meseria lui.

Fox o privi lung.

— Știți unde lucrează?

— În timp ce-o aștepta pe domnișoara Mason, am intrat în vorbă. Mi-a spus că era manager comercial la o companie mare de papetărie, pe Camden Road. Nu i-am reținut denumirea.

Fox zâmbi.

— Nu contează. Nu pot fi prea multe. Vă mulțumesc, domnișoară Strudwick.

Interogatoriul luând sfârșit, T. J. Și Fox se ridicară să plece. Rankin supraveghea împachetarea și ridicarea documentelor și efectelor personale ale lui Kimberley Mason, pentru a fi transportate la Hendon Road. Poate că, printre toate acele hârtii, se găsea pe undeva un diamant.

T. J. Arătă cu capul în direcția lui Rhiannon Strudwick, ridicându-și ochii spre cer.

— Cum faci ca unei blonde să i se lumineze ochii? șopti el. Îi aprinzi o lanternă în ureche.

Râse împreună cu Rankin.

— Ar mai fi ceva, interveni Rhiannon.

Fox o așteptă, în timp ce se frământa nehotărâtă. Părea aproape să se teamă că trăda încrederea cuiva. De parcă asta ar mai fi avut vreo importanță pentru Kimberley Mason.

— Se mai vedea cu un tip.

— Ce tip?

— Un mare fante. Mă rog, așa mi s-a părut mie.

— Mare fante.?

— Din cauza unui lucru pe care l-a spus ea, doar. Acu' vreo două săptămâni.

Fox așteptă. Rhiannon apucase un șervețel între degete și îl

rupea în fâșii.

— Poate nu era nimic.

Fata asta, își spuse Fox, ar fi pus la grea încercare până și răbdarea unui sfânt.

— Orice părere de-a dumitale ne poate fi de folos, spuse ea, încercând să-și păstreze vocea calmă.

— Mă rog, a fost o ciudățenie.

— Astea sunt de obicei cele mai folositoare, o informă T. J.

— Ea a spus: „Cum crezi că aș arăta eu pe un ponei de polo?" Vreau să zic, felul cum a spus-o, a fost ca și cum, nu știu, am avut impresia că ieșea cu cineva, știți. Șic.

— Și dumneata ce-ai răspuns?

— Am spus că probabil ar fi fost foarte bună la polo. Vreau să zic, îmi plătea leafa. Ce altceva aș fi putut să spun.?

T. J. Zâmbi.

— Dar în sinea dumitale ce credeai.?

— Că de fapt nu era genul. Dacă spunea că iese cu un star rock, aș fi crezut-o, dar nu mi-o puteam imagina prin tagma călăreților. Nu vreau să par răutăcioasă, dar, cu toată mașina ei și toate celelalte, era puțin cam.

— Simplă, completă T. J., care părea să-i înțeleagă mentalitatea.

— Păi, mda. Zâmbi Rhiannon, cu o expresie de scuză, înțelegeți ce vreau să zic?

Și, în mod destul de ciudat, Fox înțelegea ce voia să zică. Se întrebă ce-ar fi spus Rhiannon Strudwick dacă afla că tatăl lui Kimberley Mason fusese directorul unei firme petrolifere multinaționale în Kenya, că avusese servitori care-i adunau jucăriile și-i aduceau limonada pe veranda casei din Nairobi, că tatăl ei avusese printre prietenii lui personali membri ai „tagmei călăreților". Exprimându-și gândul despre poneii de polo, Kimberley Mason dăduse glas, poate, dorinței de a se întoarce la izvoare, de a reveni la viața împotriva căreia se revoltase cândva.

— Altceva ar mai fi? întrebă Fox. A mai spus vreun lucru care ți s-a părut ciudat?

Rhiannon clătină din cap:

— Doar atât. Vreau să zic, poate că visa și ea cu ochii deschiși. Toate vrem să ne măritățm cu staruri rock sau cu președinți, nu-i așa?

Stăteau așezați în Ford-ul Sierra al lui Fox. Aceasta introduse cheia în contact, pornind motorul, după care rămase pe loc, cufundată în gânduri.

— Vrei să te măriți cu un star rock sau cu un președinte? O întrebă T. J.

— Nu. Tu vrei?

— De mult am pus ochii pe-un gagiu de la Hot Chocolate.

Fox dădu din cap.

— Și la George Bush ce nu-ți convine?

— Îl prefer pe Boris Elțân.

Bătând cu unghiile în volan, Fox îl întrebă:

— Ce-ai înțeles din toată povestea asta?

— Personal, cred că ar trebui să-l căutăm pe Gary.

— Și chestia cu poneii?

— Nu văd cum ar fi putut-o omorî un ponei de polo. Pakula a spus c-a fost sugrumată.

„Christoase, cât îi mai plăcea să lucreze cu comicii!" Băgă mașina în viteză. Peste câteva momente, coteau pe Euston Road.

— M-ar interesa să-i văd registrele telefonice, spuse ea.

Șapte.

Camera de Incidente Majore Zonale, Hendon Road.

În prima săptămână a anchetei, echipa se întrunise de două ori pe zi în camera de incidente, astfel încât Mills să urmărească încontinuu evoluția cazului și să se poată ține unii pe alții la curent cu progresele înregistrate. În acea după-amiază, când Fox intră pe ușă, cei mai mulți membri ai echipei erau deja așezați în încăpere, cu carnetele și dosarele deschise pe genunchi, unii dintre ei fumând și aruncând chiștoacele în paharele de plastic pentru cafea. Honeywell vorbea încet la telefonul mobil.

— Criză familială, articula mut T. J. Spre ea.

Honeywell avea tot timpul crize acasă și încerca să le rezolve prin telefon; avea patru copii și trei câini, și întotdeauna câte

unul sau altul dintre aceștia era bolnav.

De cum sosi Mills, Fox informă echipa despre discuția cu Rhiannon Strudwick.

— Am întrebat-o despre iubiți, dar mi-a răspuns destul de vag. Există un tip numit Gary care e clar că făcea parte cu regularitate din anturajul ei.

Mills îl privi pe Honeywell.

— Gary. Numele ăsta l-ai aflat și tu când ai chestionat-o pe Lila Mahmoud, nu-i așa?

Honeywell dădu din cap:

— Așa cred.

Își mai consultă o dată însemnările.

— Da, ăsta era.

— Știa unde l-am putea găsi? se interesă Mills.

— Bănuiește că lucra la o companie de produse de papetărie, pe Camden Road. Manager comercial, sau cam așa ceva.

— Crezi că-l poți găsi?

— T. J. Și cu mine ne-am interesat. Numai una corespunde descrierii – Newell and Redpath. Am dat două telefoane și am aflat că managerul comercial este un anume Gary Bradshaw.

— L-ați verificat pe computer?

Fox confirmă:

— Are antecedente penale. Și-a agresat prietena, acum trei ani.

Mills dădu din cap. Toate începeau să se lege.

— Bine, atunci duceți-vă amândoi acolo chiar acum și vedeți dacă-l puteți interoga. Rankin, tu ai găsit ceva la birou?

— Se lucrează, răspunse Rankin.

— Vreau să terminați până diseară. Trebuie să știm mult mai multe despre femeia asta. Victima noastră avea prea multe secrete pentru binele ei propriu.

Fox se gândi la George Mason și la ceea ce-i spusese el lui Nick la morgă, în aceeași dimineață: Te-ntrebi cât de bine ne cunoaștem între noi, în familia asta. Fox se întrebă ce secrete ascunsese Kimberley Mason și ce secrete încă mai încerca să ascundă, din mormânt.

Opt.

Camden Road, sectorul NW1

Gary Bradshaw le ieși în întâmpinare din spatele unui birou uriaș de mahon, cu o expresie de profundă iritare pe față. Prin urmare, Fox nu-și putu da seama dacă avea într-adevăr un surâs fermecător, așa cum afirma Rhiannon Strudwick. De asemenea, din locul unde se afla, nu-i putea aprecia cealaltă trăsătură predominantă.

Mai mult o interesa faptul că avea antecedente de violență asupra unei foste iubite și fusese condamnat la trei luni de închisoare, ispășite la Middlesex Assizes, în luna iunie a anului 1996.

Totuși, era îmbrăcat elegant, așa cum le spusese Rhiannon Strudwich; impresionant chiar, cu o cămașă în două nuanțe, costum la două rânduri, cenușiu-cărbune, și cravată de mătase bleumarin. Aproape că-i vedea chipul reflectat în pantofii Oxfords negri lustruiți. Părul blond și lung îi era pieptănat impecabil, iar pe degetul mic al mâinii stângi avea un inel cu sigiliu și diamant.

Fox cunoștea genul. Își imagină că locuia într-o casă cu terasă din Kilburn și-și cheltuia salariul pe mașină și haine. Era flămând și ambițios, iar pe o femeie cum fusese Kimberley Mason, cu mașina ei cabriolet roșie, ar fi considerat-o o adăugire vitală la C. V.-ul lui în continuă expansiune.

Fără îndoială, se situa cu o clasă mai sus decât firma unde lucra, al cărei sediu din Camden Road era funcțional, dar destul de anonim, amenajat într-o clădire de cărămizi cu două niveluri, porți păzite și birourile instalate în hale luminoase.

— Despre ce e vorba? se răsti Gary Bradshaw.

Fox îi arătă legitimația:

— Sunt Detectiv Inspector Madeleine Fox, iar dumnealui este Detectiv Sergent Terry James.

Privi în jur. Mai multe capete se întorseseră în direcția lor.

— Am putea vorbi între patru ochi?

Bradshaw ezită.

— Cred că da, spuse el apoi, răsucindu-se pe călcâie, și îi conduse printr-un coridor separat cu paravane, spre cabinetul lui.

Încăperea nu avea nimic din apanajul ocupantului său. Conținea două dulapuri metalice închise la culoare, un calendar al companiei pe perete și rafturi pline de mape cu cotoarele în inele. Bradshaw închise ușa în urma lor și nu le oferi cafele. Își încrucișa brațele pe piept, privindu-i ostil.

— Sunt ocupat, declară el.

Fără a-i aștepta invitația, Fox se așeză pe unul dintre cele două fotolii libere. Dacă avea de gând să se poarte mitocănește, treaba lui. T. J. Îi urmă exemplul, lăsându-l pe Bradshaw în poziția sa eroică și fără nici un rost.

— Cunoașteți o anume Kimberley Mason? întrebă Fox.

Bradshaw ezită.

— Nici nu m-am atins de ea, spuse el.

Interesant răspuns.

— Doriți să vă reprezinte un avocat? continuă Fox.

Dacă urma să aibă loc o mărturisire imediată, ar fi preferat ca avocatul să fie de față, pentru ca mai târziu să nu se creeze confuzii cu privire la ceea ce se spusese și de ce anume.

— N-am nevoie de nici un lăbar de avocat! se răsti Bradshaw. Puțin îmi pasă ce-a zis curva aia. N-am atins-o nici c-un deget. Iisuse. Fiindcă am antecedente, așa-i? Niciodată nu ne lăsați în pace, canaliilor, este? E mult de-atunci. M-am învățat minte.

— E mult de-atunci. Repetă Fox, consultându-și carnetul. Vă referiți la condamnarea de acum trei ani, pentru agresiunea asupra lui Karen Susan Jamieson.

Bradshaw își dădu seama că n-avea șanse să-i intimideze și se așeză pe scaunul de la birou, vlăguit. Încercă, totuși, să-și păstreze aspectul bătăios.

— S-a culcat c-un dobitoc pe care-l cunoscuse la cârciumă, în timp ce eu eram plecat în nord, să muncesc.

Îl privi pe T. J.:

— Merita o chelfăneală.

Când văzu că auditoriul nu se lăsa convins de justificările comportamentului său din trecut, bătu în retragere. Continuă pe un ton mai plângăreț:

— Cum spuneam, am învățat din greșelile mele. Nu știu ce-o

fi spus târfa aia, dar nu m-am atins de ea. Poate c-oi fi zgâlțâit-o pic, însă n-am lovit-o.

Fox se întrebă dacă Bradshaw era un foarte bun actor, sau într-adevăr nu știa. Poate că încă nu văzuse ziarul „Evening Standard”.

— Când a avut loc această agresiune, domnule Bradshaw?

— V-am spus că n-am agresat-o.

— Când anume nu ați agresat-o?

Bradshaw îl privi pe T. J., apoi din nou pe Fox, cu o expresie hăituită.

— Ascultați, despre ce este vorba?

T. J. Se aplecă spre el. „Hai, spune-i”, îl îndemnă Fox în sinea ei. „Fă-l fericit.”

— Domnișoara Mason a fost găsită moartă în subsolul casei sale, azi-dimineață la ora zece.

— Vă arde de glumă.

— Dacă ar fi așa, gluma e destul de nesărată, replică T. J.

Bradshaw păru să se dezumfle în fața lor. Își frecă fruntea cu pumnul.

— Ei futu-i mama mă-sii. Murmură el, îngropându-și fața în mâini. Fute-m-aș să mă fut.

În clipa următoare, căzându-i fisa, își coborî mâinile de pe față.

— Și credeți că eu am făcut-o?

Încă o reacție interesantă. „Dacă toți prietenii și cunoscuții lui Kimberley erau atât de transparenți”, își spuse Fox, „cazul avea să se rezolve cât ai bate din palme.” Evenimentele dobândiseră o calitate ireală.

— De ce-am crede că dumneavoastră ați făcut-o? I-o întoarse ea.

— Din cauza vecinilor. Au auzit cearta dintre noi, nu-i așa?

— Știți ceva, domnule Bradshaw, haideți să nu ne mai ascundem după deget. Ce-ar fi să ne spuneți ce anume s-a întâmplat?

Gary Bradshaw se aplecă înainte, cu coatele pe birou, începând să vorbească pe un ton spășit:

— Ați avea ceva împotrivă să-mi explicați ce-a pățit?

După un moment de tăcere înghețată, continuă:

— Vreau să spun – Christoase – cine-a găsit-o? Cum a murit?

— A fost găsită în subsol, azi-dimineață, când nu s-a prezentat la birou.

— Nu-mi vine să cred.

— Nu vreți să ne descrieți cearta pe care ați avut-o cu domnișoara Mason? Îl îndemnă ea, cu blândețe.

— Nu i-am făcut nimic!

— Povestiți-ne numai ce s-a întâmplat.

Bradshaw se ridică și, răsucindu-se în loc, dădu un șut furios în dulapul metalic. Îi lovi ușa cu latul palmei, de două ori. Fox se întrebă dacă juca teatru de ochii lor sau nu. Toate îi dovedeau că era violent și instabil.

— Vă rog, domnule Bradshaw, îi ceru ea. Înțeleg că e un șoc pentru dumneavoastră, dar în momentul de față aș dori să stați jos și să ne spuneți tot ce știți.

Bradshaw se prăbuși la loc pe scaun, cu ochii fulgerându-i în toate părțile, ca ai unui animal speriat, prins în cursă, care caută o scăpare.

— Spuneați că v-ați certat cu domnișoara Mason.

— N-am făcut decât să strigăm unul la altul. N-a însemnat nimic.

— Când a avut loc această ceartă?

— Vineri seară.

— La ce oră?

— Nu știu. Căca-m-aș. La miezul nopții, la unu. Eram beat.

— De ce anume v-ați certat?

— Ați văzut ce și-a instalat în pivniță?

— Tocmai despre asta voiam să vă întrebăm, interveni blajin T. J.

— Christoase. Niciodată nu i-am înțeles apucăturile astea. De ce voia să facă toate chestiile alea.

— Pentru asta v-ați certat?

Bradshaw își răvăși cu o mână părul aranjat impecabil.

— Voiam să înceteze.

— De ce? întrebă T. J.

În glas îi reveni o undă de agresivitate.

— Dumneavoastră de ce credeți?

— Din gelozie? Îl ademeni T. J., deliberat.

— Mai scutiți-mă.

— Deci, nu erați unul dintre clienții ei?

— Ce, arăt eu ca un căcănar de pervers din ăla?

— Am cunoscut câțiva, cu meseria pe care o am, replică T. J., cu o sinceritate dezarmantă. Aparențele pot să înșele.

— Ei, aflați că nu sunt, e bine? Nu mă țin de căcaturi de-alea. Sunt un tip normal, cu sânge sănătos în vene. N-am nevoie de piei bătute-n țințe și frișca bătută ca să mă excit, e clar?

— T. J. Privi prin birou.

— Preferați agrafele și elasticurile pentru hârtii, mai degrabă.

Obținu reacția dorită.

— Vă luați de mine? întrebă Bradshaw, privind-o apoi pe Fox, în căutarea unui sprijin. Am o slujbă bună aici. Câștig bani frumoși.

— Și despre asta voiam să vă întreb, răspunse Fox.

Se făcu lumină. Bradshaw părea șocat că-și închipuiau asemenea lucruri despre el. „Un tip normal, cu sânge sănătos în vene. Fac de prea mult timp meseria asta", își spuse Fox. „Oare sunt singura care prevede întrebările înainte de a fi formulate?"

— A, sigur, continuă Bradshaw. Știu la ce vă gândiți. Și sunteți departe de adevăr. Foarte departe.

— La ce ne gândim, domnule Bradshaw?

— C-o făceam pe peștele pentru ea. Să vă spun ceva: Kimmie n-avea nevoie de pești. Putea să-și poarte singură de grijă.

Nu părea să observe ironia. Fox fu nevoită să-i atragă atenția asupra lucrului cel mai evident:

— Se pare că nu. Altfel. KimmiE. Ar mai fi în viață.

Îl lăsă să rumege ideea.

— De cât timp o cunoșteați pe domnișoara Mason? Întrebarea păru să-l nedumerească.

— Nu știu. De vreo două luni.

Rezemându-și coatele pe birou, își lăsă capul în piept.

— Nu-mi vine să cred că a murit. E un coșmar.

„Să nu ne abatem de la subiect, băiete."

— Unde ați cunoscut-o? îl întrebă Fox.

— Ce? ridică Bradshaw capul, încercând să-și păstreze firea, într-un club. Lângă Angel.

— Mișto, este? Îl întrebă T. J.

— Ce vreți să spuneți?

— I-am văzut fotografiile. Bună bucățică.

— Mda. Era. Să mori după ea.

Altă exprimare neinspirată. Fraza căzu în atmosfera din cameră ca o ancoră ruginită.

— Genul dumitale obișnuit? Urmă T. J., după un moment.

În defensivă, Bradshaw ripostă:

— Cum adică, genul meu obișnuit?

— Păi, știi, Gary. Nu prea arăta de nasul tău. Era de clasă superioară, dacă nu te superi că spun.

Obrajii lui Bradshaw se înroșiră. T. J. Reușise să-l înfurie, cum intenționase tot timpul. Continuă, bătând fierul cât era cald:

— Un trofeu frumușel, pentru un tip ca tine, este?

— Un tip ca mine.?

— Avea mașină sport, firmă proprie, arăta cam ca un fotomodel. Probabil te ciupeai ca să te convingi că nu visezi.

— Nici eu nu duc lipsă. Sunt în stare să agăț destule.

— Totuși, nu ca ea, este?

— Nu mă plâng.

T. J. Nu părea convins.

— Să revenim, interveni Fox, fără a-i lăsa timp să se reculeagă. Ne spuneai despre cearta dintre voi. De ce voiai să înceteze cu acele. Activități colaterale?

— V-am spus, eram trotilat, e bine? Nu știam ce făceam.

Fox înălță o sprânceană, iar Bradshaw își dădu seama, prea târziu, ce spusese.

— Ascultați, am mai zis o dată, nu i-am făcut nimic! Ăsta-i adevărul!

— Cearta. Reluă Fox, încercând să rămână la subiect.

— Eram beat.

— Și?

— Și voiam să vorbesc cu ea. Kimberley a-ncercat să-mi închidă ușa-n nas. Am cam răcnit unul la altul. Eu am intrat cu forța. Atunci mi-a spus că nu voia să mă mai vadă. Am apucat-o de braț. S-ar putea s-o fi zgâlțâit puțin, nu mai țin minte. S-or fi spart ceva lucruri. Dar jur pe Dumnezeu că n-am lovit-o. Pe urmă am plecat.

— Așa te-ai tăiat la mână?

Bradshaw urmări direcția privirii lui Fox. Avea pe degetul are o tăietură, lângă încheietura de la bază.

— Mda, exact.

— Și de ce v-ați certat?

— Pentru căcănăria aia cu Pisica Franțuzoaică. Eu voiam să avem o relație. Normală. Voiam. Mă scotea din minți.

Fox așteptă.

— Ce voiați, domnule Bradshaw?

I se păru că Bradshaw devenea temător, dar își dădu seama că nu era decât jenat.

— Voiam să ne căsătorim.

— Și i-ați spus-o?

— Mda. I-am spus-o.

— Când?

— Când am apucat-o de brațe.

Se lăsă o lungă tăcere, în timp ce Fox și T. J. Își imaginau scena. T. J. Risipi tensiunea.

— Toată viața ai fost un romantic, nu-i așa, Gary?

— Faci pe deșteptul, este?

T. J. Zâmbi.

— Domnișoara Mason vă dăduse o cheie a casei? întrebă Fox.

Întrebarea păru să-l deruteze.

— Nu. De ce?

„Nu poate fi el”, își spuse ea. „E prea străveziu. Dacă ar fi omorât-o, avea la dispoziție treizeci și șase de ore ca să inventeze o poveste. Ar fi răspuns mai verosimil. Până acum, n-a făcut decât să se incrimineze singur. Nu poate fi chiar atât de prost. În nici un caz.”

— Ați iubit-o? Îl întrebă ea.

— Nu.

— Dar ai cerut-o în căsătorie, aminti T. J.

— Eram obsedat.

Bradshaw rosti ultimul cuvânt încet, precis, ca pe o mantră.

— Obsedat.

„Christoase, iar a făcut-o.” Era mult prea simplu.

Bradshaw își masă tâmplele cu nodurile degetelor.

— Nu-mi vine să cred, repetă el. În viața mea n-am mai avut o femeie ca ea.

— Cum adică? nu-l lăsă Fox să scape.

— Nu știu. Nici nu mai știu ce spun. Dar sunteți deja convinși, nu-i așa? Trebuie să-mi găsesc un avocat?

T. J. Se aplecă înainte. N-avea de gând să-l lase cu una cu două.

— Nu voiai decât un lucru pe care nu-l puteai avea, nu-i așa, Gary?

Gary Bradshaw îi privi încruntat, sfidându-l să-i ridiculizeze slăbiciunea. Lui Fox nu-i părea prea rău pentru el, ci doar accepta obosită încă o dată fragilitatea omenească expusă unei tragedii. În ciuda protestelor lui că ar fi fost un tip normal, Gary Bradshaw nu era decât un complexat, iar Kimberley Mason se distrase umilindu-l pe gratis.

— Ați spus că cearta a avut loc vineri noapte, repetă ea.

— Exact.

— Ce-ați făcut în primele ore ale dimineții de duminică, între miezul nopții și șase?

Întrebarea îl smulse pe Bradshaw din autocompasiune. Instinctul de conservare îi înlocui manifestările ostentative de durere.

— Sâmbătă seara m-am dus cu câțiva amici într-o cârciumă din Finsbury Park. Am stat acolo până pe la vreo zece. Pe urmă, m-am dus acasă, m-am uitat la Sky câteva ore și m-am culcat.

— Singur?

— Nu, câinele meu doarme la picioarele patului. Puteți să-l întrebați.

Se rezemă de spătar, încrucișându-și din nou brațele pe piept.

— Ascultați, poate e totuși cazul să-mi iau un avocat. Îmi dau seama unde bateți.

— În regulă, răspunse Fox. Am putea să continuăm discuția la secție.

— Christoase, chestia asta ar putea să mă coste slujba, spuse Bradshaw, cu fața căzându-i; arătă cu capul spre anticameră. Până mâine, tot antrepozitul o să vorbească.

T. J. Închise ușa Camerei de Interogatoriu 4A din subsolul diviziei Islington. Bradshaw le dăduse declarația, insistând asupra variantei pe care o prezentase în aceeași după-amiază.

— Vinovat ca dracu', spuse T. J., clătinând din cap.

— Așa crezi? îl întrebă Fox.

— Are motivație, n-are alibi. Plus antecedente. Un jeg.

TJ. Avea dreptate: în acel stadiu, Bradshaw era obligatoriu principalul suspect. Acceptase să-i fie percheziționat apartamentul din Tufnell Park și dăduse o probă de sânge care să fie comparată cu eșantionul prelevat de pe ușa frigiderului. Cooperase în toate sensurile, trecând chiar și peste sfatul avocatului. Sau poate nu era decât foarte abil. Știa că nu aveau decât probe circumstanțiale împotriva lui. Explicase sângele pe care-l găsiseră în bucătăria lui Kimberley și vânătăile de pe brațele ei, fără a se autoincrimina efectiv ca ucigaș. Cazul nu era atât de concludent încât să justifice inculparea.

— Avocatul va cere să-l eliberăm, spuse Fox.

T. J. Ridică din umeri:

— Dumneata ce părere ai, doamnă?

— Cred că, dacă el o făcea, ar fi avut o poveste mai deșteaptă decât asta pe care ne-a spus-o.

— El a făcut-o, ba bine că da, insistă T. J., revoltat. O ura de moarte, fără discuție. Văd prin el ca printr-un geam. Trebuie să-l înfundăm pe bulangiu.

Fox îl privi cum ieșea. O demonstrație de furie absolut inutilă. Dar, în fond, și ei îi trecuse prin minte că Gary Bradshaw semăna mult cu Detectivul Sergent James. Amândoi

erau spilcuiți, amândoi erau obsedați de femei, dar fără a le plăcea prea mult. Uneori, diferența dintre acuzat și acuzator era foarte subtilă.

Nouă.

Soho, sectorul W1

Magazinul se afla pe o alee cu caldarâm de lângă Brewer Street, sub o firmă de neon roz cu inscripția „PISICUȚA ROZ". Aleea era plină cu tarabe unde se vindeau CD-uri și casete, fructe, verze chinezești și: vinete dolofane! necesitățile vieții, rânduite într-o alee umedă din Soho, în acea dimineață de iulie: legumele, comerțul, sexul.

Fox și TJ. Intrară pe ușă, printre fâșiile contra muștelor, și ocoliră un paravan de placaj având lipit cu scotch pe furnir anunțul cerut de lege privind limita de vârstă. Magazinul avea o topografie familiară și lipsită de imaginație: pornografie deșucheată în rafturile de pe doi pereți, câteva vibratoare roz și jucării sexuale expuse sub geamul tejghelei.

Înăuntru se aflau diverși clienți de sex masculin: doi turiști asiatici cu șepci ieftine de baseball purtând denumirea unei companii turistice japoneze, un bărbat cam jerpelit, cu cojoc din piele de măgar, doi tineri abia ieșiți din adolescență. Fox era uimită să vadă cum puteau contempla unii atâtea fluide trupești înaintea mesei de prânz.

Coada-de-cal a vânzătorului i s-ar fi potrivit mai bine unei persoane cu vârsta cât jumătate dintr-a lui. Răsfoia încet un număr din „Daily Mirror", cu o expresie vizibil plictisită. Două organe sexuale feminine din latex, de culoare verde sinistră, zăceau lângă cotul lui pe geamul tejghelei, afișând amândouă smocuri de păr pubian fals, castaniu-roșcat.

Fox detesta locurile de acel gen. Întotdeauna se simțea ca o oaie într-o vizită cu ghid la abator. Bărbatul din spatele tejghelei ridică privirea și, la vederea insignei ei, expresia îi deveni imediat mai prudentă.

— O căutăm pe Lila Mahmoud, spuse Fox.

T. J. Examina un enorm dildo de plastic verde.

— Cam mititel, nu-i așa? comentă el, iar omul o privi pe Fox, apoi pe T. J., descumpănit.

— Pe Lila Mahmoud, repetă Fox, atrăgându-i din nou atenția asupra ei.

— Nu-i aici.

— Revine curând?

— Cred că da. A ieșit doar să facă niște cumpărături. Care-i problema?

— Dumneata cine ești?

— Ray. Ray Pratt. Lucrez aici.

— Pratt pe nume, prost din fire, glumi T. J., zâmbind nevinovat; ridică un inel pentru chei cu breloc în formă de penis. Asta are și bec?

Ray Pratt îl privi lung, enervat.

— O așteptăm, spuse Fox, îndepărtându-se de tejghea.

T. J. O urmă.

În capătul încăperii se afla raionul specializat, un rastel metalic circular pe care erau expuse corsete din piele și centuri de castitate, un bikini de cauciuc roșu viu, un costum de amazoană din vinilin negru lavabil.

— Crezi că de-aici își făcea Kimberley piața? Târguia direct din raft.

— Ce-am mai râs, T. J.

— Parc-ar fi o librărie cu jucării pentru sado-masochiști, comentă el, examinând un bici de piele împletit. Bazarul Bizar. Bun nume ar mai fi, pentru un magazin ca ăsta. Ar trebui să-i înregistrez copyright-ul.

— Da, neapărat.

Atitudinea lui T. J. Se schimbă. În sfârșit, ajunsese într-un loc unde putea să-și dea aere de moralist.

— Nu înțeleg cum se pot distra unii cu porcăriile astea, spuse el. Mare Țți-i grădina.

Fox studie coperta uneia dintre revistele învelite în celofan. Oare de ce le plăceau bărbaților asemenea lucruri? Problema cu publicațiile „erotice”, după părerea ei, era că nu aveau nimic erotic. Parcă ar fi fost o lecție de ginecologie predată într-un model sordid, în lumina unor reflectoare împrumutate de pe Stadionul Wembley.

O femeie intră printre fâșiile de la ușă și trecu după tejghea.

Era trecută cu puțin de treizeci de ani, nefardată, și avea sâni mari, un pulovăr maro amorf și blugi cu un număr mai mici, lăsând o mare parte din șolduri să se reliefeze în afară. Ca două picioare de porc împachetate în doc, își spuse Fox. Unele femei pur și simplu habar n-au cum să se îmbrace. Trânti pe tejghea două sacoșe cu cumpărături. Dintr-una se răsturnară zarzavaturi, iar cealaltă conținea două cutii de lapte.

T. J. Îi dădu un ghiont.

— Asta trebuie să fie Lila, spuse el.

Ray Pratt dispăruse în micul birou din spate. Lila luă vaginurile de latex verde de pe tejghea și le privi nedumerită.

— Ce caută pizdele astea aici? îi strigă ea lui Ray, prin ușa deschisă.

— Vor să-ți vorbească, răspunse el. Cu mine n-au vrut să discute.

Lila Mahmoud se încruntă, cu o expresie de stupefacție totală. Cu organele de latex în mână, trecu în birou. Fox îi auzi vocea întrebând:

— Ce futu-i mama mă-sii îndrugi?

— Poftim?

— Te-am întrebat de ce erau pizdele astea scoase pe tejghea.

— A, pizdele astea. Le-a adus un gagiu înapoi. A zis că una are o crăpătură.

— Orice pizdă are crăpătură.

— Mă rog, el găsea că s-a păcălit. Și zicea că cealaltă e prea mică.

— Prea mică? iisuse Christoase, înseamnă c-a folosit-o. Și i-ai dat banii înapoi?

— Păi, la asta nu m-am gândit. Bombăni Rankin.

— Christoase, nu ești bun de nimic.

Lila reveni din birou și trânti pe tejghea cele două vulve returnate. T. J. Și Fox o așteptau, detectivul sergent cu legitimația în mână.

— Domnișoară Lila Mahmoud? sunt Detectiv Sergent Terry James, iar dumneaei este Detectiv Inspector Madeleine Fox. Investigăm asasinarea lui Kimberley Julia Mason. Avem să-ți vorbim, scumpo.

Lila scoase un oftat teatral. În mintea ei se făcu lumină: „Deci, voi sunteți pizdele despre care vorbea Ray”. Nimerise din lac în puț.

— Mă întrebam când aveați de gând să vă băgați iar nasul p-aici, spuse ea.

— Ne-am gândit că poate ne ajutați puțin cu ancheta.

Lila făcu o mutră iritată.

— Bine, spuse ea. Dar nu aici. Ai grijă de magazin, Ray! strigă, în direcția biroului. Eu trebuie să plec iar.

Își luă poșeta de pe tejghea și ieși, nervoasă.

Stăteau așezați pe terasa cafenelei, în lumina lăptoasă a soarelui, ascultând bubuitul sacadat al muzicii de la magazinul de marochinărie de peste drum. În noaptea trecută plouase, iar aerul era umed și plin de mirosuri și duhori: usturoi prăjit de la restaurantul italian din vecini, gaze de eșapament de la mașinile de aprovizionare parcate pe Brewer Street, putoarea lăturilor și a gunoaielor ude din pungile de plastic negru îngrămădite în capătul aleii. Ziua de piață pe Rupert Street atrăsese câțiva turiști matinali, cărora fetele din ușile dughenelor de-o liră sterlină spectacolul le făceau avansuri plictisite.

T. J. Aduse trei cești cu cafea la masa de plastic lipită de vitrină, pe trotuarul îngust.

— Nu era decât o problemă de timp, tocmai spunea Lila.

— Ce te face să spui asta? întrebă Fox.

— Nu știu. La unii oameni, pur și simplu se simte, înțelegeți ce vreau să zic? nu puteam să mi-o imaginez pe Kim ca pe o boarfă bătrână și zbârcită, așezată în vreo cârciumă, așteptând ca un client să-i facă cinste cu vodcă și tonic, spuse Lila, punându-și zahăr cu linguriță în cafea.

— De când o cunoșteai?

— De patru ani, poate cinci.

— Unde ai cunoscut-o?

— Ce importanță are asta?

— Am vrea să știm puțin mai multe despre ea, Lila. Poate ne va ajuta să-l prindem pe autorul faptei.

Lila sorbi din cafea, apoi își șterse caimacul de pe buza de

sus cu mâneca pulovărului. Lui Fox îi era greu să și-o imagineze pe Lila, scundă și șleampătă, împreună cu lungana și zvelta Kimberley. Era clar că aceasta fusese o femeie de înaltă clasă. Ciudat trebuie să mai fi arătat, distrându-se împreună. Poate că intenționat o făcuse. Fox știa că unele fete își alegeau anume prietene boccii, pentru ca prin contrast ele însele să arate mai bine.

— La Trandafirul Negru, răspunse Lila. Un timp, am lucrat acolo amândouă. Pe vremea aia n-aveam problema asta cu îngrășatul, adăugă ea, când îl văzu pe T. J. Înălțând din sprâncene. Câștigam un ban ușor. Christoase, de fapt parc-aș fi jucat doar teatru. Ba chiar și mai bine. Ca să obții un rol, nu trebuie să te fuți cu nimeni.

— Și de ce ai plecat?

— Mă săturasem. Munca într-un loc din-ăla e ca într-un azil de nebuni. După un timp, nu mai suporți. Nu reziști decât la un număr de sonați, până să-nceapă să-ți fileze și ție o lampă. Înțelegeți ce vreau să zic? Vrea un gagiu să-i mănânci cremă de vanilie de pe piept, bine, stă în firea omului. Da' unii din clienții care veneau la Trandafirul Negru, ăștia erau nebuni cu patalama la mână, ascultați ce vă spun eu.

— Kimberley s-a săturat și ea?

— A, Kimmie a noastră nu! Ei îi plăcea la nebunie toată tărășenia.

— Când te-ai lăsat? O întrebă T. J.

— Am stat acolo cam un an.

— Dar ai păstrat legătura cu Kimberley.

Lila ridică din umeri.

— Cred că aveam multe în comun. La nivel intelectual.

T. J. Pufni, dar Lila nu-l luă în seamă.

— Știai că încă se mai ținea de sado-maso? O întrebă Fox.

— Mda, știam. I-am spus mereu să se lase de partea asta.

— De ce?

— E de la sine înțeles. Prea multe riscuri, mai ales în ceea ce făcea ea.

— Și ce făcea?

— Păi, supa, nu?

— Supa?

Lila îi aruncă o privire: „Voi chiar n-aveți habar de nimic?”

— Există două genuri de fete, nu? Poți fi o dom sau o sup – o dominatoare sau o supusă. Dacă ești dom, continuă Lila, stai călare pe situație. Clienții îți cer să-i legi. Dar lui Kimberley îi plăcea latura sup. Vreau să zic, chiar îi plăcea. Îi lași pe gagii să te lege, și poate deveni periculos.

O măsură cu o expresie răutăcioasă:

— Așa a pățit-o?

Fox nu-i răspunse.

— Știai că avea o hrubă personală, sub casa din Highgate?

Lila ridică din umeri:

— N-am văzut-o niciodată, dacă asta mă întrebați, dar bănuiam că se aranjase și la ea acasă. Cum ar veni, dacă ai o firmă de depanat video-uri, ai nevoie de un atelier. Dacă te ții de sado-maso.

— Hruba trebuie să fi fost o investiție scumpă.

— N-a plătit-o ea. L-a pus pe-un client să scoată mălaiu'. Un tătic de zahăr.

T. J. Îi aruncă lui Fox o privire.

— Să-i cumperi fetiței o cameră de tortură, comentă el. Pe lângă asta, ciocolata și florile par de-a dreptul retro.

— Ți-a cerut vreodată să-i procuri materiale? O întrebă Fox pe Lila.

— Uneori. I le luam angro. Nu sunt ieftine, trebuie să le ceri de comandă. Piața nu-i deloc mare.

Se simțea clar că vorbea cu menajamente. Pe lângă masa lor trecu o chinezoaică tânără, îmbrăcată complet în negru. Până și rujul de pe buzele ei era negru. Avea ochii înfundați în cap din cauza drogurilor și se clătina pe tocurile neverosimil de înalte. Exact fundalul și figuranții potriviți pentru o asemenea conversație, remarcă Fox.

— Ți-a spus vreodată cu cine se întâlnea? întrebă ea mai departe.

— Bărbați?

Lila clătină din cap.

— Nu dădea niciodată nume, dacă la asta vă referiți. O vorbă

nu sufla, Kimmie a noastră. Dar am impresia că-l juca pe degete pe bogătașul ăla. Totuși, s-ar putea și să fi fost doar gogoși. Îi plăcea să te facă să crezi că o ducea mai bine decât în realitate.

— L-a menționat vreodată pe un anume Gary Bradshaw?

Lila râse cu profund dispreț.

— Gary e un capsoman. Doar nu credeți că el i-a făcut felul?

— Ne ajută la investigații, interveni T. J., cu un sarcasm evident.

— Dacă Gary ar fi fost client, ar fi dat în primire cu ani în urmă. Știți, erau mulți ca el care îi dădeau târcoale. Nu era de nasul lor, Kimmie a noastră.

— De câte ori l-ai întâlnit?

— Pe Gary? Numai de vreo două ori. Comis voiajor, sau cam așa ceva, nu?

— A fost vreodată violent cu ea?

— Dacă a fost, nu l-aș condamna.

— Adică?

— Îi cam plăcea să chinuiască. Pentru distracție. V-am spus, îi plăceau jocurile minții.

— Cum îl chinuia pe Gary Bradshaw?

— Îl regula de-i ieșeau ochii din cap, iar a doua zi îi dădea telefon și-i spunea că nu voia să-l mai vadă. Pe urmă, după două săptămâni, îl suna iar și-l convingea s-o scoată în oraș. Undeva la un local scump. Dar nu se culca iarăși cu el. Îl lăsa să fiarbă în suc propriu câteva săptămâni, una caldă una rece, cu promisiuni neonorate și alte alea. Făcuse din hărțuială o adevărată artă. Și ăia ca el mor după așa ceva, dacă vreți să-mi știți părerea.

Fox îl privi pe T. J. Părea fascinat. Poate că Lila tocmai îi spusese povestea vieții lui. Cu siguranță, dezvăluirile ei plasau relația dintre Gary Bradshaw și Kimberley Mason într-o nouă perspectivă. Cum ar fi reacționat unul ca Bradshaw la o asemenea provocare? Violent, probabil.

— Și când ai văzut-o ultima oară?

— Am discutat despre toate astea înaintea serii de sâmbătă, ne-am dus la o cârciumă din Islington.

— V-ați întâlnit cu cineva?

Lila clătină din cap.

— Am stat doar cât să bem câteva rânduri. Nu umblam după tipi. Când ai lucrat ceva în industria sexului, bărbații își cam pierd mistica. Mă ierți, scumpi, adăugă ea cu un râs frivol, înghiontindu-l în joacă pe T. J. Cu cotul.

T. J. Se rezemă de spătar, încrucișându-și brațele pe piept.

— Părea îngrijorată de ceva? continuă Fox.

— Nu, era neschimbată. Cred că unul din clienții ei i-a făcut-o, dacă vreți să-mi știți părerea. Ș-acum, v-am spus tot ce știu. Trebuie să mă întorc la magazin. Dacă nu-s atentă, Ray le dă banii înapoi până și pe prezervativele folosite.

— Mulțumesc pentru timpul acordat, îi spuse Fox.

Lila își luă țigările și porni înapoi pe Brewer Street. În timp ce se îndepărta, arăta mai degrabă ca o dactilografă plătită prost, decât ca o fostă dominatoare și actuală proprietăreasă de sex shop. Ce lume!

— Ce părere ai? întrebă T. J.

— Ce părere am? cred că s-ar putea să ai dreptate în legătură cu Bradshaw.

— Nenorocitul. Ajung să-mi pară rău pentru el.

— Să-ți pară rău? De ce?

— Păi, și-a făcut-o cu mâna ei, nu? replică T. J.

În continuare, nu mai vorbiră prea mult. Uneori, T. J. O punea pe gânduri. Faptul că era în aceeași tabără cu ea ținea mai uit de noroc, decât de altceva.

Zece.

Kilburn, sectorul NW6

Trandafirul Negru se afla într-un șir de vile liniștite, foste grajduri urbane de la începutul secolului, transformate, pe una dintre cele mai elegante străzi din Kilburn. Fox își parcă Sierra între un Saab negru și un Ford ultimul tip și opri motorul.

— Mă întreb ce-or crede vecinii, spuse ea.

T. J. O privi lung:

— Vecinii.

— Știi tu. Mă-ntreb dacă se plâng vreodată de gălăgie. „N-ați putea înceta cu zbieretele după ora unșpe noaptea, soțul meu

se trezește devreme dimineața," texte de-astea.

T. J. Nu spuse nimic.

— S-a-ntâmplat ceva? întrebă Fox.

— Nu-mi plac mizeriile astea, doamnă. Femei cu tocuri-cui stând pe ochii gagiilor, oameni cărora li se sug degetele de la picioare.

— Vorbești de parcă le-ai cunoaște foarte bine.

— Le găsesc grețoase.

— Nu-mi tăcuseși impresia unui membru al Majorității Morale, T. J.

— Tot omul are principiile lui.

— Doar nu le-oi fi având și tu.

Comentariul ei păru să-l irite, ceea ce o amuză. T. J. Coborî din mașină, trântind portiera, și rămase cu privirea spre casă, ca și cum aceasta ar fi avut pe ușă semnul ciumei.

— Hai, să terminăm odată, mormăi el, urmând-o pe Fox pe alee.

Casa avea în față un gard negru, din fier forjat, iar ușa masivă era vopsită în roșu ca vinul. Un felinar negru de trăsură atârna deasupra numărului de alamă, iar dedesubt, pe o altă placă de alamă, era scris: „Trandafirul Negru". Neinițiații ar fi putut crede că era denumirea casei, ca de pildă „Dunroamin" sau „Thistledome", ori poate că în clădire se afla redacția unei reviste sau o mică firmă de publicitate. Toate draperiile erau trase la ferestre, discret.

Le deschise Mistress Demonica. Era ora unsprezece dimineața, iar Mistress Demonica era acum Catherine Rees-Fry, îmbrăcată în blugi și tricou. Fox încercă să-și imagineze cum arăta în costum. Era atrăgătoare, nu cu mult mai vârstnică decât Fox însăși, cu un păr arămiu bogat. Nu era grasă, dar nici mult nu mai avea, conchise Fox. Ochii ei verzi reprezentau cea mai izbitoare trăsătură, iar colțurile gurii îi stăteau arcuite în sus, într-un zâmbet ce insinua cine știe ce cunoștințe ascunse, lucru pe deplin justificat în cazul ei, după cum presupunea Fox. Ar fi arătat aproape ca o gospodină, dacă n-ar fi avut pe tricou imprimat sloganul: „Bețele și pietrele îmi pot rupe oasele, dar biciurile și lanțurile tare-mi

plac”.

Mistress Demonica îi conduse într-un salon de primire, unde se așezară pe o canapea de pluș roșu. Le oferi ceai și biscuiți, ca și cum s-ar fi aflat într-o casă parohială.

— Pun ibricul pe foc, spuse ea și dispăru pe un culoar.

Fox simțea o fascinație perversă la gândul că se afla într-un asemenea loc. Unul dintre privilegiile meseriei, își spuse ea, acela de a ajunge să vezi lucruri pe care puține femei, ba chiar și bărbați, reușeau vreodată să le vadă, având motive legitime să-ți bagi nasul. O anume latură a personalității ei simțea un interes gratuit față de cele mai sordide aspecte ale profesiunii. Făcea parte din firea ei, probabil: în copilărie, fusese fetița din fundul clasei care se apleacă mereu înainte să vadă cum profesorul de științe ale naturii disecă ochiul unei oi, adolescenta care avea grijă să nu lipsească din spatele rastelurilor cu biciclete, pentru a-i vedea pe băieți cum se băteau după ore.

Privi în jur. La fel ca oricare alt spațiu conceput pentru viața de noapte, ziua Trandafirul Negru arăta vulgar și ieftin. La ferestre se aflau draperii de catifea, iar pereții erau zugrăviți într-un negru mat. Se vedeau câteva fotografii alb-negru înrămate: o femeie îmbrăcată în piele neagră pozând pe un car roman de luptă, cu mușchii unși cu ulei, ținând de hățuri doi bărbați în harnașamente de piele cu ținte; o altă fotografie reprezenta un bărbat gol cu o lesă de câine la gât, ținut de o femeie în costum de latex negru mulat pe trup.

Mistress Demonica reveni cu o tavă de plastic roșu pe care se aflau trei căni cu ceai căliu și un platou cu biscuiți „Digestives”, pe care le puse pe măsuța de cafea cu placă de sticlă fumurie. Fox observă că aceasta avea picioare de abanos, sculptate în formă de negrese goale.

— Nu sunteți de la Moravuri, așa-i? îi întrebă Mistress Demonica.

Fox îi arătă legitimația:

— Inspector Madeleine Fox, Hendon Road. Dumnealui este Detectiv Sergent Terry James. Investigăm un omor.

Aerul de resemnare obosită al femeii se evaporă. Poate se

așteptase să i se închidă din nou localul, sau să i se pretindă mită.

— Ascultați.

Fox se întrebă cum să i se adreseze. Conchise că era mai sigur să nu i se adreseze nicicum.

— Nu ne interesează ce se întâmplă aici. O fostă angajată a dumitale a fost asasinată și speram să ne poți ajuta.

Mistress Demonica se încruntă.

— Kim, confirmă ea. Am citit în ziar.

— A lucrat aici. Așa este?

— Cu ani în urmă.

Fox scoase o fotografie a lui Kimberley, făcută de tatăl ei cu ocazia Crăciunului trecut.

— Despre ea e vorba?

Mistress Demonica dădu din cap:

— Ea e. În ziar scria că a fost strangulată.

— Întocmai.

— Chiar așa s-a întâmplat?

Fox ocoli răspunsul.

— Știai că domnișoara Mason continua să lucreze în domeniu?

— Mda, auzisem, o privi cu viclenie Mistress Demonica, asta a pățit? I-a făcut de petrecanie un client?

— Nu știm.

Expresia lui Mistress Demonica spunea foarte clar: „Boarfa tâmpită, a primit ce-a meritat”.

— De-o sută de ori le-am spus fetelor ăstora. Afară nu e deloc sigur. Dar lui Kim nu-i puteai spune nimic, ea le știa pe toate. Vedeți, aici fetele mele sunt îngrijite. În meseria asta trebuie să ai grijă. Majoritatea clienților sunt destul de inofensivi, dar cu unii dintre ei trebuie să fii foarte atent.

Până în acel moment, T. J. Tăcuse, dar acum se aplecă înainte, cu o expresie de parcă tocmai ar fi mușcat dintr-o lămâie.

— Sunt perverși, adică?

— Preferăm să spunem că avem clienți cu necesități speciale.

„Să nu intrăm în filosofie”, își spuse Fox. Îi aruncă lui T. J. O

privire prevenitoare.

— Acum cât timp a lucrat Kimberley Mason pentru dumneata?

Mistress Demonica ridică din umeri.

— Acu' vreo trei, patru ani.

— Lucra bine? întrebă Fox, ca și cum Kimberley ar fi fost secretară sau funcționară, și îl văzu pe T. J. Ridicând ochii spre tavan, dezgustat.

— Cred că da. Mi-a părut rău s-o pierd.

— De ce?

Mistress Demonica păru surprinsă de întrebare.

— Păi, e greu să găsești fete pricepute în meseria asta. E o muncă foarte specializată. Lui Kim îi plăcea efectiv. Ai nevoie de un anumit simț teatral. Clientul își dă seama imediat dacă fata se preface doar.

— Și cât timp a lucrat aici?

— Un an, cred.

— Știi de ce a plecat?

— A spus că renunță. Dar nimeni nu face asta, firește. Nimeni care are talent, ca ea.

Se auzi soneria. Era reglată pe melodia: „Do You Really Want to Hurt Me?" Bine măcar că cineva avea simțul umorului. Mistress Demonica răspunse. Fox întrezări un bărbat în costum de birou, care discută cu ea pe șoptite, în antreu. O auzi răspunzând:

— Nu, ne vin mulți tineri care cer asta.

Vizitatorul aruncă o privire jenată în direcția lor. Nu mai era tocmai tânăr, își spuse Fox cu răutate. Mistress Demonica știa că amabilitatea era mai importantă decât violența.

După câteva minute, omul plecă, iar Mistress Demonica reveni.

— Despre ce era vorba? se interesă T. J.

— Vrea o femeie goală care să se plimbe cu tocurile pe el.

T. J. Îi aruncă o privire lungă. Nu prea știa ce să creadă:

— Glumești, spuse.

— Dacă eram psihiatru, n-aș glumi cu faptul că dumneata ai schizofrenie, arahnofobie sau că ai fost molestat de tatăl

dumitale în copilărie. Fiecare om e unic în felul lui.

— Totuși, la ora asta e cam devreme? comentă Fox.

— Pentru tocuri? Și eu cred. I-am fixat o întâlnire la ora unu.

Luă farfuria cu „Digestives”.

— Un biscuit?

Fox puse la loc ceașca de ceai. Era de nebăut.

— Am putea arunca o privire prin jur?

T. J. O privi nemulțumit. „Of, mai lua-l-ar dracu'! trebuia s-o înțeleagă pe Kimberley Mason. Iar acela era locul de unde puteau începe”.

Unsprezece.

Din afacerea asta trebuia să iasă bani buni, își spuse Fox. Avocații, prostituatele, antreprenorii de pompe funebre – ăștia nu duceau niciodată lipsă de comenzi. Casa fusese redecorată extensiv, în același stil strident ca salonul de primire, gotic fierbinte: tapet bordo tras în fir, aplice cromate, oglinzi cu rame aurite masive, o scară îngustă de mahon cu gargui pe balustrade.

— Ceea ce trebuie să rețineți este că noi nu facem sex, spunea Mistress Demonica, în timp ce-i conducea în sus pe scară. Nu suntem târfe.

— Atunci, ce sunteți? întrebă T. J.

— Terapeute. Tuturor le spunem foarte clar – fără sex, fără masaje.

— Și-atunci, clienții ce primesc în schimbul banilor? Insistă T. J.

Mistress Demonica se opri pe palier, cu mâinile în șolduri.

— Sex se găsește oriunde. Aici se plătește pentru fantezii. Fantezii la comanda clientului.

— Ca niște costume, comentă T. J.

— Ce fel de fantezii? O întrebă Fox.

Mistress Demonica deschise o ușă, iar Fox privi înăuntru. Un fost dormitor fusese transformat în sală de clasă, cu tablă, bănci, chiar și table ale înmulțirii agățate pe pereți.

— Dacă achiți prețul, profesorul trebuie să te ducă la directoare, ca să-ți ardă o mamă de bătaie, explică ea, deschizând un pupitru; sub un manual de istorie era ascunsă o

revistă sexy. În clasa asta avem niște băieți foarte strengari.

— Iisuse, se strâmbă T. J. Jalnic. Ce fel de nenorociți bolnavi la cap primiți aici?

Mistress Demonica îi tratează izbucnirea ca pe o întrebare serioasă.

— Maniaci ai controlului, mai ales. Majoritatea clienților sunt genul de bărbați obișnuiți să-și exercite autoritatea. Politicieni, judecători, profesori. Și câțiva polițiști, adăugă ea, zâmbindu-i lui T. J. Bărbații puternici își găsesc eliberarea în supunerea sexuală.

— Înțeleg că serviciile dumneavoastră nu sunt tocmai ieftine? întrebă Fox.

— Facem mari eforturi pentru a crea decorurile adecvate. La parter avem o sală de tortură complet echipată, cu biciuri, lanțuri și scripeți. E investit un capital enorm. Din fericire, mulți dintre clienții noștri sunt cetățeni puternici, cu slujbe importante. Au gusturi costisitoare și-și pot permite să și le satisfacă.

— Masochiști, comentă T. J.

Mistress Demonica făcu o mutră dezgustată.

— Nu-mi place acest cuvânt, spuse ea. Prefer să nu-l folosesc.

Fox zâmbi. Parcă ar fi fost o matroană între două vârste, instruind domnișoarele cu privire la eticheta în societate.

— Poate credeți că sunt niște ratați, dar credeți-mă, n-am întâlnit așa ceva. Mai mult, sunt unii dintre oamenii cel mai profund absorbiți de ei înșiși, pe care i-am întâlnit vreodată. Au anumite necesități pe care și le doresc satisfăcute și fac sacrificii enorme pentru a se asigura că totul e exact așa cum trebuie. S-ar putea spune că nu se gândesc decât la ei înșiși. Dacă nu procedăm cum vor, conform fanteziilor lor specifice, atunci pur și simplu nu mai revin la noi. Nu dai cu biciu-n om și atâta, cum cred unii. Asta e o formă de teatru.

— Și cu așa ceva se ocupa Kimberley?

Mistress Demonica dădu din cap.

— Kimberley era cu totul deosebită. Înțelegea toate jocurile intelectuale asociate cu meseria. Avea un talent înnăscut.

— Aici ce e? întrebă T. J., împingând o ușă încuiată. Mistress

Demonica luă o cheie dintr-un cârlig de pe perete i descuie ușa.

Fox credea că văzuse de toate în cei treisprezece ani de muncă în poliție ai ei, dar surprizele nu se mai terminau niciodată. Camera arăta ca o toaletă convențională, dar scaunul era făcut din Perspex transparent, având colac și capac tot din Perspex. De capac era prins un lanț cu zgardă, probabil pentru a imobiliza capul victimei în vas.

— Iisuse Christoase Atotputernice! exclamă T. J.

Fox fu surprinsă de propria reacție. Era aceeași senzație fizică de când văzuse cu prima ocazie un cadavru, ca polițistă stagiară: repulsie combinată cu o fascinație morbidă. Așa cum i se întâmpla adesea în asemenea situații, și-l imagină pe tatăl ei privind peste umăr, clătinând din cap și oftând: „Of, Madeleine, când ai să te-nveți să fii o doamnă?”

— E un articol popular? întrebă Fox, ca și cum ar fi fost o marcă de mașini de spălat.

— Ar fi și cazul. Am investit un capital enorm. Nu mulți instalatori lucrează așa ceva.

— Nu, pe bune? replică T. J., îndepărtându-se.

Fox se gândi din nou, cu mirare, la Kimberley Mason. O judecase greșit; și-o imaginase doar ca pe un soi de matracucă. Adevărul, după câte se părea, era mult mai complex și mai pervers.

— Aici este vorba de niște jocuri ale minții, continuă Mistress Demonica. Trebuie să aveți o imaginație bogată, ca să înțelegeți ce înseamnă totul. Majoritatea oamenilor nu pricep, și nu fiindcă ar fi „normali”, cum declară societatea, ci pentru că pur și simplu nu au imaginația necesară. Trebuie să rețineți, scenariul e al clientului, nu al nostru.

T. J. Își frecă fruntea. Părea să aibă dureri de cap.

— Am un client de mare preț, urmă Mistress Demonica, pe ton de conversație, care nu vine niciodată aici ca să ne folosească instalațiile. Îmi plătește un salariu întreg ca să-l răpesc. Vedeți, elementul crucial e că nu știe niciodată când va fi răpit. Merg pe urmele lui, pe stradă sau într-o parcare subterană, ori chiar într-un bar, îmi înfig degetele în spatele

lui și amândoi ne închipuim că e un pistol. Pe urmă, îl duc la mașină și merg cu el într-un loc liniștit, unde-l pun să se îmbrace în femeie. După care plec.

T. J. O privi lung.

— Și pe urmă?

— Cred că ajunge acasă, cumva. Probabil asta e toată fascinația. Să umble prin Londra, în rochie, fără bani, temându-se că ar putea fi recunoscut. Nu e vorba de sex, nici de nuditate, nici măcar de agresiuni fizice.

Apoi adăugă:

— Și el e tot polițist. Îndrăznesc să spun că îl cunoașteți.

— Honeywell, probabil, mormăi T. J. Printre dinți.

Coborâră la parter, iar Mistress Demonica îi conduse pe un culoar îngust, luminat de aplice cu franjuri care scăldau coridorul într-o lumină roșie lugubră. Deschise o altă ușă și o urmară într-o încăpere ce părea a fi un cabinet: birou, mașină de francat cardurile de credit, telefon, fax simplu pentru hârtii. Pe pereți erau fotografii înrămate, imagini erotice stil, alb-negru; piciorul suplu al unei femei, cu ciorap de mătase și pantof cu toc cui; un plan detaliu al unui sfârc străpuns.

În spatele biroului se afla un scaun de piele cu spătar înalt și o fereastră cu storul tras.

— Aici ce e? întrebă T. J. Un soi de fantezie cu secretare?

— Nu, ăsta e biroul meu.

Se duse la fereastră și ridică storul. Fox se pomeni privind într-o catacombă futuristă, cu pereți bătuți în ținte metalice – false, dar foarte reușite ca imitații, după părerea ei – iar tavanul și podelele vopsite în negru. În mijlocul camerei era o masă de tortură din metal, capitonată cu piele neagră. Pe tavan șerpuiau țevi de care atârnau lanțuri și cătușe, iar pe pereți atârnau biciuri, cravașe și alte instrumente de supliciu.

— Cuvântul-cheie e fantezie, spunea Mistress Demonica.

— Asta-i o oglindă unidirecțională? se interesă Fox.

Mistress Demonica îi aruncă o privire din care reieșea că răspunsul se înțelegea de la sine.

— Jocurile astea nu sunt pentru amatori. Oamenii pot să se rănească.

— Și nu tocmai asta vor?

— În nici un caz! Noi nu suntem I. R. A., nu urmărim să schilodim oamenii. De pildă, continuă ea, întorcându-se să-l privească pe T. J., l-aș putea biciui pe prietenul dumneavoastră aci de față fără să-i las nici o urmă, sau să-i umplu fesele de sânge dintr-o singură lovitură cu palma. Depinde ce dorește.

— Eu ies la o țigară, declară T. J.

Și plecă, trântind ușa. Mistress Demonica reveni cu atenția la oglinda unidirecțională.

— Toate activitățile din această cameră sunt supravegheate. Mai ales dacă vine un client care dorește o sup.

— O supunere?

Femeia dădu din cap:

— Fetele noastre sunt în majoritate dom, dar oferim și supuse, contra unui tarif substanțial mai mare. Firește, când o fată de-a noastră e imobilizată, există riscul ca, întrecând măsura, clientul s-o vatăme cu adevărat. De-asta am instalat oglinda.

— Spuneai despre Kimberley Mason că era sup?

Mistress Demonica zâmbi:

— Multe fete refuză, deși se plătește mult mai bine. Nu și Kim. Cum spuneam, ei îi plăcea.

Fox privi lung încăperea sinistră, slab luminată, încercând să-și deslușească sentimentele. Erau în primul rând de oroare, dar o străbătea și un frison sexual surd, derutant. Christoase!

Mistress Demonica coborî storul.

— Nu mă aștept să le înțelegeți pe fetele ca ea mai mult decât ne puteți înțelege pe oricare dintre noi. Oamenii pe care nu-i interesează decât vanilia n-au cum să știe cum e viața în lumea noastră.

— Vanilia?

— Sexul normal, scumpo. Vanilie. Fără alte arome în plus.

Lui Fox îi era greu să se concentreze asupra rigorilor meseriei. „Adună-te, Maddy. Nu e decât o zi de lucru ca oricare alta.”

— Kimberley l-a luat cu ea pe vreunul dintre clienții

dumneavoastră când a plecat?

Mistress Demonica înțelese imediat unde bătea.

— Nu știu adevăratele nume ale clienților noștri, și, chiar dacă le-aș ști, nu vi le-aș spune.

— Ar putea fi important. Cel care a ucis-o pe Kimberley Mason.

— Ascultă, îmi pare rău pentru ceea ce i s-a întâmplat lui Kim. Dar, cum se spune, morții cu morții și viii cu viii. Am o firmă de condus.

Trăsese oblonul, își spuse Fox. Neinspirată mișcare, întrevederea luase sfârșit.

— Mulțumesc, oricum, zise ea. A fost. Instructiv.

— Nu știu cu ce credeți că v-am ajutat, dar nu v-ați apropiat nici cu un pas de a o înțelege pe Kimberley, sau pe oricare dintre noi.

Fox se întoarse să plece, apoi se opri, cu mâna pe clanță.

— Îți place meseria dumitale?

— Te-aș putea întreba același lucru. Să te uiți la trupuri mutilate, să examinezi mostre de sânge și spermă. Trebuie să ai o boală la cap. Scuză-mă, dar asta e părerea mea. Nu vreau să te jignesc.

Fox ridică din umeri:

— Nici o problemă.

Mistress Demonica o conduse afară din birou. Sub scară era un dulap. Se opri, descuie ușa și apăsă pe un comutator, înăuntru stătea pe vine un bărbat, îmbrăcat în corset negru strâns pe trup și cu bretele. Era rujat, rimelat și legat cu un lanț de o țeava.

Mistress Demonica se aplecă și-i dădu un șut.

— Căcatule!

Și închise ușa, încuind-o la loc. Fox o privea fix.

— Douăzeci și cinci de lire sterline ora. Nu vrea decât să-l umilim cam o dată la o jumătate de oră și să-i dăm drumul într-un moment stabilit dinainte, ca să se poată prezenta la întâlnirile de afaceri!

Se uită la ceas.

— Stă aici de azi-dimineață de la opt. La unu și un sfert

trebuie să plece.

Lui Fox nu-i mai trecea prin minte nici o întrebare. Ieși.

T. J. Stătea rezemat de Sierra, cu o țigară în mână, privind încruntat trecătorii.

— Îmi vine să-i umflu pe toți.

Fox descuie portiera. Își simțea obrajii înfierbântați, iar mușchii abdomenului îi erau încordați, strânși noduri-noduri.

— O pierdere de timp, comentă T. J.

— Crezi?

— Pe boarfe pot să le înțeleg, spuse el. Până și pe alea care-o fac de-a-mpicioarelea în uși. Da' nu-nțeleg de ce ăia de la Moravuri stau cu palma-n cur și-i lasă pe ăștia ca ea să-și facă de cap.

Fox se așeză la volan și porni motorul. Dădu radioul mai tare, pentru a nu trebui să asculte bombănelile lui T. J. Până înapoi la Hendon Road. Uneori, chiar o călca pe nervi.

* * *

Fox își verifică banca de mesaje. Avea un apel de la sora ei, Ginny, și era urgent. „Cu mama e ceva”, își spuse Fox, apăsând butonul pentru formarea numărului lui Ginny din memorie.

— Ginny?

Ginny abia putea vorbi, atât de distrusă era. „Asta a fost”, se temu Fox. „Mama a murit și n-am mai văzut-o de o lună. Ar fi trebuit să trec pe la ea în weekend-ul trecut. Acum e prea târziu.”

— Ginny, ce este?

— Ian. Suspină sora ei în telefon.

Fox simți un val de ușurare, urmat de o panică reînnoită.

— A pățit ceva.?

— M-a părăsit.

Privi în gol, prin parbrizul mașinii. Ploaia măruntă reîncepuse. Ridică ochii spre cerul cenușiu și amorf, unde un Boeing 747 al liniei Lufthansa dispărea în plafonul de nori. Atmosfera din mașină era ca melasa caldă. Simți un strop de sudoare prelingându-i-se printre omoplați. Coborî geamul.

— O, Ginny, murmură ea, alt răspuns netrecându-i prin

minte.

— Ce-am să mă fac acum?

Fox avu un sentiment de déja-vu; numai că, în locul prietenei sale Carrie, cu viața destrămându-i-se în jur, la capătul firului era Ginny: sora ei mai mare, cea serioasă și demnă de încredere. În ultimii opt ani o disprețuise, pentru normalitatea și fericirea ei. Avea până și o poreclă personală pentru casa ei din Surrey: Ginnyworld, un parc tematic înființat pentru a comemora turnurile gemene ale maternității și căsniciei.

Iar acum, totul se dărâmase și Ginny avea nevoie de ea, așa cum avusese și Carrie întotdeauna. Acum, Ginny dorea ca sora ei mai mică, neserioasă și sturlubatică, s-o scoată la liman. Prea târziu în viață Fox își dădu seama că ea fusese turnată după un tipar, un Domn Rick feminin pentru toți refugiații din lume. Singuratica dură care avea cheia seifului. Doamna Drege-Tot.

— Vin imediat, își auzi ea propria voce spunând în telefon.

T. J. O privea cu o expresie îngrijorată.

— S-a-ntâmplat ceva?

Fox clătină din cap.

— Probleme de familie, spuse ea, alungând subiectul cu un gest.

— Deci, să-l iau pe Bill, răspunse T. J. Are multă experiență.

Dar Fox coborâse deja din mașină.

Doisprezece.

Worcester Park, Surrey.

Ginny și Ian locuiau în partea cea mai bună din Worcester Park, într-o casă cu trei dormitoare, bovindouri cu dantelărie de lemn, felinare de trăsură străjuind ușa din lemn de stejar și grădină pietruită, în fața căreia erau parcate un Montego Countryman roșu și un Jaguar maro.

În ziua aceea, Jaguar-ul lipsea. Ian nu era acasă.

Ginny răspunse la ușă, cu ochii roșii și umflați de plâns. Fox îi văzu pe gemeni privind din capul scării, tăcuți și cu expresii consternate. Se întrebă cât de mult le spusese mama lor. O urmă pe Ginny în salon. Draperiile fuseseră trase, ca și cum ar fi ținut doliu. Ceea ce, presupunea Fox, într-un fel se și

întâmpla.

Ginny avea pe ea o rochie lungă și diformă, iar machiajul, de obicei subtil, dar atent aplicat, îi lipsea. Părul lung, negru ca pana corbului, pe care în mod normal și-l ținea legat într-o coadă-de-cal, stătea acum despletit în jurul umerilor, sporind impresia de degradare.

— Are o aventură, scuipă Ginny, fără nici un preambul.

— O, Doamne.

„Ar fi fost de prevăzut", își spuse Fox. Cineva îi spusese că bărbații nu cunoșteau înțelesul conceptului de fidelitate. Credea că era ceva în legătură cu sistemele sonore.

— I-am spus să plece, continuă Ginny, la fel de repezit.

— Cum ai aflat?

— Era evident, declară ea ca și cum ar fi fost inevitabil.

Ginny se așeză pe canapea, cu un șervețel de hârtie strâns în pumn, dar în ochi nu avea lacrimi pe care să și le șteargă, numai un izvor adânc și nemărginit de revoltă, toxic și sulfuros, răbufnind la suprafață.

— Sper să ia SIDA, mai adăugă.

— Ginny, spuse Fox, șocată de un asemenea sentiment din partea surorii sale.

— Dar-ar canceru-n cariciul lui, să crape!

Fox n-o mai văzuse niciodată într-o asemenea stare. Dincolo de durere, în ochii ei se mai citea și altceva, o rană atât de adâncă încât se infectase. Blânda Ginny își găsise în suflet un rezervor de otravă. De otravă reală. Fox era șocată.

— Lucrează la el la birou. Târfa.

— Când s-au întâmplat toate astea? O întrebă Fox, dar Ginny n-o asculta.

— Și e mai bătrână decât mine! se văietă ea, bătându-se cu pumnul în genunchi, scandalizată de această insultă finală și cumplită. Dacă o făcea cu cine știe ce matracucă abia ieșită din liceu, aș fi înțeles. Dar are cu trei ani mai mult decât mine! să dea Domnul să moară!

Fox încercă s-o cuprindă cu un braț, dar Ginny se smuci.

Așa că intră în bucătărie și făcu două ceaiuri, din dorința de neînțeles de a face ceva când nu-i trecea prin minte nici un

lucru pe care l-ar fi avut de făcut.

Mai târziu, le făcu ceai și gemenilor și stătu de vorbă cu ei, încercând să le explice pe cât putea de bine de ce plângea mămica și de ce seara tăticul nu avea să fie acasă pentru a le ura noapte bună. Vorbea pe tonul folosit atunci când compătimea rudele persoanelor asasinate – calm, încet, plin de solicitudine.

În sinea ei, era îngrozită.

După ce gemenii se culcară, Fox se așeză lângă Ginny și o ascultă revărsându-și necazurile adunate în opt ani de căsnicie, adevărata față a Ginnyworldului. Fox nu-și dădea seama dacă era ușurată sau deznădăjduită de acele dezvăluiri ale necazurilor din paradis. Multă vreme, căsnicia perfectă a lui Ginny – cel puțin, așa cum o considerase mama ei și cum o prezentase întotdeauna frontul unit dintre Ginny și Ian – îi alimentase speranța că poate, într-o zi, avea să se găsească și pentru ea un Ginnyworld. Propriul Maddyworld, poate.

Până acum, toate indicau contrariul.

Îl avusese pe David, un amant care-o ocupase cea mai mare parte a deceniului trei de viață, timp în care amândoi amânaseră deciziile importante pentru viitor. Se simțeau comod împreună, o relație a lui Clayton, povestea de dragoste pe care o ai când nu ești cu adevărat îndrăgostit. Când David renunțase la ea pentru o manechină mai tânără, furia fusese înlocuită de ușurare cu o surprinzătoare repeziciune.

Apoi îl avusese pe Simon; nu-l mai văzuse de aproape un an și încă mai avea momente când mâna îi ezita în apropierea telefonului. Nu era dor, numai singurătate. Nu un semn de salut, ci o zbatere.

Revelația că fericirea surorii ei avusese temelia clădită pe nisip era din multe puncte de vedere un consolamentum. De fapt, indiscrețiile lui Ian îi reînnoiau încrederea în propria atitudine față de viață. La urma urmei, dacă Minunata Virginia putuse s-o încurce, Madeleine era exonerată de cei treizeci și patru de ani ai ei de relații ratate și angajamente dezonorate.

La unu noaptea, când porni cu mașina spre casă, cazurile

Kimberley Mason și Virginia Johnstone née Fox i se amestecau în minte. Se părea că toți aveau micile lor secrete necurate. Oamenii jucau la cacealma, cu expresii impenetrabile, până ajungeai să crezi că într-adevăr nimeni nu le punea bețe în roate.

Dar exista întotdeauna o scadență. Pentru Kimberley Mason, aceasta sosise duminică dimineața, expunându-i trupul cu toate secretele sale în propria cameră privată de tortură; iar acum, cumnatul lui Fox, tată ideal și soț iubitor al imaculatei Ginny, fusese prins în flagrantul delict al unei aventuri sordide la birou.

În ultimă instanță, oamenii erau nemărginit de fragili, nemilos de umani. Cine putea cunoaște cu adevărat pe altcineva, până în adâncul sufletului?

Hampstead, NW3

James Carlton avea plăcerea personală ca, la sfârșitul zilei, să stea lângă fereastra salonului, cu o cupă de Courvoisier, ascultând Mozart în surdină și privind înserarea liniștită din Hampstead și luminile îndepărtate ale orașului. Folosea acel răstimp pentru a-și reaminti că era un om norocos și încercând să-și imagineze viața dacă n-ar fi avut un asemenea noroc. Auzea glasul tatălui său: „Trebuie să ai clasă, fiule, iată de ce ai nevoie pe lumea asta. Când ai clasă, nimeni nu se poate atinge de tine.” Tatăl lui avea clasă; numai bani nu avea. Toată viața trăiseră într-o continuă stare de criză și poate că de la el învățase James ce însemna să te dezintegrezi.

Tatăl lui greșea, desigur, la fel cum greșise în atâtea alte privințe. Clasa era una, iar norocul, cu totul altceva. Napoleon spusese odată: „E bine să fii bun, dar mai bine e să ai noroc.” Sau poate Kevin Keegan fusese. Oricum, cineva rostise aceste cuvinte. Și erau adevărate.

Acum i-ar fi fost aproape imposibil să-și imagineze viața fără privilegii, să-și aducă aminte cum era să se lupte, să trăiască fără pernele acestei averi, să trebuiască să suporte continua durere friguroasă a spaimei. Își readucea aminte că nu putea să dureze, că oricum nu merita toată bogăția! Simțea același imbold disperat ca al unui jucător care știe că trebuie să plece

cu câștigurile înainte de a-l părăsi norocul. Dar nu putea să plece. Trebuia să vadă zarul rostogolindu-se din nou, fie și numai pentru fiorul de a afla dacă urma să câștige sau să piardă. Fascinația anticipării era mai puternică decât frica.

— Oare să-i invităm pe soții Barrington duminică la masă?

— Poftim?

Louise îl privea de pe canapea, cu ochelarii proptiți pe vârful nasului ei aristocratic.

— Duminică. Să-i invităm pe soții Barrington?

— Da. Excelent. Perfect.

Soția lui își scoase ochelarii, privindu-l lung, ca o directoare care are în față un elev recalcitrant.

— Pari încordat, observă ea.

— Serios?

— S-a-ntâmplat ceva?

— Știi cum e. Politica. Nu vreau să te plictisesc.

Louise îl privi, absorbind totul cu ochii ei violeți și reci. Dar era obișnuită cu răspunsurile de acest gen de la bărbații din viața ei, tatăl său o antrenase pentru așa ceva. „Răsfață-i, fii amica lor, nu le spune nimic." Închise cartea, cu o mișcare atât de dramatică, încât răsună ca o împușcătură în liniștea înserării din Hampstead.

— Cred c-am să mă duc la culcare. Vii și tu?

— Aș mai sta o vreme.

— Ești sigur că nu-i nimic în neregulă, James?

— Da. Nimic. Mi-e bine. Absolut.

Louise își puse ochelarii de citit în toc, îl sărută pe obraz, din trecere. Lăsă în urma ei, plutind prin cameră, familiarul său parfum de eau de hain. Ușa se închise, lăsându-l pe James Carlton singur cu gândurile lui apocaliptice.

„Futu-i mama mă-sii. Am pizdit-o. Pe bune.

Dar, până să-mi cadă cerul în cap, nu m-ar deranja s-o mai fac o dată. Chiar așa."

Treisprezece.

Camera de Incidente Majore Zonale, Hendon Road.

Fox ridică receptorul telefonului din cabinet. Era al dracului de mic. La fel de bine și-ar fi putut înghesui biroul în dulapul

cu mături. În fața ei, pe perete, se afla o fotografie a ei însăși, decupată dintr-un ziar, ținând zâmbitoare o medalie în fața aparatului. Câți îi mai scoseseră peri albi pentru asta!

— Fox, se prezentă ea în telefon.

— Maddy, spuse o voce, cu sufletul la gură.

Era Carrie. Fox se pregăti să primească vestea cea bună. În ultima vreme, îi fusese cam greu să se deprindă cu noul noroc al prietenei sale. Relația lor se bazase prea mult timp pe dubla temelie formată din nefericirea lui Carrie și trăinicia situației Madeleinei. Se obișnuise cu rolul de soră mai mare și mai înțeleaptă care-i sare în ajutor risipitoarei mai mici. Iar acum, Carrie își găsise o slujbă care-i plăcea și un iubit care n-o mai bătea, iar fericirea ei incipientă nu făcea decât să scoată în evidență sterilitatea vieții Madeleinei.

— Vroiam să fii prima care află, începu Carrie.

Fox știu ce urma și avu senzația că înghiți se un bulgăre de seu rece. Își reproșa egoismul în aceeași clipă.

— Am o veste mare!

Mijind ochii spre fotografiile alb-negru aranjate pe birou în fața ei, Fox încercă să se concentreze. Kimberley Mason, răstignită goală pe o masă de lemn. Într-o sală de tortură pe care și-o amenajase cu mâinile ei. Viețile pe care singuri ni le făurim: monogamie, iubire veșnică, suferință erotică, violență ucigașă. Nesfârșitele permutări aranjate de către minte.

— Sunt însărcinată.

Fox își frecă fruntea cu o mână. Capul îi plesnea de durere. N-o slăbise o clipă, de dimineață de când se trezise.

— Însărcinată.

— În luna a doua.

„Ți-ai ieșit din minți?” îi venea să spună. „Carrie, ai o fetiță de un an și jumătate, dintr-o relație anterioară ratată. Și acum, iar te-ai lăsat!”

Aranja din nou fotografiile cadavrului, ca și cum ar fi fost piesele unui puzzle care ar fi trebuit să formeze o nouă imagine.

— Maddy?

— Felicitări, răspunse Fox, încercând să pară sinceră.

— Putem lua masa împreună?

„Christoase, nu! Nu ne mai vedem capul de treburi. Prima săptămână a unei investigații de omucidere. Cine are timp pentru mese? De ce nu mă lăsați să-mi fac treaba? Mai întâi sora mea, acum cea mai bună prietenă. Eu n-am o viață normală, ca voi. N-am timp de cafele și mese, numai de asta n-am timp. Și, oricum, nici n-aș suporta. Nu vreau să aud ce minunată e viața ta în clipa asta. Singurul lucru nou și interesant din viața mea e Kimberley Mason."

— Sigur, răspunse ea. Trebuie să sărbătorim.

Stabiliră să se întâlnească într-o braserie din Camden. Fox închise telefonul și se întoarse dinspre birou, privind ploaia care se prelingea pe ferestre, stropii de apă refractând lumina peste un tablou cu blocuri administrative și străzi mohorâte.

Tăietura din ziar de pe avizier începea să se îngălbenească. Era veche doar de un an și deja făcea parte din istorie. În fotografie, Fox zâmbea, ținându-și medalia spre cameră, lângă ceilalți laureați din același an, după ce lăsase în urmă lunile de convalescență în spital. În acea seară caldă de iunie, stând în fața hotelului Grosvenor House din Park Lane, se simțise ca o trișoare. Ceilalți erau cu toții agenți în uniformă, soldați care luptau în linia întâi, cum făcuse și ea cândva, convingând sinucigașii să revină de după balustrada pasarelei Hungerford, luând pistoale din mâinile drogaților în Birmingham, un polițist din Cornish care scosese un cuțit cu lama de cincisprezece centimetri din trupul unui schizofrenic, pe o plajă din St. Ives.

Știuse dinainte că era propusă pentru medalie: încasase un glonț în timp ce dezarma un om despre care mai târziu se descoperise că era vinovat de răpirea și moartea mai multor copii. Apăruse pe prima pagină în „Evening Standard". Mai știa și că fusese nu atât curajoasă, cât necugetată: ar fi putut – ar fi trebuit – să aștepte ajutoare. Guvernatorul anterior o declarase ahtiată după glorie, iar Fox bănuia că avea dreptate.

Ei bine, plătise prețul: în ciuda consultațiilor psihoterapeutice, acel vis continua să-i bântuie nopțile; imaginea repetată a unui moment imortalizat în timp, cu o

fracțiune de secundă înainte de a vedea ochiul negru al morții prin țeava unui revolver. Un fragment din istoria ei personală, care acum se continua la nesfârșit.

Medalia se afla acasă, într-un sertar; nici măcar n-o scosese din cutia ceremonială. Bravura nu avea ce să caute în munca unui detectiv de investigații. Ciocnirile pe viață și pe moarte erau pentru polițiștii de secție, nu pentru femeile-detectiv de la omucideri.

Când revenise în brigadă, echipa o întâmpinase cu reacții diverse: admirație fățișă din partea unor bărbați, invidie vizibilă dintr-a altora. Cu toții bănuiau de mult că avea coaie; acum le-o dovedise. Unii dintre ei – probabil la inițiativa lui T. J., bănuia Fox – începuseră s-o numească pe la spate Mad Maxine. Alții glumeau pe seama legilor promulgate de guvernul Blair pentru a scoate în afara legii împușcarea vulpilor.

Din partea ei, Fox fusese speriată de propria nechibzuință. Înainte, nu se îndoise niciodată de faptul că avea noroc. Acum se temea că și-l pierduse, scurs o dată cu sângele în secția de urgență a spitalului A&E St. Thomas.

Paisprezece.

Șoseaua M26, lângă Cobham.

Fox își permise să arunce o privire piezișă spre Detectivul Sergent Nick Crawford, așezat în mașină pe fotoliul de lângă ea. Arăta prea moale ca să fie un bun polițist. Avea pielea ca abanosul șlefuit, un zâmbet blajin și un glas ca al unui lăptar din Devonshire.

Stătea în mașină absolut calm, cu mâinile rezemate pe genunchi. Mâini uriașe, ca două salatiere pe care ar fi încercat să le țină în echilibru, cu oarecare dificultate. Puteai spune multe despre un om privindu-i mâinile, după cum afirmase întotdeauna mama ei. Unghiile lui Nick erau manichiurizate perfect, cu pielițele tăiate în forma unor semilune impecabile. Nu ca ale lui Honeywell, care și le rodea până în carne, sau ale lui T. J., care mereu își zgândărea câte o unghie ruptă.

Spre deosebire de T. J., Nick nu purta geacă de piele; nu mirosea vag a pâine de casă și a copii mici, ca Honeywell.

Desăvârșirea ținutei lui o stânjenea întrucâtva. Fox era acut conștientă că Sierra ei avea nevoie de o toaletă generală; prin consolă zăceau împrăștiate ambalaje de gumă, o cutie goală de cola se rostogolea de colo-colo pe jos, în spatele fotoliului de lângă volan, iar dintr-o cutie aruncată undeva sub locul ei emana un miros slab, dar inconfundabil de pui fript.

„Ești o șleampătă, Madeleine" auzi ea iar un ecou al vocii tatălui său, răsunând peste ani. „Ești o fată fermecătoare și țin mult la tine, dar tot șleampătă rămâi. De ce nu poți semăna mai mult cu sora ta?"

Nu era sigură ce anume o neliniștea așa la Nick. Nu-l plăcea, pentru numele lui Dumnezeu. Oare.? Și-n plus, omul își făcuse deja o reputație. De când îl văzuse T. J. În King's Head cu o blondă slăbănoagă, Crawford devenise subiectul unor glume copilărești, dacă nu chiar rasiste, în sala de mese, cu privire la lungimea și circumferința organului său bărbătesc. T. J. Începuse să-l numească, în auzul lui Nick, Povara Negrului. Sau Cornul Africii.

Ploaia încetase, dar norii cumulus învolburați continuau să se îngrămădească deasupra Londrei, iar atmosfera părea să fie sufocantă. Fox deschise fereastra, simțind cum o broboană de sudoare i se prelingea îndelung și inexorabil pe șira spinării. Spera ca deodorantul să aibă destul efect.

— Ce părere ai despre cazul ăsta? întrebă ea.

Nick ridică din umeri.

— Mi se pare că cel care-a făcut-o știa destule ca să dea impresia de bizar, fără a ne trage de fapt cu nimic pe sfoară. O rasoleală.

Accentul lui din West Country contrasta cu înfățișarea. Parcă ar fi fost Worzel Gummidge prezentând un videoclip rap.

— Ai vreo teorie?

— Cred că a strangulat-o în bucătărie, unde am găsit sângele. Pe urmă, a dus-o jos în văgăună, a răstignit-o și a făcut toată șarada cu ceara topită și celelalte, pentru a încerca să ne pună pe o pistă greșită. Trebuie să descoperim care a fost motivul.

— S-ar putea să nu fim în stare să înțelegem motivul unui om care face așa ceva.

— Păi, știi, mi-a trecut prin minte că s-ar putea să fie la mijloc vreo formă de deviație sexuală încă necatalogată. Torturarea unui cadavru; e posibil să aibă chiar și un nume. Sadicofilie, există cuvântul ăsta?

Circulația de pe M25 se blocase, ca de obicei. Cea mai mare parcare de mașini din Europa, cum o numeau unii. Încă zece ani, și autoturismele aveau să devină redundante, după părerea lui Fox. Urma să se amenajeze o bandă rapidă pentru pensionare cu reactoare Zimmer.

Mai repede ar fi ajuns în Surrey pe jos.

Familia lui Kimberley Mason locuia într-un conac vechi, lângă Intersecția 10, în apropiere de Cobham. Fox ieși se pe șosea la Wisley Common. Parbrizul era stropit de ploaie, iar crainicul de la Capital Radio anunța că, dacă ploaia continua, s-ar fi putut ca finala de femei la Wimbledon să fie amânată pe duminică.

— Și cum o duce familia Mason? întrebă Fox.

Nick ridică din umeri.

— El e destul de amabil cu mine, începând de-atunci de la morgă. Cred că se simte jenat. Nevastă-sa, însă, la drept vorbind, e nebună de legat. De când a primit vestea, tot sub sedative stă. Încă n-am putut s-o chestionez.

— Nici pentru tine nu e o sarcină plăcută.

— Nu este, doamnă.

— Povestește-mi despre ei.

— Păi, doamnă, după cum știți, el a lucrat la Shell. S-a pensionat acum vreo zece ani, dar am impresia că n-o duc atât de bine pe cât ar dori să se creadă. Casa e frumoasă, dar e o moștenire, de la familia ei. Kimberley s-a născut când erau destul de bătrâni, deci moartea ei i-a afectat destul de tare. Era singura lor fiică. După cum vorbesc despre ea, nici nu aveau alt motiv să mai trăiască. Se purta destul de frumos, în felul ei.

Un timp, își continuată drumul în tăcere, până când Nick spuse:

— El îmi tot pune întrebări, vrea să afle toate detaliile.

— Și ce i-ai spus?

— Numai strictul necesar, se eschivă Nick. N-am cum să-mi pară rău pentru oamenii ăștia. În viața ei se întâmplau atâtea lucruri despre care nu știau, deși cred că bănuiau cam ce făcea. Și-acum, poftim. Dintr-o dată, am apărut noi cu întrebările noastre care nu se mai termină, scotocindu-i prin toate detaliile intime ale vieții.

Ridică din umeri.

— Nu știu, ei n-are ce rău să-i mai facă, dar părinții tot trebuie să treacă prin asta, să înfrunte, pe lângă durere, și rușinea. Într-un fel, mi se pare nedrept.

Nick avea dreptate. O memorie nepătată putea fi păstrată cu sfințenie, dar moștenirea unei vieți ratate era întinată cu regrete și întrebări fără răspuns: De ce nu ne-ai spus? De ce-ai făcut-o? Întrebări cărora niciodată n-avea să li se poată răspunde, și care totuși reveneau de fiecare dată când soții Mason priveau câte o fotografie veche, în căutarea unei amintiri tot mai îndepărtate.

— Cred că toți avem secrete, spuse Fox. Nu putem spera decât să le ducem cu noi în mormânt.

— Ai și dumneata secrete, doamnă?

O luase pe nepregătite.

— Nu. Dumneata ai?

Nick clătină din cap.

— Vezi, asta poate fi excepția care confirmă regula.

Peste câteva momente, cotiră pe o alee cu pietriș, pe lângă un elește și o pancartă pe care scria: „Millwater. Camere și mic dejun”. Ajunseră la o casă imensă, în stil Tudor, cu grinzi și frontoane acoperite de mușchi. O moară veche fusese transformată în garaj, iar în față era parcat un Mercedes Saloon 500 negru. La o privire mai atentă, Fox văzu rugină în jurul portierelor și al roților. Bani vechi străduindu-se să țină pasul cu inflația, Anglia conservatoare încercând să-l urmeze pe noul Blair. Cea mai mare distanță posibilă față de Pisica Franțuzoaică.

— Fir-aș a naibii, murmură Fox, coborând din mașină, cum o fi ajuns de-aici tocmai până acolo?

* * *

Livingul era aglomerat, cu un amestec eclectic de elegant și profan, Marcel Proust și Jean-Paul Sartre pe aceleași rafturi cu Harold Robbins și Arthur Hailey; vaze chinezești antice erau expuse lângă suveniruri africane ieftine, fotografii de familie și nuntă stăteau pe pereți alături de uleiuri din secolul al XIX-lea. Deasupra șemineului, care găzduia acum un mult mai comod calorifer cu convecție, era agățat un cap de cerb mâncat de molii.

George Mason îi întâmpină la ușă, în uniforma unui nobil de țară: cardigan de lână verde, peticit cu piele la coate, pantofi de velur reiat închiși la culoare, mocasini. Își recăpătase stăpânirea de sine, după cum spusese și Nick. Mama, cum o numea el pe doamna Mason, era sus, medicul îi administrase din nou sedative. Le oferi ceai. Nick, familiarizat cu casa, spuse că îl pregătea el și se duse la bucătărie.

Mason se așeză obosit într-un fotoliu cu spătar voltat, iar Fox luă loc pe un Chesterfield străvechi, verde-jad, simțind sub picioare pielea rece. Mason părea foarte bolnav, cu obrajii palizi și pielea ca pergamentul vechi.

— Mintea joacă feste ciudate, spuse el. Azi-dimineață m-am trezit din somn și, un moment, mi s-a părut că era altă zi. Voiam să ies și să tund iarba. După care mi-am amintit că Rățușca noastră nu mai e.

Rățușca. Pisica Franțuzoaică, alias Rățușca. Ce drum lung și întortocheat trebuia să mai fi parcurs, în cei douăzeci și opt de ani ai ei.

— Ați aflat cine a făcut-o? întrebă el.

Fox clătină din cap.

— Încă nu, domnule Mason. Suntem abia la început.

Mason nu păru nici surprins, nici nemulțumit de veste.

Adeseori, oamenii, în furia și durerea lor, credeau că dacă nu operaseși nici o arestare în primele douăzeci și patru de ore puțin îți păsa de misiune.

Nick aduse un ceainic și trei cești pe o tavă, iar în două vase mici de argint, zahăr și lapte.

— Nu e obligatoriu s-o facem chiar acum, spuse Fox, dar trebuie să vă punem câteva întrebări. În legătură cu Kimberly.

Credem că s-ar putea să fie importante.

Mason nu părea s-o asculte.

— A avut anii ei nebunatici, spunea el. Crezusem că toate acestea se sfârșiseră.

Pe perete era prinsă o fotografie înrămată, o fetiță în sacou de școală, cu un dinte lipsă. Fox crezu că o fi fost vreo nepoată, apoi își aminti ce îi spusese Nick, că soții Mason nu aveau alți copii. Șocată, își dădu seama că era o veche fotografie din școală a Pisicii Franțuzoaice.

— A consumat droguri, când era mai tânără, continuă George Mason. În universitate. Noi nu știam nici jumătate din ce făcea, desigur. Îți dai toată silința, dar niciodată nu e de ajuns.

Se întrerupse, privindu-și mâinile. Fox nu spuse nimic, așteptându-l să reia.

— Mama a suferit o cădere nervoasă, când Kimberley avea optsprezece ani. Din cauza grijilor, înțelegeți. Jumătate din viață ne-am petrecut-o făcându-ne griji pentru ea. Dar am crezut că toate astea se terminaseră.

— Ce fel de lucruri vă îngrijorau, domnule Mason?

I se citea în ochi: se întreba cât de mult știau.

— Ce credeți, a existat în viața ei vreun aspect despre care ar fi vrut să nu afle nimeni? Pe care ar fi încercat să vi-l ascundă?

— Erau multe.

— Ca de pildă?

— Vă eschivați, doamnă inspector. Ce anume știți dumneavoastră, iar eu nu?

Fox sorbi o înghițitură din ceașcă. Stilul englezesc de a discuta despre o crimă, la un ceai.

— Felul cum a fost găsită fiica dumneavoastră, domnule Mason, ne face să credem că se angaja în anumite. Practici sexuale. Neobișnuite.

George Mason închise ochii.

— Dumnezeule, murmură el, trecându-și mâinile peste față. Ce fel de. Practici?

— Sado-masochiste. Credem că e posibil să fi participat la

asemenea acte.

Ezită, apoi se avântă mai departe:

— Se angaja în asemenea acte cu titlu profesionist. Știați despre asta?

Mason clătină din cap, ca un om care încearcă să scape de un sunet persistent și supărător. Trase adânc aer în piept și-și drese glasul de câteva ori.

— Doamne Sfinte, repetă el.

Situația era detestabilă. Fox putea să se uite la morți toată ziua, văzuse destule cadavre în anii de când lucra la Poliția Metropolitană; avusese de-a face cu supradoze de droguri și victime ale accidentelor de circulație, cu legiunile de oameni înjunghiați, sugrumați și stâlciți în bătaie, de când fusese promovată în brigada de omucideri. „Nu e decât carne" obișnuia să-i spună vechiul ei mentor, Marenko. „Numai corpuri delicte."

Cea mai greu de înfruntat era durerea spirituală. Confruntată cu suferințele emoționale, Fox se refugia în rigorile procedurii, expresii repetate dinainte, simulări ale compasiunii, păstrând distanța.

Puțini oameni erau nevoiți să înfrunte o durere ca a lui George Mason. Nu era vorba numai de moarte, asta îi aștepta pe toți, mai devreme sau mai târziu; moartea violentă, în felul cum i se întâmplase lui Kimberley Mason, era cu totul altceva. Până și Fox și Nick Crawford, deși așa ceva făcea parte din viața lor de muncă zilnică, nu ajungeau niciodată atât de aproape de ea ca soții Mason. Pentru ei, modul cum murise fiica lor trebuia să pară la fel de bizar ca și cum ar fi fost sfâșiată de un urs în metrou. Absolut de neînțeles.

— Uneori, te întrebi dacă nu ți-ar fi fost mai bine fără ei. Fără copii, vreau să spun, clătină din cap George Mason. Vestea asta are s-o ucidă pe Jean.

„Nu era isteric", își spuse Fox. O asemenea pierdere îi putea costa într-adevăr viața pe unii oameni.

— Nu poți să le trăiești viața în locul lor, continuă George Mason. Dumnezeu ne e martor cât am încercat. A primit o bursă la Oxford, ar fi putut să facă orice dorea. Era o fată

inteligentă.

Ridică ochii, privind-o lung pe Fox, revoltat că știa ceea ce știa, că văzuse ceea ce văzuse.

— Știu ce vă închipuiți, dar era o tânără civilizată.

În ochii lui negri se zărea o expresie de provocare.

— Nu viața privată a fiicei dumneavoastră este judecată aici, spuse Fox. Noi nu dorim decât să aflăm cine i-a făcut-o.

— Nu e judecată acum. Dar dacă povestea asta va apărea în ziare? Dacă ajunge în instanță? Știți bine ce se va întâmpla.

Părea să se chircească de rușine.

— Ce părere trebuie că aveți despre ea.?

— Nu ne aflăm aici ca s-o judecăm, domnule Mason, interveni Nick, cu blândețe.

Fox îl privi, surprinsă de compasiunea de pe fața lui neagră și chipeșă.

Mason ridică o mână.

— Nu vreau să știu detaliile. Nu doresc să le știu. Sper că mă veți cruța.

Aruncă o privire spre Nick.

— Ieri-dimineață, când acest tânăr a venit aici, i-am cerut detalii. A fost destul de bun să mi le ascundă, iar acum, dacă stau să mă gândesc, îi sunt recunoscător.

Fox aștepta să-și vină în fire.

— Am revăzut totul în minte iar și iar, dar adevărul e că pentru noi era o străină. Te întrebi dacă nu cumva a fost vina ta. Înțelegeți?

Nu-i răspunse. Nu avusese nicicând copii, poate nici nu urma să aibă vreodată. Ce i-ar fi putut spune?

— Nu vă puteți învinui singuri, răspunse Nick. Și nici pe fiica dumneavoastră nu puteți s-o condamnați. N-a meritat să moară.

Mason, însă, nu părea să fi auzit.

— Întotdeauna a fost o rebelă, continuă el, cu glasul scăzut ca un murmur, astfel încât Fox fu nevoită să facă un efort pentru a-l auzi. Era. Ce pot să spun? Perversă. Nu în sens sexual mă refer. Făcea lucruri pe care. Nouă ne era imposibil să le înțelegem. La șaptesprezece ani, s-a tuns.

Făcu o mișcare cu mâinile, indicând că își tăiase părul aproape complet.

— Și-a vopsit părul violet, și-a înfipt în nas și sprâncene lanțuri și ace. Punk, se numea stilul. Christoase!

Își frecă apăsat fața cu pumnii, luptându-se cu amintirea, cu totala lipsă de înțelegere.

— Era inteligentă, acest lucru e cel mai rău. Ar fi putut face orice voia, dar a renunțat la Oxford după un an, s-a întors la Londra. Numai Dumnezeu știe de ce anume s-o fi apucat. Atunci am început să mă tem că avea să se întâmple una ca asta. Și m-am pregătit. Amândoi eram pregătiți.

Își frecă palmele, ca și-cum ar fi încercat să și le șteargă de o pată usturătoare.

— Dar am răzbit amândoi până la urmă și, în ultimii trei-patru ani, părea să fi revenit la o viață normală. Și-a găsit o slujbă civilizată, în relații publice. Părea să i se potrivească. Avea flerul de a atrage atenția, preciză el, cu un zâmbet amar. Am ajutat-o să-și înființeze propria firmă, acum vreo doi ani. Credeam că se cuminți se, i-am oferit capitalul, am ipotecat casa. Chiar credeam.

Ezită pentru a doua oară, cu o expresie de completă uimire în fața intensității propriilor emoții.

— Chiar credeam că avea să fie totul bine.

— Când ați văzut-o ultima oară? îl întrebă Fox.

— Acum vreo săptămână. Venea în fiecare duminică la masă. Cu excepția ultimului weekend, desigur.

— Și când n-a apărut n-ați fost îngrijorați?

— Nu era pentru prima oară când nu venea fără să ne anunțe. I-am telefonat, desigur, dar nu ne-a răspuns decât robotul. Am presupus că primise o invitație mai avantajoasă.

— A menționat vreodată ceva despre prietenii ei?

Mason clătină din cap.

— Orice vă amintiți ne poate fi de folos.

— După un timp, am învățat să ne ținem gura, replică Mason, pe un ton cam tăios. Jean își dorea nepoți, dar știam amândoi că nu trebuia să-i punem întrebări despre. Viața ei personală. Tot timpul cât eram cu ea, parcă am fi călcat pe

ouă. Cred că, în adâncul sufletului, bănuiam că totul era un dezastru.

Fox dădu din cap.

— Duminica, la masă, discutam despre una, alta. Nu ne spunea decât ce voia să știm, desigur, lucrurile pe care doream să le auzim: cât de bine îi mergea firma, filmele pe care le văzuse, lucruri din astea. Apoi, pleca înapoi la Londra, iar noi nu aflam nimic despre viața ei adevărată. Acum pare destul de trist, nu-i așa? Dar era un soi de compromis la care ajunseserăm între noi. Un armistițiu. Și eram mulțumiți. În situația existentă, mai mult nu puteam face.

O privi lung, parcă sfidând-o să-l contrazică.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită, declară Fox. Vom face tot ce ne stă în putere pentru a-l prinde pe autorul faptei.

Mason stătu mult timp nemișcat, ascultând ceasul de pe consolă.

— Aș dori să vă fi putut ajuta mai mult, spuse el, într-un târziu.

Fox se uită la ceas și dădu din cap spre Nick.

— Mai bine să plecăm înapoi la Londra, spuse ea. Vă mulțumim, domnule Mason, îmi dau seama cât de greu trebuie să fi fost pentru dumneavoastră.

— Eu am să revin mâine, îi spuse Nick. Voi încerca să vă țin la curent cu mersul anchetei. Dacă aveți nevoie de ajutor la pregătirile pentru funeralii.

— Sunteți amândoi foarte amabili.

George Mason îi conduse până la ușă, târșindu-și picioarele ca un bătrân. În timp de Fox trecea pragul, o opri, punându-i ușor o mână pe braț.

— Va apărea în ziare?

— Dacă reușim să facem ceva, nu.

Mason rămase pe loc, cu pumnii încleștându-i-se și desfăcându-i-se pe lângă trup.

— N-a suferit? Sunteți siguri?

— Cauza morții a fost strangularea. Avea și alte leziuni, mai mici. I-au fost provocate post mortem. După moarte.

— Ați fost amândoi acolo? Ați văzut-o?

Fox dădu din cap.

— Sergentul Crawford n-a fost la locul faptei, ci un alt ofițer din brigadă.

Se hotărî să nu menționeze armata de ofițeri criminaliști. Un moment, avu impresia că George Mason urma să se năruie în sine, dar bătrânul se stăpâni, cu buzele strânse într-o liniuță palidă. Avea să facă față lumii, indiferent ce se spunea despre el sau despre fiica lui. Mândria urma să-l scoată la capăt. La un capăt unde nu erau prea multe de câștigat, poate, dar avea să supraviețuiască.

Cincisprezece.

Camden Town, sectorul NW1

Existau unii oameni, își spunea Fox, care pur și simplu nu puteau fi lăsați singuri, care aveau nevoie de escortă fie și numai ca să se îmbrace. Stătea în capătul barului, ținând în mână un pahar cu o cireașă înăuntru, purtând șapcă de piele – probabil furată de la „Sly and the Family Stone", la sfârșitul anilor șaptezeci – o curea lată din piele neagră, o cămașă încrețită și o eșarfă. Spre deosebire de Kimberley Mason, nu avea nici un secret, proclamându-și identitatea sexuală prin codul stacojiu aplicat pe pantalonii lycra negri.

Barmanul nu lua în seamă acea apariție. În schimb, atenția i se îndrepta spre televizorul de deasupra barului, urmărind cursa de la Ascot și bombănind din când în când câte un comentariu sau două către clienții regulați ai localului.

Carrie și Fox stăteau într-un separeu din colț, Fox având în față o jumătate de Greene King. Renunțase la obișnuitul ei gin tonic; în ultima vreme, începuse să cam întreacă măsura.

Fox își dorea să fi putut fi entuziasmată de planurile lui Carrie. „Nu trebuie decât să te prefaci", își spunea ea, „nu poate fi chiar atât de greu." în schimb, auzi propria voce întrebând:

— Ești sigură că te-ai gândit bine?

„Na, că subtilă mai era!" Chiar dacă se simți jignită, Carrie făcu un efort să n-o arate.

— Bineînțeles că sunt sigură.

Fox încercă să se gândească la o replică pozitivă. Tăcerea se

prelungea.

— Ne vom căsători, continuă Carrie.

Căsătorie. O privi lung.

— Nu te uita așa la mine, Maddy. De asta am nevoie.

— Când?

— Luna viitoare.

— Luna viitoare?

— Nu vreau să mi se rupă apele în fața altarului. Totul s-a aranjat. O vom face în biserica unde a fost botezat Steve. Părinții lui locuiesc și acum în sat. E ca o carte poștală ilustrată, ar trebui să vezi și tu. Va fi așa de romantic.

Își dădu seama că începuse să turuie și se întrerupse. Vedea clar expresia de pe fața prietenei sale.

— Și renunți la toate? O întrebă Fox.

Pășea pe un teren periculos, dar nu se putea stăpâni.

— La ce să renunț? se răsti Carrie.

— Abia te-ai pus din nou pe picioare. Daisy e la creșă. Ți-ai regăsit independența.

— Independența nu e totul. Niciunul dintre noi nu este cu adevărat independent, Maddy. Am nevoie de Steve. Și de tine am nevoie.

— Carrie, îmi pare rău. Dar, Christoase. E un pas atât de mare.

— Îl fac foarte mulți. Nu-i ca și cum ai face ocolul lumii cu barca, sau așa ceva.

„Ba se prea poate să fie", își spuse Fox. „Pentru unii dintre noi."

Tăcerea aceea apăsătoare, care se prelungea mult mai mult decât ar fi fost suportabil pentru oricare dintre ele.

— Ai putea să mă feliciți, spuse Carrie.

— Sunt fericită pentru tine, reuși Fox să murmure.

— Și-acum, spune-o ca și cum chiar ai crede.

Fox își goli paharul.

— Vorbesc serios. Dacă tu ești fericită, sunt și eu. Numai că mi-e și teamă. Nu-l cunoști decât de două luni.

— Îl placi, nu-i așa?

— L-am întâlnit doar de câteva ori. Abia dacă știu ce fel de

om e.

De fapt, Stephen părea într-adevăr un băiat drăguț. Era manager comercial la postul de radio unde lucra Carrie. Trecut de treizeci de ani, divorțat, cu un apartament în Fulham. Avea un zâmbet frumos, părea cultivat și citit. Poate că era bărbatul potrivit pentru ea.

Carrie o privi peste buza paharului. Se golise. Era timpul să mai comande un rând. Poate ceva mai tare, de astă dată.

— Mă gândeam să te rog să-mi fii domnișoară de onoare.

— Fii serioasă. La vârsta mea?

— Mai scutește-mă. Arăți de să moară lumea, Maddy, recunoaște. Nu pari de treizeci și patru de ani, și probabil că nici n-ai să pari vreodată, javră ce ești. Și ești cea mai bună prietenă a mea. Întotdeauna mi-ai fost alături când eram deprimată. Vreau să-mi fii alături și acum. Când sunt fericită.

„Da, Madeleine Fox, vino-ți în fire. Ți-e chiar atât de greu să te bucuri pentru ea? Îi dai jos pe toți tipii care-ți ies în cale, jumate din lume n-are nici o șansă cu tine, de la bun început. Ai putea da vina pe Metropolitană, dar adevărul e că aceeași ai fi și cu un taior pe tine, în publicitate, sau, Doamne ferește, în avocatură.

Mai lasă-mă-n pace. Las-o pe ea în pace."

Întinse mâna peste masă, atingând-o pe a lui Carrie cu vârfurile degetelor.

— Nu mă lua în seamă, murmură ea. Sunt invidioasă, atâta tot. Mi-ar face mare plăcere să-ți fiu domnișoară de onoare. Și cred că vestea despre tine și Stephen e minunată. Dacă merită cineva fericirea, tu ești aia.

Carrie, binecuvântată să fie, îi luă la adevărata sa valoare neconvinsul efort de a se bucura, și-i zâmbi:

— În viața mea n-am mai cunoscut un om ca el. O să iasă bine, vei vedea.

— Știu c-o să iasă bine, minți Fox.

— Merg să aduc băuturile, adăugă Carrie, pornind spre bar.

Fox închise ochii. Timpul. Mergea prea repede pentru ea.

Ar fi vrut ca totul să încetinească, să-i lase răgaz să ia unele hotărâri. De exemplu: își iubea meseria, dar oare avea să-i fie

de ajuns pentru tot restul vieții? Oare succesiunea de morți și damnați putea ține locul unui cămin, al copiilor? Un bărbat putea să jongleze cu ambele lumi, dar ea nu cunoștea multe femei care s-o fi făcut cu succes. Amânase la maximum decizia, însă acum viața trecea în goană pe lângă ea, ca și cum ar fi privit-o pe fereastra unui tren expres, alergând mult prea repede ca să coboare și părând să nu aibă nici o putere pentru a schimba direcția.

Camera de Incidente Majore Zonale, Hendon Road.

Honeywell stătea așezat în cealaltă parte a biroului, adunat de umeri, trecându-și degetele prin părul blond și rar. Avea obișnuita lui expresie hărțuită, arătând întotdeauna ca și cum ar fi fost la un pas de o cădere nervoasă. Și poate că și era: crizele lui casnice de durată erau un subiect de amuzament pentru restul echipei.

— E totul în regulă, Bill?

— Pe unul dintre câini l-a călcat mașina azi-dimineață.

— Îmi pare rău. Acum e bine?

Honeywell clătină din cap.

— Vreau să-l sacrific, dar pe copii i-au apucat istericalele. O să mă coste o avere. Știi cum sunt veterinarii. Căca-m-aș, are paisprezece ani și suferă de halitoză, continuă el, mușcându-și nervos buza. Mă chemaseși, doamnă.

— În legătură cu investigațiile la domicilii. Încă nu am nici un rezultat despre apartamentul de vizavi de casa lui Kimberley Mason.

Honeywell scoase din buzunarul hainei un carnet și începu să-l răsfoiască, până ajunse la o anumită pagină.

— Sandra Devenish. Am aflat numele de la proprietar, locuiește la parter. Omul presupune că a plecat în vizită la mama ei. Stă pe undeva prin Sheffield, de adresă n-are idee.

— De cât timp lipsește?

— A plecat duminică dimineață la prima oră.

— În dimineața de după asasinarea lui Kimberley Mason.

Fox se uită la ceas. Era trecut de șase.

— Ne agățăm de paie, Bill. Încă nu avem destule date ca să-l inculpăm pe Gary Bradshaw.

— Proprietarul a spus că niciodată nu pleacă pentru mai mult de câteva zile. Vrei să mai trec pe-acolo să mă interesez?

Fox dădu din cap:

— Vin și eu cu tine.

Highgate, sectorul N6

O seară ploioasă, umedă ca toți dracii, cu miros de frunze putrede și materie în descompunere de la cimitir plutind prin aer. Fox coborî din mașină și aruncă o privire spre vila cu un etaj din fața celei unde Kimberley Mason își trăise bizara viață, pentru a și-o sfârși printr-o moarte și mai grotescă. Panglicile albastre de marcaj ale poliției fuseseră luate, iar casa, încuiată, era cufundată în întuneric. Mașina sport roșie a lui Kimberley era încă parcată în față. Viața pe banda rapidă, își spuse cu amărăciune Fox.

Casa de la numărul treizeci era identică – din cărămidă ciocolatie, cu bovindouri la parter – dar fusese împărțită în apartamente de către proprietar, un evreu retras din afaceri. Fox ridică privirea spre fereastra de la etaj, unde văzu lumina gălbuie palidă a unei lămpi de birou, și simți că se mai însenina. Aveau noroc.

* * * *

Sandra Devenish îi privea prin niște ochelari enormi, ca doi ochi de bufniță, pe sub o claie de păr negru tapat. Era îmbrăcată într-un stil pe care Fox l-ar fi numit Stevie Nicks timpuriu, cu un fel de cuvertură de senil peste o rochie verde închis, lungă până la glezne. Avea în jur de douăzeci și cinci de ani, dar înfățișarea ei post-Glastonbury o făcea să pară mult mai vârstnică.

— Sandra Devenish? întrebă Honeywell, arătându-i legitimația. Detectiv Sergent Honeywell, iar dumneaei este Detectiv Inspector Fox. Putem sta puțin de vorbă cu dumneavoastră?

Mirosul de tămâie era amețitor, ca și cum ar fi intrat într-un templu chinez. În tăblia unei mese de stejar era încrustată o pentagramă, pe un perete era agățat un zodiac mare în ramă, un alt perete era ocupat de o etajeră mare cu cărți salvate de prin anticariate, de la horoscoape de buzunar cu colțurile

îndoite până la tomuri groase cu cotoarele crăpate, despre gândirea ermetică și adorația lui Isis.

Fox se uită într-o scrumieră de pe consolă. Resturile unui chiștoc de marijuana. Treaba ei. Nu pentru asta venise.

Sandra Devenish îi privea fix, ca pe niște emisari ai îngerului Negru.

— Domnișoară Devenish, începu Fox, nu vă vom reține mult. Investigăm o crimă care a avut loc sâmbăta trecută, noaptea, în casa de vizavi.

— O crimă?

— Numele victimei era Kimberley Mason. Locuia la numărul douăzeci și nouă. Ați cunoscut-o?

— Femeia își ridică mâna la gură, clătinând din cap.

— Nu știați? O întrebă Honeywell. A apărut în ziare.

— Nu citesc niciodată ziarele. Nu publică decât vești proaste.

Fox își mușcă buza. Domnișoarele Devenish de pe lumea asta făceau ca munca ei să merite.

— Înțeleg că ați fost plecată.

— M-am dus în vizită la mama mea. În fiecare lună o vizitez, îmbătrânește.

— Crima s-a comis sâmbătă noapte. Proprietarul dumneavoastră ne-a spus că ați plecat abia duminică dimineața.

— Nu cumva credeți că eu am făcut-o?

Fox îl privi pe Honeywell, apoi reveni cu ochii spre ea. Nu se putu stăpâni.

— Și care e adevărul?

Sandra Devenish își trânti din nou mâna peste gură.

— Nu!

— Nici nu credeam. Avem deja un suspect. Ne întrebam numai dacă în sâmbăta trecută n-ați văzut sau auzit nimic ieșit din comun.

Tânăra își împreună mâinile, într-o atitudine de rugăciune.

— Isis să mă apere, murmură ea.

Clipi spre ei din ochii săi enormi, prin ochelari.

— Nu doriți un ceai de mușețel?

— Nu vrem să vă reținem, răspunse Honeywell.

O privi pe Fox, cu o mișcare abia perceptibilă a sprâncenelor. Sărită de pe fix.

— Ia loc, te rog, o pofti Fox.

În casă nu exista mobilă, numai saci de fasole. Sandra Devenish se trânti pe unul. Pentru a nu sta în picioare în fața ei, Fox făcu același lucru. Honeywell, mormăind, le urmă exemplul, enervat de-a binelea.

— Am văzut ceva, spuse rar Sandra Devenish.

— Ce anume, Sandra? Ce-ai văzut?

— O mașină, parcată în fața casei.

— La ce oră?

— Pe la vreo zece.

— Ce anume te-a făcut s-o observi?

— Ceva mi-a atras privirea afară. Un al șaselea simț, cum i se mai spune. Știu unele lucruri înaintea altor persoane, înțelegeți.

Fox privi scrumiera de pe consolă, cristalurile de pe măsuța de cafea, sculpturi egiptene reprezentând pisici negre. Tocmai intrau în zona crepusculară.

— Și ce ai văzut?

— În mașină era cineva. Distingeam jarul unei țigări. În jurul mașinii emana o aură de răutate.

— Și pe urmă ce-ai făcut Sandra? întrebă Fox, împiedicând-o a se abată de la subiect.

— Știam că era un bărbat, simțeam, și m-am gândit că probabil supraveghea casa. N-am știut ce să fac. M-am uitat la un film, la televizor, până la miezul nopții, apoi m-am dus la culcare. Când m-am uitat pe fereastră, mașina era tot acolo.

— Ai telefonat la poliție?

— Am mai sunat de multe ori și n-au venit niciodată. Oricum, peste zece minute, când m-am uitat din nou pe fereastră, mașina plecase. Dar presimțeam că urma să se întâmple ceva rău. Și am avut dreptate, nu-i așa? Încheie ea, cu o expresie triumfătoare.

— Ai reținut numărul de înmatriculare al mașinii? O întrebă Honeywell.

— Îmi amintesc o parte din el.

— Care parte? se interesă Fox.

— Cifrele. Trei de șase.

Fox îl privi pe Honeywell. Ford-ul lui Bradshaw avea numărul WHK 666M.

— Ne-ai putea spune ce fel de mașină era?

— Nu-mi amintesc decât cei trei de șase. E numărul diavolului.

— Și e chiar atât de semnificativ? interveni Honeywell, pierzându-și răbdarea.

— Este, pentru mine. Sunt vrăjitoare albă.

Honeywell își scăpă pixul pe parchet. Răsună ca o împușcătură.

Șaisprezece.

Secția de poliție Tolpuddle Street, Islington

— Unde ați fost în noaptea când a fost asasinată domnișoara Mason? întrebă Mills.

Bradshaw își privi avocatul. Se numea Marcus Lloyd și era scump: costum cu dungi subțiri, cravată de mătase bleumarin înnodată cu grijă, servietă de piele fină cu monogramă aurie.

— Clientul meu a răspuns deja la această întrebare, spuse Lloyd.

— Poate răspunde din nou, nu-i așa? replică Mills.

Fox îl privi pe Bradshaw, peste birou. Se zărea o undă de incertitudine? Bradshaw se foi, scărpinându-și nasul. Mills își consultă însemnările.

— Avem o declarație de la o vecină, care susține că a văzut mașina clientului dumneavoastră parcată vis-a-vis de casa domnișoarei Mason, între orele zece și douăsprezece, în noaptea când a fost asasinată. Acest lucru diferă de declarația dumneavoastră inițială, domnule Bradshaw. Ne-ați spus că erați acasă și dormeați. Ar fi posibil ca în noaptea aceea să fi circulat altcineva cu mașina dumneavoastră?

Bradshaw își privi avocatul.

— Nu e nevoie să răspunzi, îi spuse Lloyd, dar dacă ai o explicație concludentă, ar fi mai bine s-o prezinți.

Bradshaw se uită la cei doi detectivi, iar Fox observă cum căuta o scăpare, cu gândurile vizibile pe față ca și cum ar fi

fost proiectate pe un ecran de cinematograf: se întreba cât de exactă era declarația martorei și dacă nu cumva o putea scoate la capăt printr-un bluff.

Brusc, chipul i se prăbuși, înfrânt.

— Dacă vă spuneam adevărul, intram singur în plasă, nu-i așa? întrebă el.

— Desigur, așa e mult mai bine, consimți sec Mills.

Bradshaw își împreună mâinile, privind masa.

— Bine, am fost acolo.

— Doriți să vă revedeți declarația anterioară?

— Am trecut pe-acolo, de acord. Voiam să-i vorbesc. În noaptea de vineri.

— Când ați agresat-o? completă Mills.

— N-am agresat-o. Am apucat-o doar de braț!

— Continuați.

Bradshaw vorbi mai departe, cu un glas strident:

— În noaptea de vineri, a spus că nu voia să mă mai vadă. Nu puteam să accept asta.

— Așa că ați revenit la ea.

Dădu din cap afirmativ.

— Pentru înregistrare, spuse Mills.

— Da.

— Ce oră era?

— Vreo nouă, cred. Nu mai țin minte exact. Băusem.

— Și ce-ați făcut când ați ajuns acasă la domnișoara Mason?

— V-am spus, nu voiam decât să-i vorbesc. Nu era acasă. Așa că m-am întors în mașină și am așteptat-o.

— Și apoi ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic. M-am enervat și am plecat acasă.

— Ați plecat acasă. Ce oră era?

— V-am spus, nu mai țin minte. Am stat acolo cam o oră, cred.

— Martora noastră susține că la miezul nopții încă mai erați acolo.

— Mda, în regulă, poate că eram. Voiam s-o văd pe Kim, n-a venit, așa că am renunțat și m-am dus acasă să mă culc. Asta e tot.

— La ce oră v-ați întors?

— Nu m-am mai întors, declară Bradshaw, pronunțând fiecare cuvânt cu grija și dicția unui student la lingvistică.

— N-ai vrut să ajungi acolo, Gary, nu-i așa? îl încurajă Mills. Ce s-a întâmplat? Nu voia să te asculte?

— Nu m-am mai întors! strigă Bradshaw, speriat de direcția pe care o apucase Mills.

— Jocurile de care se ținea. Toți nenorociții ăia bolnavi la cap pe care ea îi numea clienți. Lucrurile pe care le făcea. Te înfuriau, nu-i așa, Gary?

— Mda, mă înfuriau foarte tare.

— Destul de tare pentru ca orice om normal să-și piardă capul. Te înțeleg. Îmi dau seama că n-ai vrut să-i faci nici un rău.

— N-am sugrumat-o eu!

— Nu voia să asculte ce încercai să-i spui, așa că.

Bradshaw sări în picioare:

— Nu i-am făcut nimic!

Lloyd îi puse o mână pe braț.

— Stai jos, Gary, spuse Mills, cu blândețe. Bradshaw de așeză, gâfâind.

— Sunt obligat să suport toate astea? își întrebă el avocatul.

— Cred că clientul meu v-a răspuns la întrebare, spuse Lloyd. Dacă veți continua să-l hărțuiți în acest mod, voi întrerupe chiar acum întrevederea.

Mills preferă să nu-l ia în seamă.

— Îmi pare rău dacă te-am supărat, Gary. Atât numai că îmi dau seama cum pot scăpa de sub control situațiile ca asta. Tuturor ne vine să ne ucidem nevestele sau bărbații, în unele momente.

Îi zâmbi lui Fox, invitând-o să intre în joc.

— Nici nu m-am atins de ea, spuse Bradshaw.

— Decât vineri seară. Ne-ai spus că vineri v-ați certat îngrozitor.

— Nu i-am făcut nici un rău.

— Avea vânătăi grave pe brațe. Figurează în raportul medico-legal. Trebuie să fi fost destul de rău, cu siguranță.

— N-am vrut.
— Ți-ai pierdut controlul, atât.
— Mda, mi-am.
Bradshaw arăta ca un animal încolțit. Își privi din nou avocatul:
— Mai trebuie să răspund și la alte întrebări?
Lloyd se aplecă spre Mills, cu ochelarii lucindu-i în lumina tuburilor de neon:
— Intenționați să-mi puneți clientul sub acuzare? Fiindcă, în caz contrar, vă pot reaminti că v-au mai rămas doar două ore și ceva în care s-o faceți. Am impresia că nu aveți nici o probă împotriva lui, iar el a cooperat pe deplin la investigații.
— Clientul dumneavoastră ne-a mințit deja o dată, îi spuse Mills. Asta numiți dumneavoastră cooperare deplină?
— V-am explicat ce-a fost! interveni Bradshaw.
— Mai explică-mi o dată. Și hai să ne asigurăm că de data asta e totul cât se poate de clar. Ai așteptat în fața casei. Voiai s-o convingi din nou să nu mai fie o târfă sado-masochistă, așa e?
— Nu era târfă sado-masochistă!
— Atunci ce-ai spune că era?
— Nu avea relații sexuale cu niciunul dintre perverșii ăia!
— Când ai aflat despre Pisica Franțuzoaică?
Bradshaw trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze.
— Într-o zi, când eu eram acolo, a sunat telefonul. Am răspuns.
— Trebuie să fi fost un adevărat șoc.
— Mda. A fost.
— Și nu bănuiseși nimic? De cât timp erai cu ea?
— De vreo lună.
— Aș spune că ai fost naiv, Gary?
— Ascultați, avea acele, cum să le zic, compartimente în viața ei. Partea aia din viață și-o ținea destul de. De bine ascunsă.
— Exact, confirmă Mills, dându-i de înțeles că o considera o scuză. Deci, ai auzit un glas cerând cu Pisica Franțuzoaică. Și ce-ai făcut?

— Am răcnit la ea.
— Ai răcnit la ea în același fel ca vineri seară?
— Nu.
— De ce nu?
— Nu și gata.
— Și ea ce-a spus?
— Mi-a spus să-mi văd de treaba mea.
— Și ți-ai văzut?
Bradshaw se foi pe scaun.
— Se pare că nu mi-am văzut.
— Se pare că nu. Dar celelalte legături pe care le avea? se întâlnea și cu alții, nu?
— Nu.
— Nu?
— Ascultați, nu era o stricată, sau așa ceva. Nu mai avea decât unul singur.
— Cine era?
— Nu știu.
— Cum ai aflat?
— Vorbea despre el. Spunea cât era de sofisticat. Ce mulți bani avea. Și că urma să se mărite cu el. Mă tortura cu asta.
„Interesantă exprimare", își spuse Fox.
— Probabil îți venea s-o omori, când spunea asemenea lucruri, comentă Mills.
De astă dată, Bradshaw se așteptase.
— Nu voiam decât să înceteze.
— Ai încercat s-o faci să înceteze?
Bradshaw clătină din cap, privind spre birou.
— Pentru înregistrare, domnul Bradshaw a refuzat să răspundă.
— I-am cerut să se oprească, am implorat-o să termine. Mi-a spus că avea s-o facă, dar nu s-a ținut de cuvânt. E bine acum?
— Știi, problema e că niciunul dintre noi nu te acuză cu adevărat, spuse Fox cu blândețe, aplicând tactica interogatoriilor familiare. Vreau să zic, îmi dau seama cât de mult o iubeai. E evident. Iar ea te înșela. Plus toate celelalte lucruri pe care le făcea. Pentru bani. Ți se încrețește pielea

doar gândindu-te. Nu te acuz că te înfuriaseși.

— N-am mai cunoscut nici o femeie ca ea, spuse Bradshaw, cu glas jalnic.

— Oricine și-ar putea pierde controlul când o femeie face asemenea lucruri.

— N-am omorât-o eu.

Mills suflă prelung, umflându-și obrajii.

— Haide, spune-ne ce s-a întâmplat cu adevărat sâmbătă noapte. După aceea, te vei simți măi bine.

Lloyd se aplecă spre el:

— Clientul meu a răspuns deja la întrebare. V-a spus ce s-a întâmplat sâmbăta trecută, noaptea.

— La ce oră te-ai întors în noaptea aceea la casa lui Kimberley? întrebă Fox, încercând să-l mențină în nesiguranță.

— V-am spus, nu m-am mai întors. Am plecat acasă. Mi-am zis că eram un idiot și cel mai bine ar fi fost s-o uit cu totul. N-am mai auzit de ea decât când ați apărut la birou, ca să mă arestați. N-am omorât-o eu, ăsta-i adevărul!

Avocatul se întoarse spre Mills:

— Să nu ne mai ascundem, domnule Inspector Șef, nu aveți nici o probă contra clientului meu în această privință. Cer să fie pus imediat în libertate.

Mills ezită.

— Interogatoriul suspendat la ora șase și cincisprezece minute.

Întinse mâna peste birou și opri magnetofonul. Dădu din cap spre Fox și ieșiră amândoi din camera de interogatoriu.

— Căcat, mormăi el.

— Nu-l putem reține?

Mills clătină din cap.

— Dacă avea o cheie a casei, continuă Fox, ar fi putut să intre și s-o aștepte când s-a întors acasă. A sugrumat-o, a dus-o jos în pivniță, apoi a plecat acasă. Corespunde cu declarația Sandrei Devenish.

— N-am găsit în pivniță nici o amprentă de-a lui. A spus că n-a fost niciodată acolo și nu putem dovedi contrariul. Nu

putem dovedi nici că avea o cheie a casei. Mergem pe ghicite. Și apoi, avem un singur martor. Devenish nu l-a văzut nici un moment ieșind efectiv din mașină. Gândește-te. În plus, principala noastră martoră e căzută-n cap. Vrăjitoare albă – ce să-ți povestesc!

— Dar sângele de pe ușa frigiderului?

— Nu dovedește nimic. Nici măcar nu știm dacă e al lui. Și chiar dacă obținem confirmarea ADN, ne-a explicat cum a ajuns acolo. Toate datele sunt circumstanțiale. Avocatul ni le va arunca înapoi în față.

— Și îl lăsați să plece?

— I-am percheziționat apartamentul. E curat. Nici o haină din garderoba lui nu corespunde cu fibrele textile pe care le-am găsit în subsol.

„Avea dreptate, desigur." Asta detesta cel mai mult Fox la meseria lor. Capturarea nebunilor violenți era una, dar închiderea lor nu era decât un exercițiu de frustrare.

Mills se îndreptă de spate, potrivindu-și cravata.

— Totuși, el a autorul, spuse. Îl miros.

Reveni în camera de interogatoriu, pentru a-l anunța pe Lloyd că Gary Bradshaw era liber să plece.

* * *

Peste o jumătate de oră, când plecară și ei cu Ford-ul Sierra al lui Fox, Bradshaw stătea în fața secției. Se aruncă efectiv în fața mașinii, silind-o pe Fox să frâneze brusc. Lloyd, care era cu el, încercă să-l tragă înapoi, dar Bradshaw părea turbat de furie. Ocoli în fugă spre portiera mașinii.

— Ce-ai cu mine, nenorocito? strigă el. N-am făcut nimic!

— Circ, murmură Mills, pe fotoliul de alături.

Bradshaw bătu cu pumnul în geam.

— O iubeam pe fata aia!

Fox băgă în viteza a doua și se îndepărtă. În oglinda retrovizoare, văzu cum avocatul îl trăgea pe Bradshaw de braț, înapoi pe trotuar. Aruncă o privire spre Mills.

— El a făcut-o, spuse acesta.

Șaptesprezece.

Dartmouth Park, sectorul NW5

Karen Jamieson locuia la parterul unei căsuțe cu două etaje, țigle cenușii și fațada spre Dartmouth Park Avenue, la sud de Cimitirul Highgate. De pe stradă se zăreau catedrala St. Paul și turnurile îndepărtate ale Barbicanului; de la fereastra apartamentului lui Karen nu se vedea decât refugiul de beton al unei stații de autobuz, desfigurat de mâzgălituri, și din când în când mașina 135, în drum spre stația Archway.

Karen Jamieson avea vreo douăzeci și cinci de ani și lucra ca secretară la o agenție de asigurări din Londra. Era atrăgătoare, într-un stil cam vulgar și țipător, cu fusta neagră și scurtă până la jumătatea coapsei și un sutien negru de dantelă pe sub bluza albă, descheiată la primii doi nasturi. Bietul T. J. Nu știa încotro să se uite. Femeia vorbea cu un accent cockney strident și avea unghii false, lăcuite cu negru. Ceva bijuterii ieftine. În ultimii trei ani, Gary Bradshaw ridicase ștacheta. Karen Jamieson mai avea mult până să ajungă la nivelul lui Kimberley Mason.

Fox privi în jur. Apartamentul era închiriat și aglomerat.

Lângă fereastra cu perdele de plasă se aduna praful pe niște flori de plastic puse într-o vază, iar pe perete era prins un afiș de corida contrafăcut, suvenir ieftin din Ibiza. Se mai vedeau câteva fotografii înrămate, reprezentând-o pe Karen cu un bărbat, într-un restaurant și pe o plajă. Se părea că în ultima vreme avea un iubit stabil. Fox spera să fi fost un om mai potrivit pentru ea decât spilcuitul de Bradshaw.

— Vrem să vorbim despre Gary Bradshaw, îi spuse Fox, așezându-se pe o canapea veche de creton.

— Nenohoșitu', murmură Karen, punând picior peste picior, probabil de hatârul lui T. J. Șe-a mai făcut?

— Investigăm asasinarea unei tinere din Highgate. Destul de aproape de aici. S-ar putea să fi auzit.

— Doah nu chedeci că ahe vheo legătuhă cu așta?

— Nu știm. Știm numai că era în relații intime cu ea.

— Șăhaca cuhvă. Pe mine, n-a lipsit mult să mă omoahe de-a binelea.

— De-asta am venit aici, interveni T. J. Despre asta voiam să vorbim.

Karen își încrucișa brațele pe piept.

— Nenohoșitu', repetă ea.

— Acum trei ani, a fost condamnat pentru agresiune asupra dumitale, spuse Fox.

— Mda. Pă bune că da.

— Ce s-a întâmplat?

— Mă mai vedeam cu unu'. Știci, înthe mine și Gahy n-a fost nimica serios. Nu c-am fi fost logodici, așa șeva. Ohicum, pân-la uhmă a aflat.

— Și?

— A venit colo-șa unde stăteau eu pe-atunșea și-a-nșeput să jbiere la mine. M-a făcut tâhfă ohdinahă și-n toate feluhile. I-am jiș să iasă afahă. Atunșea, și-a ieșit din minci.

— Și te-a atacat?

— Mda, răspunse Karen, cu ochii începțoșați, amintindu-și. M-am întohș și eu o clipă cu spatele, ca să vă dau telefon, și-atunșea s-a hepejit.

— Ce-a făcut? întrebă T. J.

— Ș-a hepejit la mine, m-a apucat cu mâinile de gât, pe la spate.

— A încercat să te sugrume?

— Mda. Așa ched.

Fox îl privi pe T. J. Prin urmare, nu-și judecaseră greșit omul. Era un omor care aștepta ocazia să se întâmple. Un nebun.

— Și pe urmă?

— M-a jgâlciâit. Am chejut că voia să mă omoahe, chedecimă că nu glumesc. Pe uhmă, a dat cu mine de pehete și-a-nșeput să dea-n mine. Vedeci așta? Le arătă ea o mică cicatrice de lângă ochi. De-atunșea o am. Luni de jile n-am mai văjut ca lumea cu ochiu ășta. Și știci cât i-a da judecătohu'? Thei luni. Și-a ieșit în șase săptămâni. Și mă omoaje și mai multe nu, afuhișitu' dhacu'! I-am jiz eu judecătohului că eha șăhit de pe ficș! Da' ăla, alt nenohoșit, nici nu m-a băgat în seamă.

— Și de-atunci l-ai mai văzut?

— Pe judecătoh?

— Pe Gary.

— Știu că locuiește pe-aiși-șa pe undeva. L-am văjut de vheo două ohi, pe șthadă.

Tăcu un moment, gânditoare.

— Deci, acuma i-a făcut de pethecanie uneia, știam ai c-aiși avea s-ajungă.

Se aplecă spre ei:

— O să-l închideci? C-ah cam fi și timpu', fih-ah al naibii!

— Încă nu avem destule probe ca să-l inculpăm, răspunse Fox.

Karen făcu o mutră.

— Bănuiam eu. Deci, nu șunteci buni de nimica.

În timp ce pornea cu mașina pe Dartmouth Park Avenue, Fox continua să fie urmărită de concluzia lui Karen Jamieson. „Nu-i adevărat că n-am fi buni de nimic", își spuse ea, „ci doar că nu avem nici pe departe destule dovezi ca să-l închidem pe ticălosul ăsta. Și mă întreb dacă nu cumva, până le vom obține, va trebui să mai tragă și altcineva ponoasele."

Optsprezece.

Kingston, Surrey.

Era o stradă îngustă, mărginită cu copaci bătrâni și mașini parcate. Multe dintre vile aveau același model, construite în timpul avântului postbelic. Unele își arătau vârsta, altele fuseseră renovate sau extinse, sporindu-li-se atracția. Fox zări Jaguar-ul maro al lui Ian parcat pe aleea de beton de la numărul douăzeci și patru și își parcă Sierra în spatele său. Opri motorul, trăgând adânc aer în piept, ca să-și păstreze calmul.

„Ce caut aici?" se întrebă ea. „Ce-am ajuns, cumnata băgăreață, sunt atât de înfumurată sau arogantă încât să cred că intervenția mea poate duce la o reconciliere? Dar nu pot nici să stau cu mâinile în sân, lăsând lucrurile să meargă de la sine. Nu-mi stă în fire."

Coborî din mașină și, după un moment de ezitare, porni pe alee. „Nu l-aș condamna dacă mi-ar spune să mă car de-aici și să-mi văd de treburile mele", reflectă ea.

Ian tocmai se întorsese de la serviciu. Răspunse la ușă în

cămașă, cu cravata lărgită la gât. Pentru un om pe care tocmai îl dăduse afară nevasta din casă, după opt ani de căsnicie, nu arăta chiar atât de rău.

— Maddy, o salută el.

— Bună, Ian.

Ian zâmbi spășit.

— Ginny te-a trimis?

— Singurii pe care ar vrea ea să-i trimită aici sunt ucigașii plătiți.

— M-hmm. Făcu el, pășind într-o parte. Intră.

— Nu pot sta mult.

— Bea măcar ceva. Un ceai? O tărie?

— Doar un ceai.

În casă mirosea a pisici, iar televizorul era pus cu sonorul la maximum. Fox băgă capul pe ușa livingului și strigă o formulă de salut spre doamna Johnstone, care tresări și se uită la ea surprinsă și nedumerită. Dădu să se ridice, dar Ian îi făcu semn să rămână în fotoliul de unde se uita la o emisiune-concurs de după-amiază.

Mama lui Ian îmbătrânise, era aproape surdă și chinuită de artrită și osteoporoză îl născuse pe Ian la o vârstă înaintată, ultimul copil din șapte. Numai Dumnezeu știa ce părere avea despre faptul că fiul ei cel mai mic, căsătorit, se întorsese acasă.

Ian o conduse pe Fox spre chicinetă, unde puse ibricul pe foc.

— Deci. Începu ea.

Cu brațele încrucișate pe piept, Ian se rezemă de banchetă. Ridică din umeri.

— N-am fost cuminte, spuse el, pe un ton din care nu se simțea nici un dram de pocăință.

Acum, că venise, Fox se întreba ce putea să spună.

— De ce, Ian? Fu singura replică la care se gândi.

Aceeași ridicare din umeri.

— Credeam că tu și Ginny sunteți fericiți în căsnicie.

— Am fost fericit în căsnicie. Și sunt. Ginny e nefericită.

— Cred că are toate motivele. În situația dată.

— Mda. Cam trist, nu-i așa?

Fox crezu că se referea la căsnicie, la copii, până când Ian adăugă:

— La treizeci și patru de ani, să mă întorc la maică-mea acasă.

— Și cum e cu. Cealaltă femeie?

— Nu există nici o altă femeie.

— Mă rog, nu s-ar fi înfuriat așa de tare dacă o făceai de unul singur.

— Ginny ți-a spus că am avut o aventură?

— Tu cum ai numi-o?

Ian își dădu ochii peste cap.

— M-am culcat și eu cu ea de vreo două ori, atâta tot. Christoase, nici măcar n-am dormit împreună. O dată am făcut-o stând în picioare, într-o anexă.

Fox se strâmbă.

— Prea multe detalii, mulțumesc.

Ibricul dădu în clocot. Ian turnă apa fierbinte peste pliculețele de ceai și scoase laptele din frigider.

— Hai să mergem afară, propuse el.

— Sigur.

Puse cești și farfurioarele pe o tavă. În curticica de lângă bucătărie era o masă de fier forjat cu două scaune. Casa avea partea din spate spre parcul local. Era seară, iar razele soarelui se infiltrau aurii printre ramurile castanilor. Fox auzea voci de copii, un grup de pușți de zece ani jucând cricket cu o minge de tenis. Aerul era destul de răcoros, făcând-o să se înfioare în bluza ei de bumbac.

Sorbi din ceai. Oribil. Cum erau unii în stare să bea ceai preparat din plicuri?

— N-am venit aici ca să te bat la cap, spuse ea.

— Atunci de ce-ai venit?

Fox ridică din umeri.

— Ca să mediez.?

— O să ne descurcăm singuri. Propria încredere în sine o surprinse.

— Sper.

— Încă o mai iubesc pe Ginny, să știi. Doar că. Doar că aveam și eu nevoie de puțină distracție în viața mea.

— Și merită să-ți destrami familia pentru puțină distracție?

— Mă rog, depinde cum o formulezi, zâmbi Ian. Nu toți putem fi ochitori de precizie, ca tine.

„Ochitor de precizie. Așa mă consideră? Asta sunt? mereu am crezut că eu eram perversa familiei, oaia neagră; Maddy, cea cu viața sucită și sacul fără fund plin cu povești din poliție. Nu cred că aș vrea să ochesc mai precis de-atât."

— Cum poți risca atât de mult pentru o femeie pe care nici măcar n-o iubești? Îl întrebă ea.

— Nu știu. Și nu vreau să spun că ceea ce am făcut ar avea vreun sens.

— Nu, n-are absolut nici un sens. Credeam că o iubeai pe Ginny.

Ian se strâmbă.

— Cu cealaltă n-a fost decât sex, spuse el, pe un ton aproape rezonabil.

Continuară să stea de vorbă, lăsând ceaiul să se răcească, în timp ce soarele palid cobora dincolo de acoperișurile caselor, peste toată Londra lăsându-se înserarea ca o pulbere aurie. Ocoleau subiectul infidelității lui Ian: el vorbea ca despre o infracțiune minoră, cu nimic mai gravă decât a uita o zi de naștere sau aniversare a căsătoriei. În timp ce discutau, Fox își dădu seama că, după atâta timp, nu-și cunoștea deloc cumnatul.

Incidentul avu loc la plecare; după aceea, Fox se întrebă tot timpul dacă nu cumva i se păruse. În timp ce se așeza în mașină, Ian o îmbrățișa, la fel cum făcuse de sute de ori, dar de astă dată îmbrățișarea fu puțin mai prelungă, cam prea strânsă, iar Fox, în timp ce se desprindea, privindu-l nesigură, avu un moment impresia panicată că Ian voia s-o sărute.

Se trezi într-o beznă totală, cu inima bubuindu-i dureros în piept și tot trupul lac de nădușeală, cu ochii larg deschiși, holbați în întuneric. Aruncă cearșafurile în lături și, concentrându-se asupra respirației neregulate, se orientă din nou spre lumea celor treji. Ridicată în capul oaselor, aprinse

lampa de pe noptieră și se dădu jos din pat. Merse orbește prin apartament desculță, numai în tricou, aprinzând toate luminile, după care intră în bucătărie și deschise radioul. Puse ibricul electric în priză ca să-și facă un ceai.

Coșmarurile ei dobândiseră o realitate eroică proprie, i se întipăreau în minte ca niște amintiri adevărate, fără urzeala efemeră a viselor. Chiar și acum, cu ochii larg deschiși, îi revenea încă gaura mică și neagră a unei țevi de revolver, la câțiva centimetri de fața ei.

Simțea o sudoare rece năclăindu-i trupul, pe când inima îi bătea într-o cadență nebunească.

Același vis pe care-l avea mereu, de la Lambeth încoace. Tăcerea nopții. Ochiul unic și negru, necruțător, al morții.

Nouăsprezece.

Highgate.

Carlton se întoarse acasă mai devreme de la ședința de partid, făcu un duș și luă pe el un cardigan și o pereche de pantaloni reiați. Trecând prin dreptul dormitorului fiicei sale, văzu pe lângă ușă o rază de lumină gălbuie. Ciocăni și vârî capul înăuntru:

— Diana? întrebă el.

Diana stătea la biroul ei din colț, încă în uniforma de elevă. Ținea în mână un pix.

— Temele? se interesă Carlton. Să te ajut?

Fata se aplecă înainte, acoperind cu brațul ceea ce scria. „Nu”, își dădu el seama, „nu erau temele, ci un jurnal intim.”

— Nu e nimic, spuse ea.

Dintr-o dată, Carlton se simți jenat și stânjenit.

— Cum a fost azi, bine?

— A mers.

Se lăsă o tăcere lungă, tensionată. Nu-i mai trecea prin minte nimic de spus, așa că ieși.

În timp ce cobora la parter, James Carlton se întrebă oare ce fel de secrete ascundea fiica lui în jurnal. Își făcea griji, desigur, dar își dădea seama cât de ipocrit era.

Louise se afla în salon, cu o ceașcă de ceai, după ce tocmai se întorsese de la vernisajul unei galerii din sat. Canapés,

Chardonnay și tot felul de alte franțuzisme, cu excepția tablourilor, desigur, care erau în totalitate moderne și de-a dreptul îngrozitoare, dacă experiența ei din trecut avea vreun cuvânt de spus.

— Diana e bine? întrebă el, îndreptându-se spre gheridon ca să-și toarne un Bushmills.

— S-a despărțit de prietenul ei, răspunse Louise, în timp ce răsfoia un număr din „Country Life".

De la tatăl ei deprinsese acest obicei. Niciunul dintre ei nu-și umpluse vreodată încălțările de noroi, desigur, dar erau proprietari a peste jumătate din Berkshire, așa că se considerau agricultori.

Carlton stătu un moment să digere această informație.

— Nu știam că avea un prieten, spuse el, încercând să nu pară preocupat.

— O fată de șaisprezece ani nu-i spune tatălui ei asemenea lucruri, răspunse Louise. Oricum, nu aveau întâlniri, așa cum le știm noi. Era doar o relație la școală. Acum a părăsit-o și e cam deprimată.

— Mi s-a părut mie cam. Tăcută.

— Știi cum e, la vârsta ei. Băieții. Hormonii. Probleme din astea.

Carlton luă o înghițitură de whisky, întrebându-se cât de multe nu știa despre familia lui. Știa cu precizie cât de multe nu știau ei despre el.

— Iar săptămâna trecută s-a certat cu o prietenă, continuă Louise. A avut o perioadă grea, sărăcuța.

„Cum se puteau întâmpla atât de multe fără știrea lui?" se întrebă Carlton. „Biata Diana. Așchia nu sare departe de trunchi, cum se spune."

— S-a-ntâmplat ceva, James?

— Poftim?

— Te-am întrebat dacă s-a întâmplat ceva. Pari cam îngândurat.

— Nu. N-am nimic. Mă doare capul, din când în când. Știi cum e. Am multe probleme.

Louise îl privi peste lentilele în formă de semilună ale ochelarilor de citit, ca și cum ar fi căutat un semn că mințea: scărpinatul nervos al nasului, privirea ferită, linsul neliniștit al buzelor. Carlton însă știa că dincolo de intensitatea opacă a privirii lui nu se distingea nimic, iar Louise își reluă lectura, satisfăcută.

Un moment, Carlton își zări imaginea în oglinda înaltă din hol: bine îmbrăcat, destins, cu paharul de Bushmills în mână, blajin și rumen, un bărbat de prestigiu, în puterea vârstei, sub a cărui înfățișare pândea diavolul. Frumoasă reprezentație. De mare virtuozitate. Dacă ar fi putut, și-ar fi aplaudat în picioare propriul talent.

Louise nu știa. Nimeni nu știa. Aproape nimeni. Numai de s-ar fi putut asigura că așa avea să rămână.

Douăzeci.

Camera de Incidente Majore Zonale, Hendon Road.

În Camera de Incidente Majore Zonale de la secția din Hendon Road se desfășurau patru anchete de asasinat; ar fi trebuit să fie numai una. Denumirile operațiunilor erau înscrise pe aviziere, lângă numele victimelor și ale principalilor suspecți, însoțite de fotografii de identitate lipite cu scotch.

Fox privi spre DOAMNA ÎNTUNECATĂ; Gary Bradshaw continua să fie suspectul principal, iar numele lui pe avizier era marcat printr-un asterisc.

În fața ei strălucea display-ul verde al vechiului computer. Toate detaliile cazului, declarațiile martorilor, rapoartele despre cunoscuți, detaliile criminalistice etc., fuseseră transmise prin H. O. L. M. E. S.2 astfel încât bogățiile de informații care rezultau în mod firesc de pe urma oricărei investigații de anvergură puteau fi obținute cu ușurință. Numele, adresele, numerele de telefon, până și cuvintele individuale, toate puteau fi verificate pe loc.

Administratorul oficiului, un Detectiv Sergent cu experiență

numit Haskons, conducea sistemul împreună cu agenta Stacey și trei civili care dactilografiau documentele. Acum, însă, era ora nouă și plecaseră cu toții acasă; nu mai rămăsese decât Fox, cu o cafea rece lângă mâna dreaptă, căutând firul imperceptibil care le scăpase.

Era de așteptat, o dată ce avansai peste gradul de sergent. Fox și Mills lucrau câte șaisprezece ore pe zi, în prima săptămână a oricărei anchete. Abia după trei săptămâni reușeau să revină la ziua de lucru de opt ore. Fără plata orelor suplimentare, desigur. T. J. Și Honeywell câștigau mai mult decât ea, poate chiar și decât Mills.

Simțea o durere slabă, dar insistentă înapoia ochilor, iar degetele îi tremurau. Nu dormise destul și consumase prea multă cafea. Încerca să se concentreze asupra învălmășelii verzi de pe display-ul din fața ei, căutând orice indicii despre ceilalți clienți ai lui Kimberley Mason.

Ceva o făcu să ridice privirea și îl văzu pe Mills stând lângă ușă. Își ținea într-o mână servieta, iar în cealaltă avea o duzină de trandafiri. Probabil își făcuse de cap în noaptea trecută, reflectă Fox.

— Tot aici? O întrebă el.

Ciudat, dar Fox se simțea întotdeauna încurcată și cam stingherită în preajma lui Mills. O înfuria faptul că un om ca el o putea face să se simtă ca la șaisprezece ani. La urma urmei, Mills reprezenta tot ceea ce disprețuia ea la bărbați: era afemeiat, băutor, fumător și favorit al ștabilor de la Tintagel House; Mills se antrena de trei ori pe săptămână într-o sală de arte marțiale, refuza să li se plângă superiorilor și, dacă ar fi fost să se dea crezare bârfelor, era o javră care-i lua pe toți în șuturi.

— Flori, observă ea. Pentru prietenă?

— Nu, pentru șefă. Săptămâna viitoare am revizie.

Probabil că era atât de aproape de adevăr, încât își pierdea tot hazul.

— Madeleine, pot să-ți dau un sfat?

— Oricum mi-l veți da, șefu'.

— Mă rog, e nevoie să-l auzi.

Îl privi nemulțumită.

— Ești o polițistă bună, Madeleine. Nu încape nici o îndoială. Dar, în ultimă instanță, pentru șefi nu contează dacă ești bună sau nu. Dacă vrei să depășești un anumit nivel, trebuie nu să-ți murdărești mâinile, ci să-ți ascuți mirosul.

— Mersi de informație, șefu'.

Mills ridică florile.

— De fapt, sunt pentru Sally.

— Prezentatoarea de lenjerie?

Clătină din cap:

— Nu știu de unde pornesc toate bârfele astea.

— Viața dumneavoastră personală a devenit subiect de legende în departament, teamă mi-e.

— Chiar așa? Madeleine, dacă m-aș pricepe într-adevăr la femei, de ce-au divorțat de mine patru?

Lăsă jos florile și servieta.

— De ce ești tu întotdeauna ultima care iese din clădire? N-ai destule premii pe raft?

— Numai ultima victorie contează, întotdeauna.

— În fine, mă bucur că mai ești aici. Am să-ți vorbesc.

Mills își trase un scaun de birou, puse florile pe masă și-și deschise servieta.

— Phil a găsit ceva.

Phil Soskins era specialistul amprentolog din Unitatea de Sprijin Criminalistic. Subsolul lui Kimberley Mason și în special barele lucioase de metal negru ale rasterului cu instrumente de tortură ascunseseră adevărate comori de amprente. Deși nu se puteau constitui în probe directe într-o anchetă de omucidere, Mills dorise să fie totuși rulate prin computer. Dacă vreunul dintre clienții lui Kimberley avea antecedente penale pentru delicte de natură sexuală sau violentă, investigația avea să câștige o nouă pistă.

Mills împinse un dosar peste birou. Înăuntru era un exemplar al raportului criminalistic; o imagine treisprezece pe nouăsprezece mărită a unei amprente prelevate din subsol, comparată cu imaginea din registrul național. Computerul găsise neobișnuit de repede corespondența. Fox parcurse

dosarul anexat.

— Of, căca-m-aș, mormăi ea.

— Asta voiam și eu să zic.

Numele pe care-l găsise computerul era al unui anumit Clive Reece, în vârstă de cincizeci și patru de ani, cu ultimul domiciliu cunoscut în Hampstead. Fox știa restul și fără să citească dosarul. Reece lucrase ca detectiv superintendent la conducerea Diviziei Penale din Islington și fusese inculpat într-un caz grav de corupție care zguduise poliția metropolitană în urmă cu câțiva ani. Se afirmase că folosise serviciile unui informator nu numai pentru a-l ajuta să efectueze arestări spectaculoase, ci și ca să obțină o parte din răscumpărare. Întrucât agențiile de asigurări îi plăteau în general informatorului cam o zecime din banii recuperați, sumele implicate fuseseră considerabile. Deși acuzațiile fuseseră abandonate ulterior, în circumstanțe controversate, acest incident pusese capăt carierei de polițist a lui Reece.

— L-am cunoscut, spuse Mills. Mi-a fost șef când lucram în Holborn.

— Și cum e ca om?

— Un dur afurisit. Plin de relații. În două vorbe, cunoaște multă lume influentă din nordul Londrei.

Mills părea îngrijorat. Poate că încă se mai întâlneau uneori, la comandament. Un subiect de conversație în templu, după sacrificarea caprei și deflorarea fecioarei.

— A fost el mereu cam violent, dar n-am știut că le-avea și pe-astea cu biciurile și lanțurile.

— Și ce am avea de făcut?

Mills își mușcă buza, bătând un tam-tam rapid cu degetele pe birou. Fox îi bănuia gândurile. Niciodată nu reieșise clar de ce se renunțase la acuzațiile împotriva lui Reece; Fox auzise că avea prieteni în cele mai înalte eșaloane ale Scotland Yardului. Iar acum, Mills se întreba oare cine mai trecuse prin pivnița lui Kimberley Mason. Probabil ajunsese la concluzia că încă mai putea să efectueze o investigație impecabilă de omor, urmând ca de cariera lui să se aleagă praful.

— Sper că n-ajungem la complicații, spuse el.

Fu nevoit să se întindă spre ea ca să ia înapoi dosarul, iar Fox îi simți mirosul de colonie masculină – Mills mirosea întotdeauna frumos, T. J. Spunea că își operase chirurgical porii la Fabergé – fiind în același timp conștientă și de prezența lui fizică. Gestul aplecării spre ea nu fusese necesar; Mills i-ar fi putut cere să-i dea înapoi dosarul. Dar nu pierdea nici o ocazie de a se impune, deși nu depășea niciodată limitele.

— N-ar strica să discutăm cu el, spuse Fox.

— Așa se pare.

Mills închise cataramele servietei și se ridică.

— Noapte bună, Mills.

— Nu uitați florile, șefu'.

— Într-adevăr, zâmbi el, arătându-și dinții albi ca laptele. Voi avea nevoie de ele.

Și ieși.

Durerea de cap se agravase și, peste câteva minute, Fox plecă și ea acasă.

Douăzeci și unu.

Hampstead.

Reece locuia într-o vilă în stil georgian din Hampstead. Deloc rău pentru un fost polițist. Ar fi putut foarte bine să-și agațe la poartă o pancartă: „Recunosc toate acuzațiile". Stătea la câteva străzi distanță de fosta casă a lui Oscar Wilde. Iată un om care ar fi admirat-o pe Kimberley Mason și stilul ei de viață.

Era o fundătură liniștită, cu garduri negre din fier forjat, porticuri albe și nici un loc de parcare. Pe toată strada, doar o inscripție albastră de la Patrimoniul Național indica existența casei memoriale a unui celebru peisagist britanic. Aproape o magherniță, după standardele locale.

Reece plecase din Poliția Metropolitană cu cinci ani în urmă. Pe vremea aceea, locuise în Finchley. Nu era rău deloc.

Le deschise ușa îmbrăcat în trening și adidași. Părul cărunt de pe piept îi ieșea ca o iarbă netunsă prin fermoarul descheiat. Avea pielea bronzată în culoarea tutunului, atârnând pe trup ca un costum cu două numere mai mare. Se

vedea clar că slăbise cu câteva zeci de kilograme, la un moment dat. Printre firele de păr de pe piept se vedeau ultimele urme palide ale unei operații cu deviație. Parvenit obsesiv și suferind de coronariană. Se potrivea… Totuși, arăta în formă pentru un om trecut de cincizeci de ani.

— Millsie, salută el, cu un rânjet știrb, dezarmant. Fute-m-aș. Ți-ai lăsat mustață. Te-au avansat?

Fox își văzu șeful strâmbându-se. Reece se purta cam prea familiar. „Probabil se cunosc de mult", își spuse ea.

— Salut, șefule, răspunse Mills, deși trecuse multă vreme de când Reece nu-i mai era șef; obișnuința, probabil. Ea e Madeleine Fox. Detectiv Inspector în subordinea mea.

Reece se întoarse spre Fox și-i strânse mâna, cu acea privire pofticioasă pe care anumiți bărbați mai tomnatici le-o rezervă femeilor mult mai tinere.

— Deci, ai căzut în picioare, îi spuse el lui Mills, făcând un pas într-o parte. Intrați. Ați ajuns mai devreme. Tocmai m-am întors de la jogging.

Îi conduse în living. Impresionant. O oglindă în ramă aurită atârna deasupra unui șemineu Regency, mocheta albă se întindea pe toată suprafața camerei, tot mobilierul era de epocă. Reece arăta deplasat în trening, ca un alergător îmbătrânit care a nimerit din greșeală în decorul unui film după Jean Austen.

Reece își turnă whisky dintr-o carafă și rămase cu picioarele depărtate și o mână în buzunarul pantalonilor.

— Nu-ți ofer și ție, îi spuse el lui Mills. Ești în timpul programului.

— Pentru mine oricum e cam devreme la ora asta, șefule.

Nu-i invită să ia loc, iar Fox observă că bonomia forțată cu care îi întâmpinase la ușă i se risipise. Nu se așteptase la așa ceva. Probabil că Reece ghicise ce voiau de la el și, deși nu-și imagina că ar fi fost mândru de relația lui cu Kimberley Mason, Fox nu se așteptase la manifestări beligerante. Se uită în jur, ostentativ.

— V-ați aranjat bine, comentă ea.

— Am acum o firmă proprie.

— Cu ce se ocupă?

— Sunt consultant, răspunse Reece, dar fără să precizeze ce fel de consultații acorda și cui.

Fox simți că începea să se enerveze. Pe vremea când lucrase la divizie, avusese de-a face zilnic cu escroci, dar cei care făceau parte din aceeași tabără cu ea îi întorceau stomacul pe dos.

— E vorba de Kimberley, nu-i așa? întrebă Reece.

— Exact, confirmă Mills.

— Și cum ați aflat că-i eram client?

Client. O spunea de parcă ar fi fost acționar la o companie din înalta societate.

— I-ați găsit carnețelul negru?

Mills clătină din cap.

— Amprentele.

— Pe ea? râse horcăit Reece.

În situația existentă, era de-a dreptul obscen. Fox se hotărî să n-o mai lungească.

— Ce fel de servicii vă oferea, domnule Reece?

Zâmbetul se șterse.

— Sunt suspectat? Cunosc scorul, să știi. Așa că nu te ține de jocuri copilărești cu mine, fetițo.

„Fetițo.” La fel îi spusese și un sergent din Brixton, pe vremea când lucra în uniformă. Un înfumurat cu briantină-n păr, la fel ca ăsta.

— Nu, nu sunteți suspectat. Ar trebui să fiți?

— Dumneata ești detectivul.

Mills se încruntă:

— Ușurel, șefule. Își face și ea datoria. Trebuie să vă întrebăm.

— Atunci, întreabă-mă.

— Unde ați fost între miezul nopții și șase dimineața, duminica trecută?

— În Marbella. Cu soția mea și doi prieteni. Vreți să-mi vedeți pașaportul?

— Nu va fi necesar.

— Bine, răspunse scurt Reece și-și turnă paharul pe gât.

— Căutăm pe cineva care să ne ajute, spuse Mills, pe un ton împăciuitor, încercând o altă tactică.

— Regret, Millsie. Nu-s eu omul.

„Ce porcărie", își spuse Fox. „Unde nimerise, într-un club al vechilor amici?"

— De când o cunoșteați pe Kimberley Mason? întrebă ea.

— Nu te privește.

— Știm că ați petrecut un timp în subsolul ei. Acolo v-am găsit amprentele.

Chipul lui Reece împietri.

— Când ați văzut-o ultima dată?

Reece se uită la ceas.

— Cu titlu strict profesional, acum vreo două săptămâni. Mai mult nu vă pot spune, credeți-mă.

— De câte ori ați vizitat-o?

— Nu sunt obligat să răspund.

Părea cam iritat, că și cum l-ar fi întrebat contabilul cât cheltuise anul trecut pe timbre poștale. Se întoarse spre Mills.

— Încă n-aveți un suspect principal?

Mills dădu din cap:

— Ne ajută cineva cu ancheta.

— Atunci de ce mă faceți să-mi pierd timpul?

— Cum ați cunoscut-o pe, Kimberley Mason? continuă Fox.

Reece căzu pe gânduri. Cu toată fanfaronada lui, nu era sigur cât de departe se pregătiseră să ajungă.

— I-am aflat numărul de la un prieten. Nu primea decât pe bază de referințe. Era foarte atentă. Trebuia să fie așa, în meseria ei.

— Cine v-a dat numărul?

— Asta nu-ți pot spune. Se uită din nou la ceas.

— Mai vreți să mă întrebați ceva? Am o întâlnire la unsprezece.

„Ce nesimțit arogant!" Fox îl privi pe Mills, dar observă că șeful ei nu avea bărbăția necesară pentru așa ceva.

— Atunci, am să vă conduc. Spuse Reece.

— Soția dumneavoastră știe că practicați sado-masochismul? întrebă Fox.

Auzi un șuierat dinspre Mills, care inspira tăios. Reece se înroși la față, dar zâmbetul îi rămase pe buze.

— N-am timp pentru gogoși din-astea, spuse el și porni spre ieșire.

Ușa se trânti în urma lor.

Mills rămase sub portic, cu mâinile în buzunare și o expresie posomorâtă. Continua să plouă. Era a doua săptămână a sezonului de la Wimbledon, iar etapa a patra încă nu începuse.

— A mers bine, spuse Fox.

Mills nici măcar nu zâmbi.

— Ne-am pierdut naibii timpul de pomană.

— Mă așteptasem să ne ajute puțin mai mult.

— De ce credeai asta? întrebă Mills, căutându-se nervos prin buzunare după țigări; își aprinse una, cu chipul înăsprit. Ultimul lucru pe care-l vreau e ca banditul ăsta să-nceapă să dea nume. Până să ne dezmeticim, o vom lua la goană între Old Bailey și Scotland Yard, interogându-i pe foștii clienți ai fetei. Mult ar mai folosi asta la avansarea mea.

— E un punct de vedere foarte cinic.

Ploaia slăbise, măruntă și densă. Ford-ul lui Mills era parcat la o sută de metri distanță, spre strada principală. Porniră cu pas vioi.

— Sincer să fiu, Madeleine, nu vreau să scormonesc prea mult, de teamă că am găsi și alte schelete. Parcă-mi și văd cariera ducându-se dracului. E destul de evident că dobitocul ăla de Bradshaw a făcut-o. Hai să-l umflăm și să închidem cazul.

PARTEA A DOUA.

Sexul nu are nimic sigur și nici nu va avea vreodată.

Norman Mailer.

Douăzeci și doi.

Strand, sectorul WC2

Carlton plecă de la Savoy Grill mai târziu decât intenționase, cu nervii calmați de văpaia rozacee a două cupe de whisky bun, după ce liniștitorul taifas politic îi alungase pentru câteva ore din minte vârtejul amețitor al vieții lui personale. Sătul,

după o cină copioasă, ieși agale de la Savoy și porni spre mașină, pe care și-o parcase în spatele hotelului.

Era o seară plăcută, dinspre Tamisa adia o briză răcoroasă, ploaia încetase în sfârșit. Poate că urmau totuși câteva zile de vară. Coti pe Savoy Row, cu mâinile în buzunare, refuzând să se gândească fie și doar o clipă la ea. Sau la el.

Ceva îl făcu să se întoarcă în loc.

Aburii calzi ai alcoolului se evaporară, înlocuiți pe loc de o panică înghețată. Îl recunoscu imediat – geaca de piele, blugii, cizmele Doc Marten, dar mai mult după felul cum stătea, cu mâinile înfundate adânc în buzunarele scurtei, complet relaxat, sigur pe aspectul său amenințător. Carlton își dădu seama că era singur pe străduța îngustă și că se întunecase.

Se răsuci și porni cu pas grăbit spre mașină.

Alerga și el. Nu-l auzea, nu îndrăznea să se întoarcă pentru a privi. Își căută cheile în buzunare, le scăpă pe trotuar, dibui după ele prin întuneric, rupându-și o unghie când le ridică.

„Aș putea să strig după ajutor”, își spuse el, văzând lumini la ferestrele de la etajele caselor din jur, dar frica și rușinea îl amuțeau.

Luminile de poziție ale BMW-ului se aprinseră scurt, când deblocă portierele cu telecomanda. Întinse mâna spre clanță, deschise portiera de lângă volan, crezu că scăpase. În clipa următoare, ceva îl lovi cu putere din spate, în coaste, făcându-l să cadă peste mașină, cu un icnet de durere, iar portiera se închise la loc. Carlton se prăbuși pe asfaltul dur și rece, în timp ce silueta din coșmarurile lui stătea deasupra, cu mâinile încă în buzunare.

Douăzeci și trei.

Hampstead.

James Carlton auzi scrâșnetul liniștitor al pietrișului sub cauciucuri și țiuitul porților acționate electronic închizându-se în urma lui. Apăsă un buton de pe bord pentru a deschide fereastra de lângă volan și inspiră aerul răcoros al serii de vară. Louise îi lăsase o lumină aprinsă în living, iar aura lămpii cu abajur verde, dincolo de ferestrele cu dantelărie, îl mai calma oarecum.

Stătu mult timp la volan, așteptând să-i treacă tremurul din membre. Numai că acum se simțea în siguranță. Numai Dumnezeu știa cum ajunsese acasă fără să intre în nici un stâlp, sau în vreo altă mașină. Își ridică batista la față. Sânge. Christoase!

Ce porcărie.

Cu un dram de noroc, Louise avea să fi adormit deja. Cum i-ar fi putut explica una ca asta? Coborî din mașină și-și luă servieta de pe canapeaua din spate. Se clătină, cât pe ce să cadă. Christoase, capul.! se rezemă de portbagaj, în timp ce lumea se învârtea în jurul lui; garguii de pe stâlpii porții, acoperișul cu frontoane, Mercedesul alb al soției sale în garajul cu două locuri. Îi venea să plângă de ușurare la vederea obiectelor familiare din viața lui. Și-i veni să plângă din nou când își dădu seama în ce pericol le pusese pe toate.

Bâjbâi cu cheile; fu nevoit să încerce de câteva ori până descuie ușa și intră. Înainta împleticit în salonul de lângă antreu, găsi carafa cu Bushmills și-și turnă trei degete într-un pahar mare de cristal. Închise ochii, simțind cum i se relaxau mușchii în timp ce alcoolul tare îl ungea arzător pe beregată. Auzi pași pe scară. „O, Christoase!”

— James?

— Louise, spuse el, fără să se întoarcă. Iartă-mă. Te-am trezit?

„Du-te înapoi la culcare, pentru Dumnezeu. Lasă-mă-n pace.”

— James, e totul în regulă?

— Da, în perfectă regulă. Sunt doar obosit, atâta tot.

Nu folosea la nimic, evident. Femeile simțeau aceste lucruri, erau ca rechinii și câinii, percepeau mirosul fricii, le atrăgea. Îi auzi picioarele desculțe lipăind pe mochetă și deodată Louise apăru lângă el, în cămașă de noapte, dar trează de-a binelea. Nu dormise, după cum arăta, probabil îl așteptase.

— James? Dumnezeule. Ce-ai pățit la față?

— Nimic.

— Îți curge sânge.

— Am fost la Grill Room, cu Geoffrey și Bill. Vorbeam despre noile prețuri la carnea de vită, în Europa. Destul de ciudat,

toți trei am ales pește.

Era o glumă, o încercare nehotărâtă de a o induce în eroare. Expresia de pe fața ei îi spunea că nu se lăsa amăgită. Parcă l-ar fi împușcat cineva.

— Cred că m-a urmărit vreunul până la mașină.

— Te-a urmărit? Un borfaș, vrei să spui? Dumnezeule! Ai anunțat poliția?

Carlton clătină din cap.

— De ce nu?

— Totul s-a terminat într-o clipă. Nici n-am apucat să-l văd bine. M-a doborât la pământ, m-am lovit cu capul de asfalt. A încercat să-mi smulgă portofelul și ne-am încăierat. Pe urmă, a luat-o la fugă. O fi fost vreun puști, cred. Drogat, probabil.

— Ar trebui să te duci la doctor, cu ochiul. Vrei să sun la doctorul Lill?

Carlton clătină iar din cap:

— N-am nimic.

Louise nu făcea decât să-l privească lung. Îl credea oare? Povestea sunase destul de convingător, chiar și pentru el însuși.

— Îți aduc puțină apă. Trebuie să ți-l spăl. E o tăietură urâtă.

— N-am nimic, sincer, insistă Carlton, dar Louise pornise deja spre bucătărie, ca o soție și o infirmieră ideală.

Carlton oftă, își termină whisky-ul și-și mai turnă unul. Christoase! Uneori, viața putea fi incredibil de complicată. Cum era teoria aia a haosului? Omori un fluture, și lumea întreagă își iese din țâțâni. Cândva, ideea i se păruse snoabă și complet neverosimilă. Acum, nu mai părea decât incredibil de grotescă.

Douăzeci și patru.

Camera de Incidente Majore Zonale, Hendon Road.

A doua zi, când Fox sosi la serviciu, în camera de incidente domnea o atmosferă de înmormântare. Administratorul oficiului, Haskons, lucra deja la unul dintre computerele H. O. L. M. E. S., Stacey și două dactilografe civile introducând în sistem declarațiile din ajun. Honeywell și Rankin veniseră deja, dar nimeni nu vorbea prea mult și nu se făceau glume.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Fox.
— Bradshaw.
— Ce-i cu el?
— Aseară, a încercat să se spânzure.
— O, Christoase! Și a scăpat?
Honeywell dădu din cap.
— E la Whittington.
Fox nu era sigură ce părere să aibă despre noua veste. Dacă reușea să-și scurteze zilele, cel puțin n-ar mai fi putut face rău nimănui; dar, atunci, nici ei n-ar fi putut dovedi că era vinovat de moartea lui Kimberley Mason. Indiferent dacă era reală sau imaginară, simțea în aer o stare de vinovăție colectivă.
— Nu e vina noastră, îi spuse ea lui Honeywell.
Nici Rankin și nici Honeywell nu răspunse.
— Of, pentru numele lui Dumnezeu! se răsti Fox și intră în biroul ei, trântind ușa.
Numai fiindcă un om încercase să-și ia viața însemna că era absolvit în mod automat de orice vină? Și, în plus, nimeni nu era vreodată complet nevinovat, își spuse ea cu înverșunare. Vinovăția nu era decât o chestiune de nuanță.
Cartierul General al Zonei 2, Colindale.
Roger Kennett era un om impunător, înalt de un metru și optzeci și opt, cu tâmplele încărunțite, îmbrăcat într-un costum Savile Row gri la două rânduri. Cărarea parcă i-ar fi fost trasată cu rigla. Stătea rezemat de spătarul unui scaun de piele neagră cu spătar înalt, soarele care strălucea prin fereastra spațioasă din spatele lui conturându-i capul cu o aureolă. Exact intenția lui, presupunea Fox.
În calitate de Detectiv Șef al Zonei Numărul Doi din Poliția Metropolitană, rareori se cobora să discute cu subordonații din divizie detaliile investigațiilor criminalistice – motiv pentru care Fox avea senzația că fusese chemată în Colindale, la Cartierul General al Zonei, spre a se întâlni cu Dumnezeu. Roger Kennett semăna mult cu imaginea pe care și-o formase despre demiurg: ochi buni, un zâmbet îngăduitor, o atitudine paternă și o reputație binemeritată de canalie fără scrupule.
Când Fox intră în cabinet, Mills sosise deja. Discutau cazul,

desigur, iar din clipa când o văzură începură să se poarte ca doi elevi surprinși fumând la toaletă.

Se ridicară în picioare, asemenea unor gentlemeni desăvârșiți. Atitudinea lor i se păru condescendentă, întrucât amândoi îi erau superiori în grad.

Pe Fox n-o înșela nasul. Mirosea a conspirație.

Kennett îi indică unul dintre somptuoasele fotolii de piele, peste întinderea vastă a biroului său din lemn de trandafir. Suprafața lustruită a acestuia nu era întreruptă decât de o mapă legată în piele, un set de stilouri și pixuri Parker, o fotografie de familie în ramă aurită, un telefon impozant și o ceașcă de porțelan Wedgwood cu farfurioară. Nicăieri nu se zărea nici o hârtie.

Mills își ținea ceașca de ceai în echilibru pe genunchi, ca un vicar la o petrecere în grădină. Christoase Atotputernice! din cine știe ce motiv, Fox devenise acut conștientă că era singura din cameră care nu corespundea așteptărilor.

— O cafea? îi oferi Kennett.

— Nu, vă mulțumesc, domnule.

— Mills îmi spunea cât de bine lucrezi cu echipa. Consideră că ești foarte promițătoare.

— Vă mulțumesc, domnule.

Aruncă o privire piezișă spre Mills, care dădu din cap părintește. „Deci, înainte de sosirea ei, îi studiaseră fișa personală. Rahat mâncat cu polonicul. Totul făcea parte din procesul de amorțire a simțurilor. Ce se întâmpla?”

— I-am cerut lui Mills să mă pună la curent cu ancheta din cazul Kimberley Mason.

Kennett se opri din vorbit, privind-o, nu fără blândețe, dar așteptând vizibil ca Fox să spună ceva. Era un mic truc interogativ pe care ea îl cunoștea bine. Uneori, în loc de a pune o întrebare directă, îl așteptai pe celălalt să vorbească. Procedeul putea fi foarte eficient, având mai mult succes cu subordonații decât cu infractorii. Uneori, în cadrul unei investigații interne, oamenii se incriminau singuri fără a li se pune nici o întrebare.

Fox era pregătită și nu făcu decât să tacă, zâmbind la rândul

ei.

— Acest caz are anumite aspecte care mă preocupă, reluă în sfârșit Kennett, iar zâmbetul îi dispăru la fel de repede ca soarele ascunzându-se după un nor, pentru a lăsa în urmă doar o expresie rece și neclintită ca de granit, cu ochii adineaori blânzi deveniți acum duri și neînduplecați.

— Domnule?

— Ceea ce urmează să-ți spun trebuie să rămână între acești patru pereți. M-am făcut clar înțeles?

„Uite că-ncepe.!" Fox se întrebă dacă subiectul avea vreo legătură cu Clive Reece.

— Da, domnule.

Kennett oftă, își întinse picioarele și-și împreună mâinile la ceafă, complet destins.

— Ai auzit despre James Carlton?

— Cred că da, domnule. E ministrul comerțului și al energiei în guvernul alternativ.

— Foarte bine. Văd că ești la curent cu politica. Îmi mai este și prieten.

„Aha. Acum înțelegea totul."

— M-a căutat la telefon acum câteva zile, din proprie inițiativă, cerând să discute cu mine. Am stabilit să ne întâlnim la un pahar. Era foarte agitat. Niciodată nu l-am mai văzut așa. Desigur, în acea perioadă, nu aveam idee despre ce era vorba.

— A fost unul dintre clienții domnișoarei Mason, spuse Fox.

Kennett o privi surprins.

— Știai?

— Vă anticipez cuvintele, domnule.

Detectivul Șef păru cam iritat. Nu-i plăcea ca oamenii lui să facă așa ceva.

— Teamă mi-e că era mai mult decât atât. A recunoscut că avusese o relație nepotrivită cu domnișoara Mason, de câțiva ani încoace. Aflând că a fost asasinată, a intrat într-un fel de dilemă morală, ca să spun așa. Dorește să ne ofere tot ajutorul de care e în stare, dar în același timp e îngrijorat de orice. Dezvăluire. Care ar putea să-i afecteze mariajul și cariera.

— Da, răspunse sec Fox. Este într-adevăr o dilemă, nu-i așa?

— Jim mi-a cerut o garanție de discreție, pe care i-am acordat-o.

Fox căzu pe gânduri. Dacă ea ar fi fost în locul lui Carlton, s-ar fi așteptat să i se dea de urmă într-un târziu, cu ajutorul registrelor telefonice. Ca orice politician abil, Carlton trecuse la limitarea pagubelor.

— Relația lor data de vreo patru sau cinci ani, continuă Kennett. Se întâlneau cu regularitate, cam o dată sau de două ori pe lună, de trei ani încoace. A spus că domnișoara Mason îl. Ajuta.

— Îl ajuta, repetă Fox.

— Nu ne aflăm aici ca să emitem judecăți morale la adresa nimănui. Pe noi nu ne privește decât dacă a încălcat sau nu legea.

— Când a văzut-o ultima oară în viață?

— Mi-a spus că în joia dinaintea asasinatului, răspunse Kennett.

Fox își înfruntă un val de furie. Ticălosul încerca s-o intimideze.

— Știm ce grupă sanguină are?

În încăpere se lăsă tăcerea.

— Ei bine, trebuie să aflăm, insistă Fox. S-ar putea ca sângele de pe frigider să fie al lui.

Kennett privi un moment spre Mills.

— Înainte de a intra dumneata, discutam cu Detectivul Inspector Șef Mills. Jim a acceptat deja să ne ofere o mostră de sânge pentru analize. Nu avem nimic de câștigat bălăcărind bunul renume al lui James Carlton cu o asemenea afacere sordidă. Această anchetă poate ruina cariera unui om. Îți dai seama ce s-ar întâmpla dacă prind de veste ziarele. Pe lângă înalta lui funcție politică, are o soție și o fiică adolescentă. Sunt convins că amândoi veți trata această problemă cu cea mai mare discreție.

Mills știa să perceapă cele mai subtile semnale.

— Vă puteți baza pe noi, domnule.

— De aceea, convorbirile telefonice ale lui Kimberley Mason

trebuie să rămână strict confidențiale. Când vă referiți la el, în orice rapoarte, veți folosi un nume codificat, iar ceilalți membri din brigadă nu trebuie să afle despre conversația noastră.

Fox se foi incomod în fotoliu. Pielea tapițeriei i se lipea de coapse. Privi spre Mills, care dădea din cap, parcă pentru a o asigura că totul era în deplină regulă.

Perfect, atâta vreme când nu li se compromitea investigația. Pe Fox n-o interesa să persecute un om numai fiindcă avea preferințe morale și sexuale diferite de ale ei. Și nu avea nimic de câștigat nici făcându-și dușmani în Scotland Yard.

— Înțeleg, spuse ea.

Kennett se ridică și o conduse la ușă. Avea o expresie amabilă, dar ochii îi luceau ca oțelul.

— Îți mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ai acordat, Madeleine. I-am cerut Inspectorului Șef Mills să mă țină la curent cu evoluția acestui caz anume.

— Am înțeles, domnule, răspunse Fox.

Ușa se închise în urma ei, lăsându-i pe Kennett și Mills singuri înăuntru, șefii între ei. Parcă ar fi fost într-un nesuferit de club.

Maniere impecabile, șarm și eleganță, dar când sosea momentul vinului de Porto și al trabucelor închideau ușile și te lăsau cu buzele umflate.

Douăzeci și cinci.

Mills, în biroul său, vorbea în șoaptă la telefon. Putea fi o convorbire confidențială, dar la fel de bine s-ar fi putut să-și comande mâncarea pentru prânz. Mills vorbea întotdeauna la telefon în șoaptă; era obiceiul lui de-o viață. Birocratul ieșit la lumină. Secretele însemnau putere. Chiar dacă nu se refereau la pui cu salată sau la avocado și șuncă.

Închise telefonul și ridică privirea.

— Madeleine.

Fox se așeză, privindu-l lung. Nu era nevoie să spună nimic.

— Ascultă, Madeleine, știi și tu cum e. N-are nici un rost să scuipăm contra vântului, cum se spune. Nu ne folosește nici unuia.

— Mai ales dacă se apropie revizia.

Era un comentariu provocator, dar pe Mills nu păru să-l deranjeze. Ba chiar răspunse ridicând din umeri.

Fox detesta situațiile de acel gen, le mai întâlnise doar de câteva ori: munca de poliție trecând frontiera cenușie care o despărțea de politica Scotland Yardului. Nu credea că le-ar fi putut compromite investigațiile, dar de ce era Mills atât de sigur?

— Deci, James Carlton a fost unul dintre clienții lui Kimberley Mason.

— Nimeni nu e sută la sută întreg la minte.

— Nimeni?

— Carlton e membru al Partidului Conservator. Ține de teritoriu.

— Este căsătorit.

— Alo, Madeleine Fox? Aici realitatea.!

— Conform principiilor mele, e o realitate anormală.

— Mda, este ceva anormal, dar nu foarte anormal.

— A fi afemeiat e una. Oricui i se pot ierta câțiva pași pe de lături, chiar și în politică. Dar asta e cu totul altceva.

— Deci, vei pleda cazul pentru inhibitorii anali.

— Nu fac decât să-mi exprim o părere.

— Tot omul are fantezii.

— Sigur. Și eu l-am strâns de câteva ori pe T. J. De gât, în fanteziile mele. Dar în realitate n-o fac, pentru că ar fi anormal. Spre deosebire de unii dintre clienții noștri, eu știu unde să fixez limita dintre gând și faptă. Vreau să spun, dacă am putea fi arestați pentru ea ce ne-ar plăcea să facem, cu toții am fi acum la Pentridge.

— Cred că Jim Carlton a fost doar prost, atâta tot.

— A, cu asta m-am liniștit. După viitoarele alegeri, ar putea ajunge în Cabinet.

— Poate c-au să-l facă ministru al Corecțiilor Publice.

Fox nu râse.

— Știi bancul cu Dumnezeu și Adam? continuă Mills.

— E mai comic decât poanta cu ministrul Corecțiilor Publice?

— Dumnezeu îl bate pe umăr pe Adam. Zice: „Am două cadouri extraordinare pentru tine.” Adam zice: „Excelent, chestia aia cu femeia mi-a plăcut la nebunie. Ce mi-ai mai adus?” Dumnezeu zice: „Păi, primul cadou se numește creier. E nemaipomenit, poți face cu el tot felul de lucruri: rezolvi probleme, înveți limbi străine, descoperi cum să-ți faci orice unealtă sau joc vrei, e uluitor.” „Fantastic”, zice Adam, „îl iau. Și al doilea?” „Al doilea”, zice Dumnezeu, „se numește penis. Incredibil. Îți va dărui niște plăceri de nedescris, plus că poți să-ți înmulțești neamul cu el. Dar, știi, e o chestie, cu cadourile astea două.” „Ce chestie?” întreabă Adam. Dumnezeu zice: „Nu le poți folosi pe amândouă în același timp.”

Fox zâmbi.

— Vezi, ai totuși simțul umorului.

— Când ne întâlnim cu Carlton?

— Azi după-amiază la patru. Și nu-ți face griji, n-a omorât-o el. Sunt gata să pariez cu casa mea. Bradshaw e omul nostru. Așa că, vezi ce faci, Madeleine. Omul ăsta e o grenadă cu siguranța scoasă, crede-mă.

Douăzeci și șase.

Hampstead.

Imaculată – acesta era termenul pe care l-ar fi folosit Fox ca să descrie mașina lui Mills. Era un Ford model executiv, cu caroseria lucind în soare, mocheta aspirată recent, monede în valori descrescătoare aliniate ordonat pe raftul pentru mărunțiș al consolei, precum copiii lui Von Trapp3. Nu se vedeau ambalaje de dulciuri în scrumieră, cutii sparte de casete pe jos, umbrele, ziare vechi sau canadiene uitate pe bancheta din spate – ca în Sierra ei. Singura imperfecțiune era izul de fum de țigară învechit, acoperit – dar nu complet – de parfumul aromatizantului cu miros de brad.

În timp ce mergeau pe North End Road, Fox privea turnurile și acoperișurile Londrei înălțându-se prin pâcla după-amiezii. Cartierul Hampstead era o enclavă a bogătașilor, secole de-a rândul fusese moșia celebrităților: Peter Cook și Daphne du Maurier locuiseră în Church Row, Rex Harrison era îngropat

în cimitirul local, Judy Dench stătea într-o vilișoară de lângă Vernon Place, George Michael avea o mansardă în apropiere.

Trecură prin dreptul casei gotice a lui Boy George, un templu viu închinat vedetismului. Fanii îi scriseseră pe zidul înconjurător inscripții de adulație: „Te iubesc, Boy George”; „Boy George, ești cel mai mare”. Un fan mai puțin entuziast scrisese: „Fătălău umflat cu pompa”.

Cotiră de pe New End Road, intrând în Vale of Health. Sau Vale of Wealth4, cum i se spunea pe-acolo. Strada era mărginită de stejari bătrâni. Casa lui Carlton era impunătoare, un conac victorian din cărămidă roșie, cu mușchi pe frontispicii și o turlă de inspirație gotică. Doi gargui vechi, tociți de intemperii, îi studiau cu un interes sinistru de pe stâlpii porții.

Mills opri mașina în fața porților de fier forjat acționate electronic și își anunțară sosirea într-un interfon montat în zid, înainte de a li se deschide să intre pe o alee scurtă cu pietriș, flancată de doi brazi Monterey.

— Mă lași pe mine să vorbesc, spuse Mills, oprind motorul.

— Șefu'.?

— Nu vreau să-mi strici ploile, cu atitudinea ta.

— Nu înțeleg la ce vă referiți.

— Înțelegi foarte bine.

Fox coborî din mașină, privind în jur. În garajul dublu erau parcate un B. M. W. Și un Mercedes. Zări prin ferestrele cu dantelărie metalică peisaje în rame aurite. O asemenea bogăție nu era numai impresionantă, ci o intimida de-a binelea. Carlton nu adunase atâtea numai din salariul său de parlamentar, conchise ea. Își cercetase omul și descoperise că era născut în nu tocmai înstăritul Romford. Tatăl lui avusese o tipografie. Carlton folosise această modestă bază financiară pentru a face câteva afaceri imobiliare și cu acțiuni bursiere, spectaculoase, chiar dacă nu tocmai curate, în anii optzeci. Se căsătorise cu o moștenitoare bogată, câștigase casa, relațiile politice, prietenii potriviți, cluburile adecvate, trecuse pe la Go și încasase mult mai mult decât două sute de lire sterline.5

Socrul lui Carlton era director la Lloyds, avea în proprietate

porțiuni întregi din Berkshire și, când Carlton candida pentru Parlament, îi punea la dispoziție toate relațiile necesare. Dacă aveau să câștige din nou conservatorii, îl aștepta un loc în linia întâi. Căsniciile erau întotdeauna pârghii puternice. Se putea ca afacerile să-ți intre în declin, piața acțiunilor s-o ia razna sau, mai rău, să te naști în categoria medie, dar atâta vreme cât erai de vârstă nubilă încă mai puteai întoarce norocul în favoarea ta.

Carlton îi aștepta pe verandă, îmbrăcat cu un cardigan și mocasini, având în mâna dreaptă un pahar cu scotch. De o parte și de alta îl străjuiau lei de piatră, ca pe un împărat din dinastia Ming. Fox avu impresia unui om nesigur dacă să joace rolul gazdei perfecte sau al seniorului local nemulțumit. Atitudinea lui oscila între șarm și nervozitate.

Era înalt, cu părul cărunt lung până la guler, pentru a-i adăuga o tușă boemă, în pofida aspectului patrician. Zvelt, cu obraji netezi și neridați, trandafirii pe sub țepii bărbii nerase de câteva ore, avea o constituție osoasă, cu brațe lungi și slabe. Fox îi dădea spre cincizeci de ani.

— Deci, ne-ați găsit până la urmă? Îi întâmpină el, ca și cum s-ar fi aventurat în junglele din Borneo, nu într-o mică suburbie din nordul Londrei.

Mills își afișă farmecul cunoscut:

— Detectiv Inspector Șef Greg Mills. Dumneaei este Detectiv Inspector Madeleine Fox. Sunteți foarte amabil că ne-ați primit.

„Păi, nici n-a avut de ales”, reflectă Fox. Dar, oricum.

— Poftiți, îi invită Carlton.

Îi conduse printr-un hol cu mochetă, într-un salon cu lambriuri de culoare închisă și antichități. Pe pereți erau agățate uleiuri semivaloroase din secolul al XIX-lea, iar o pisică persană zăcea încovrigată pe covor. Mobila era din lemn de mahon și trandafir. Totul, în cameră, sugera vechime și bani moșteniți. Parcă ar fi intrat în decorul unui film după Agatha Christie.

— Luați loc, îi pofti Carlton, dar Fox observă că el prefera să rămână în picioare, cu spatele spre șemineu, într-o atitudine

de putere neformală și relaxată.

Câteva portrete de familie, în rame de argint masiv, fuseseră aranjate cu grijă pe consolă. Printre ele exista un instantaneu luat aparent întâmplător, cu Carlton într-un restaurant din West End, la aceeași masă cu William Hague și Jeffrey Archer. Mai era și un portret de familie: Carlton, cu o femeie îmbrăcată elegant, probabil soția lui, și o fată ca o prințesă din familia Sloane, despre care Fox presupuse că îi era fiică; lângă această fotografie se vedea una cu aceeași adolescentă, în costum de echitație, călare pe un ponei de dresaj.

Mills se așeză comod pe o canapea Chesterfield bordo. Fox alese un fotoliu victorian cu spătar voltat, tapițat cu brocart roz pal, mai puțin confortabil, dar o idee mai solemn.

— Doriți un ceai? îi întrebă Carlton.

„Aș prefera un bourbon", își spuse Fox, „cu multă gheață." Mills, însă, refuză politicos pentru amândoi. Părea la fel de nervos ca și Carlton.

— E vorba despre acea sărmană fată, Kimberley Mason, începu gazda lor, pe un ton care sugera că erau cu toții membri ai aceluiași club și se pregăteau să discute despre o asociată tânără care nu-și plătise la timp cotizațiile.

— Nu era tocmai o fată, replică Fox. Era o prostituată de înaltă clasă, specializată în clienți pe care-i interesa sado-masochismul.

Văzu că exprimarea ei directă îl întrista pe Mills. Ei bine, ducă-se dracului. N-avea să se lase dominată de spiritul lor de club masculin.

— Groaznică ocupație, comentă Carlton.

— Pentru ea, într-adevăr.

Atitudinea lui Fox părea să-l deconcerteze pe Carlton. Privi spre Mills, în așteptarea unei încurajări.

— Am fost informați că aveați unele relații cu această fată, spuse Mills.

Carlton sorbi dezinvolt din whisky. Mâinile îi erau sigure.

— Într-adevăr, confirmă el.

Cu un calm admirabil, nu încerca să răspundă la nici o întrebare care încă nu-i fusese pusă. În schimb, tăcu,

așteptându-l pe Mills să continue.

— Desigur, nu credem că dumneavoastră ați fi fost implicat în vreo activitate ilegală, continuă Mills, pe un ton care-o enerva atât de tare pe Fox, încât îi venea să-l ia la palme. Dar, în această etapă, trebuie să urmărim toate pistele.

— Firește. Înțeleg, replică James Carlton și iar nu mai spuse nimic.

Era o metodă subtilă de intimidare, dar părea să aibă efect asupra detectivului inspector șef.

— Deci, ați dori să ne spuneți care erau, în esență, relațiile dumneavoastră cu domnișoara Mason? întrebă Fox.

Carlton nu răspunse imediat la întrebare. În schimb, îl privi pe Mills.

— Înțelegeți că această anchetă are posibilitatea de a-mi ruina cariera politică. Și căsnicia?

— Dacă nu ați încălcat nici o lege, cred că vă putem asigura de discreția noastră cu privire la investigație.

Pentru prima oară, Carlton reuși să pară jenat.

— E destul de penibil, spuse el, cu o privire spre Fox. Credeam că veți aduce cu dumneavoastră tot un bărbat.

Mills o privi și el pe Fox.

— Domnișoara Detectiv Inspector Fox, aici de față, a auzit totul și înainte, domnule.

— Voiam să spun că e jenant pentru mine, nu pentru dumneaei.

Fox începea să-și piardă răbdarea.

— Domnule Carlton, aceasta e o investigație de omucidere. Nu avem nici timpul și nici înclinația de a deveni pudici. Dorim să-l găsim pe asasinul lui Kimberley Mason înainte de a ucide din nou.

Carlton se gândi câteva momente.

— Firește, spuse el într-un târziu, trăgând adânc aer în piept. Relația mea cu domnișoara Mason data de vreo cinci ani. Am. Frecventat. Un stabiliment unde lucra ea.

— Este vorba de Trandafirul Negru?

— V-ați făcut bine temele.

— Continuați, vă rog, îi ceru Mills.

— După ce a plecat, ne-am continuat relația, la nivel privat, dar totuși profesional. N-a fost nimic mai mult decât atât, credeți-mă.

— Cât de des vă întâlneați cu ea, domnule? întrebă Mills.

— Cam o dată pe lună, poate.

— Și ce fel de servicii vă presta? se interesă Fox.

Carlton păru gata să-i dea una. Și Mills. Poate că întrebarea era prea directă.

— Cum spuneați, era o prostituată care oferea anumite servicii specializate. Pentru aceasta era plătită. Cred că e cazul ca viața privată a unui om să rămână așa și nu altfel. Privată.

— Nu am venit aici ca să emitem judecăți morale, domnule, îi aminti Mills.

Fox ridică din umeri:

— Dar nici ca să umblăm cu plecăciuni și periuțe.

Atitudinea lui Carlton suferise o transformare bruscă. Iritarea fusese înlocuită de o ostilitate abia disimulată. Din câte știa Fox, orice om peste măsură de umil nu încerca decât să-și ascundă firea arogantă.

— De ce ați continuat să vă întâlniți cu ea după ce a plecat de la Trandafirul Negru? continuă Mills.

— Era foarte talentată în meserie.

— Cinci ani înseamnă mult. Probabil ați fost foarte supărat când ați auzit ce i s-a întâmplat.

— Într-adevăr.

— Aveți idee cine i-ar fi putut dori moartea?

— Nu-i cunosc viața personală.

— Când ați văzut-o ultima oară în viață?

— Joia trecută. Am avut o întâlnire cu ea în pauza de masă. „Christoase”, își spuse Fox. „Vorbește de parcă ar fi avut o vizită la dentist. O mică obturație pe canal de rădăcină, cu cătușe îmblănite și fără anestezie.”

— Cum vi s-a părut?

— În ce sens?

— Ca stare de spirit.

— Nu știu. Părea puțin cam.

— Docilă? întrebă Fox.

— Distrată.

Mills își drese glasul, încercând să-i atragă atenția. Se vedea clar de cât îl nemulțumea faptul că Fox nu-i respecta instrucțiunile, interogându-l ea însăși pe Carlton. „Ia mai ducă-se dracului.!”

— În cinci ani, n-ați discutat niciodată cu ea altceva decât probleme profesionale?

— Într-adevăr.

— Mi se pare cam greu de crezut.

Bonomia lui Carlton se risipi complet.

— Nu țin să discut cu dumneata asemenea lucruri.

Se lăsă o lungă tăcere. Dacă ar fi fost Gary Bradshaw, l-ar fi săltat de mult.

Carlton își schimbă poziția și, când se întoarse cu partea umbrită a feței la lumină, Fox îi distinse în jurul ochiului stâng o vânătaie gălbuie, urmă inconfundabilă a unei vechi contuzii. Și destul de mare.

— Ce-ați pățit la ochi? Îl întrebă ea.

Mâna lui Carlton se ridică instinctiv la față. Avu nevoie de câteva momente pentru a-și regăsi calmul.

— Am căzut pe scară. M-am lovit la cap și la ochi. Vă privește cu ceva?

— Trebuie să fi fost o căzătură serioasă.

— A fost.

— Scările sunt foarte periculoase. Trebuie să fie urcate treaptă cu treaptă. Ca o investigație de omucidere, zău așa. Altfel, nu poți ști niciodată unde te împiedici.

O nouă tăcere prelungită.

— V-a amenințat vreodată cu șantajul? întrebă Fox.

Aceste cuvinte îl descumpăniră din nou. Încercă să reia firul.

— Cine? Kimberley? Nu, în nici un caz.

— De ce în nici un caz?

— Eram prieteni.

Carlton își dădu seama imediat ce spusese. Fox zâmbi, dându-i de înțeles cât de ușor mușcase momeala.

— Cum puteați fi prieteni, dacă nu discutați decât despre. Gesticulă ea ostentativ spre carnetul cu însemnări. Probleme

profesionale?

Carlton se întoarse spre Mills:

— Sunt acuzat de ceva? N-ar trebui să fie prezent și avocatul meu?

Mills clătină din cap.

— Nu vă acuzăm de nimic, domnule.

— Cooperarea dumneavoastră ar fi foarte necesară, adăugă și Fox. Chestiunea e gravă.

— Știu că e gravă. Sunt în joc cariera și reputația mea.

— Eu credeam că discutam despre luarea unei vieți omenești.

Carlton înălță o sprânceană.

Se întoarse, adresându-i-se lui Mills:

— Cum v-am spus și la telefon, domnule Inspector Șef, vă voi ajuta cu tot ce pot, dar mă nemulțumește faptul de a fi interogat astfel la mine acasă. Vă întreb din nou, trebuie să-mi chem avocatul?

— Sunt convins că nu va fi necesar, răspunse Mills.

Carlton se uită la ceas. Timpul îl presa.

— Credeți-mă că nu mai am cu ce să vă ajut în această privință. S-ar putea ca faptele mele să fie nepotrivite, poate chiar imorale după unele opinii, dar nu au fost ilegale și mă supără faptul că vă arogați dreptul de a-mi vorbi astfel în propria casă.

Tăcere. Pendula din hol bătu jumătatea. Carlton își consultă din nou ceasul, cu un gest teatral.

— Mai aveți nevoie de ceva? Am de lucru, iar diseară le scot pe soția și fiica mea la masă în oraș.

Individului îi circula gheață prin vene.

— Nu, asta e tot, răspunse Mills, ridicându-se în picioare. Vă mulțumim pentru timpul pe care ni l-ați acordat.

— Am cooperat cu dumneavoastră în toate modurile posibile.

— Vă suntem recunoscători.

Fox fierbea. Toată afacerea putea cale de-o poștă.

— Doar o întrebare, interveni ea. Unde ați fost sâmbătă noapte, între orele douăsprezece și șase dimineața?

— Sâmbătă seara, soția mea și cu mine am luat cina cu Liderul Adjunct al Opoziției. Am ajuns acasă pe la douăsprezece și jumătate și ne-am dus direct la culcare.

— Soția dumneavoastră poate confirma acest lucru?

Un moment de nemișcare.

— Nu cred că va fi necesar, spuse Mills.

Carlton îi conduse până la ușă.

— Îmi pare rău că nu v-am putut ajuta mai mult, îi spuse el lui Mills. Sper să-l prindeți pe individul care a comis această crimă înfiorătoare.

— Îl vom prinde, spuse Fox și observă expresia din ochii lui Carlton.

Frică reală.

Mills nu vorbi decât după ce ajunseră pe North End Way.

— Ce naiba te-a apucat? întrebă el.

— Nu ne-a spus totul.

— Kennett ne-a ordonat să ne purtăm cu mănuși. I-ai vorbit de parcă l-ai fi arestat pentru furt de casete video.

— Ne mințea.

— Sigur că ne mințea. A avut relații cu o regină a sado-masochismului moartă și încerca să mușamalizeze totul.

— Știe ceva.

Mills ridică din umeri:

— Ba nu știe nimic.

— Ne mințea în față.

— Ascultă, tot ce știu e că Kennett ne-a pus în mâini o grenadă amorsată. Mai ține-o tu mult așa, și poți să-ți muți gândul de la avansarea aia. Exact comportamentele de soiul ăsta înfundă carierele. Incapacitatea ta de a proceda cu discreția necesară ți se va trece la dosar, Madeleine.

Fox rumegă un moment informația. Avansase deja prin eșaloanele Poliției Metropolitane mai mult decât s-ar fi așteptat vreodată. Prejudecățile fuseseră, până acum, de partea ei; știa că meteorica ei ascensiune nu se datora numai faptului că era inteligentă, scrupuloasă, muncitoare și agresivă. Contase și faptul că era o femeie inteligentă, scrupuloasă, muncitoare și agresivă, iar superiorii ei o

ajutaseră să urce scara ierarhică tocmai pentru că un asemenea simbol le scotea în evidență propria imagine. O puteau arăta cu degetul, spunând: vedeți, nu avem prejudecăți împotriva femeilor de-aici. Dar exista o limită dincolo de care intra în acțiune fireasca animozitate contra femeilor. „Munca de poliție e pentru bărbați." Chiar dacă n-o spuneau, o gândeau. „Incapacitatea ta de a proceda cu discreția necesară ți se va trece la dosar."

Mills scoase un pachet de Benson and Hedges și își aprinse o țigară, totul cu o singură mână. Inspiră adânc fumul, ca un om căruia de câtva timp îi arde buza după o țigară.

— Nici o grijă, în cel mai rău caz, poți oricând să te înrolezi în brigada de pompieri. Au nevoie de javre turbate ca tine.

— Mersi, șefu'.

— E păcat, să știi. Nu ești o polițistă rea.

Fox o luă ca pe un compliment. Puțin cam mic, însă, și probabil puțin cam târziu.

Douăzeci și șapte.

De la fereastra salonului, Carlton îi privea cum se îndepărtau, strângând în pumn paharul mare de cristal cu whisky, unde cuburile de gheață zăngăneau ușor.

„Ți-a sunat ceasul, Jimmy băiete. Sunt pe urmele tale, să știi. Cățeaua aia de la poliție. A pus ochii pe tine ca o panteră, un lucru nu-i scapă. Asta vede în întuneric. Te citește ca pe-o carte deschisă."

Știuse că aici avea să ajungă în cele din urmă. Era ca și cum ar fi avut un cadavru îngropat în grădină. Dacă în prima săptămână nu-l găsește nimeni, crezi că va putea rămâne acolo o veșnicie. Că nimeni nu va începe să sape.

„Tot trebuia să iasă la iveală, Jimmy băiatule, mai devreme sau mai târziu. Totul. E de plătit o droaie, firește, iar cel care va plăti tu ești."

În acel moment, se văzu limpede pe sine însuși, gol și împuținat, stând într-o beznă friguroasă, în căutarea drumului spre casă. O apăsare pe mâner, și o mie de proiectoare îl scăldară în fosforescența lor, o dată cu o exclamație dintr-o sută de mii de piepturi. Iată-te demascat, băiete. „S-a zis cu

tine. Gol în fața lumii, cu toate micile patimi și secrete necurate la vedere. Te-au descoperit."

Privi luminile de aterizare ale unui turboreactor de linie care cobora încet, zumzăind, peste oraș. Atâtea vieți închise în acel cocon suplu de metal, la fel de fragil ca al lui. Asculta ticăitul solemn al pendulei și deodată se simți cuprins de panică. „Timpul trece, Jimmy băiatule."

Începu să se joace în minte cu imaginea lui Kimberley, stând cu brațele întinse deasupra capului, gemând pradă plăcerii dureroase a stropilor de ceară fierbinte, delectându-l în timp ce stătea gol lângă masa tapițată cu piele. O relicvă sacră și cumplită din hidosul lui trecut. Nu-și avea locul în lumea lui, și totuși nu se lăsa exorcizată.

— Ce-au vrut cei de la poliție?

Întoarse capul, încercând să nu tresară. Louise. Luneca prin casă ca o stafie, apărând în camere pe neașteptate, ca și cum ar fi trecut prin pereți.

— În legătură cu o fată care a lucrat în colectivul meu. A fost asasinată săptămâna trecută.

Louise îl studie cu ochii ei violeți care-l nelinișteau atât de mult.

— Și ce legătură are asta cu tine?

— Doar chestiuni de rutină. M-au întrebat despre prietenii ei și așa mai departe. Nu că i-aș fi putut ajuta prea mult.

— Alt moment mai potrivit n-au putut găsi?

— Îi cam ajunge disperarea, cred. Le-am vorbit despre asta imediat ce s-a întâmplat, l-am sunat pe vechiul meu prieten, Roger Kennett. Atâta timp a trecut până să ajungă la mine. Știi cum sunt. Ineficienți ca dracu'.

Louise își mușcă buzele. Carlton se întrebă dacă bănuia ceva. Orice minciună are nevoie de parteneri dispuși s-o creadă.

Femeia ieși din cameră, plutind într-o aură eterică și parfumată pe culoar, spre bucătărie.

Carlton își mai turnă un Bushmills. În ultimele zile, îi era greu să stabilească dozele, doar atât cât să-și calmeze nervii, nu atât de mult încât să-și piardă controlul și să îndruge verzi și uscate.

„Sper să se ajungă la o concluzie sau alta, cât mai curând. Nu cred că mai rezist mult timp.”

Douăzeci și opt.

Spitalul Whittington, sectorul N19

Spitalele îi aminteau întotdeauna de perioada când tatăl ei se îmbolnăvise, mirosurile de antiseptice și mâncăruri arse în bucătăriile spitalelor fiind asociate inseparabil cu amintirea unor vremuri de decădere și suferință. Secția de urgență sau morga n-o deranjau niciodată, făceau parte din meseria ei. Numai aici, în saloanele bolnavilor, era silită să-și aducă amine cum își petrecuse tatăl ei ultimele luni de viață.

Ochii lui Bradshaw o urmăriră când intră în unitatea de terapie intensivă. Avea gâtul într-un corset și cearcăne vinete sub ochi. Era cuplat la un monitor cardiac, iar dintr-o venă de pe dosul mâinii îi ieșea acul unei perfuzii.

— Bună ziua, domnule Bradshaw, îl salută ea.

— Cățea, horcăi Bradshaw.

Fu nevoită să-și încordeze auzul pentru a-i distinge cuvintele. Probabil își vătămase coardele vocale.

Oftând, Fox se apropie de pat. Se întreba dacă vinovăția îl îndemnase s-o facă. Poate că ajunseseră cu un pas mai aproape de o mărturisire.

Era o speranță deșartă, pentru că investigația asupra morții lui Kimberley Mason se împotmolise. Răspândiseră afișe în zona Highgate, căutând martori, dăduseră anunțuri pe Internet, până și la emisiunea „Crimewatch” ceruseră ajutorul. Gary Bradshaw rămânea principalul suspect.

— Uite ce mi-ai făcut, scrâșni el.

— Nu v-am făcut nimic, domnule Bradshaw. Dumneavoastră singur v-ați făcut-o. Nu vreți să-mi spuneți de ce?

— Du-te-n pizda mă-tii. Tocmai mi-am pierdut. Slujba aia de căcat.

— Îmi pare rău de ce aud.

— Ba nu-ți pare.

În colțurile gurii îi spumega saliva, iar respirația lui avea un miros viciat.

— Te doar-n. Cur. Pariez că. Nu-ți încapi în piele.

Îl durea să vorbească, nu reușea să pronunțe mai mult de câteva cuvinte o dată.

— De ce m-aș bucura că v-ați pierdut slujba?

— Toate fac parte. Din povestea asta. Nu? Nu mă puteți înfunda pentru. Ce-a pățit Kim, așa că asmuțiți. Căcaturile alea de ziare și televiziunE. La ușa mea. Să-mi facă viața. De tot căcatu'.

— N-a fost nici fapta și nici intenția noastră. Nu avem nici o putere asupra presei, am dori și noi să avem.

— N-ați avut. Nimic contra mea. De la început. Fă. Vacă fără inimă. Ce ești. Eram soluția cea mai. Simplă-n mă-sa.

Nenorocitul aiura.

— Dacă găsiți că m-am comportat nepotrivit, domnule Bradshaw, ar fi trebuit să depuneți o reclamație oficială la Superintendentul meu Șef.

— Mi-am pierdut slujba. Continuă el, fără s-o ia în seamă. Au spus că nu. Din cauza asta. Da' așa era. Nimeni nu mai. Vorbea cu mine la. Serviciu, oricum. Toți se. Uitau la mine. De parc-aș fi fost Jack. Spintecătoru'.

— Domnule Bradshaw, nu sunteți acuzat de nici o crimă. Dacă ceea ce spuneți e adevărat, atunci ar trebui să decideți dacă nu cumva patronul dumneavoastră a încălcat legea privitoare la concedierile nedrepte.

— Mda, sigur, gâfâi Bradshaw, cu glasul scăzut la nivelul unei șoapte sparte; ochii îi tresăriră spre carafa cu apă de pe noptieră. Dă-mi puțină. Apă de-acolo. Vrei?

Fox îi turnă apă într-un păhărel de plastic și i-l duse la buze. Bradshaw bău o gură apoi, cu mare precizie, i-o scuipă drept în față. Fox puse paharul la loc pe noptieră și scoase din poșetă un șervețel. Se șterse cu grijă.

— Îmi pare rău că sunteți de părerea asta, spuse ea.

Își privi jacheta. O pată pe guler, dar avea să se usuce până ajungea înapoi la birou. Se întoarse să plece.

— Nu l-ați găsiT. Pe celălalt. Așa-i?

Îi era greu să se poarte civilizat cu un om care tocmai o scuipase în față, dar întrebă totuși:

— Care celălalt?

— Celălalt tip. Cu care se vedea.

Fox se răsuci în loc.

— Cine credeți că-i plătea. Căsoiu' și hainele. Și mașina aia fandosită? Era O. Amărâtă de agentă. De relații publice. Câștiga. Un căcat. Sau credeați că. Avea totul de la. Pisica Franțuzoaică?

— Era posibil. Nu există registre contabile pe care să le putem consulta.

Bradshaw rânji ca un lup, convins de dreptatea lui.

— Mi-e greață de voi. Căcănarilor. Ăi ăsta-i. Adevărul.

Fox ieși, cu mirosul respirației lui Bradshaw urmărind-o, în nări și impregnat în haine. N-avea să scape de el toată ziua. Bănuia să ar fi trebuit să-i pară rău pentru Bradshaw. Dar nu-i părea rău deloc.

Douăzeci și nouă.

Kingston, Surrey.

Pete de lumină sub copaci, cântec de păsări într-o după-amiază caldă de vară. Fox și Nick Crawford urmau procesiunea pe cărare, dinspre biserică. Grupul de persoane îndoliate se strânse în jurul mormântului, în timp ce sicriul din lemn de nuc lăcuit era coborât în pământ și se rosteau câteva cuvinte de rămas-bun.

Ciudată adunare, își spuse Fox: George Mason și soția lui priveau fix, parcă fără să înțeleagă, persoane ca Lila Mahmoud și Ray Pratt. Rhiannon Strudwick era și ea prezentă, plângând într-un șervețel Kleenex făcut ghemotoc, cu machiajul impecabil. Toți acei oameni, își spuse Fox, cunoscuseră sau iubiseră o altă Kimberley Mason decât cea care era restituită pământului în acea zi.

— L-ai văzut pe Bradshaw, spuse Nick.

— Încă mai susține că n-a omorât-o el.

— Păcat că a rasolit sinuciderea.

— Poate. Totuși, nu prea are sens.

— Niciodată nu prea are sens, nu-i așa, doamnă? Dacă nu obținem o mărturisire, nu vom ști niciodată ce s-a întâmplat de fapt.

— Are vreo importanță, Nick?

— Aș vrea să știu ce s-a întâmplat. De dragul lor.

George Mason și soția lui se întorseseră dinspre mormânt și erau ajutați să meargă pe cărare, spre mașini. Cu toată statura lui de un metru optzeci și opt, George Mason părea împuținat, mic și firav ca un copil.

— Poate că atunci vor putea dormi din nou.

— Niciodată nu vor mai dormi ca înainte, replică Fox. Bei ceva?

Nick dădu din cap:

— Ne vedem mai târziu, la King's Head?

— Pe la șapte, confirmă ea.

Nick se îndepărtă, dorind să-i însoțească pe George și Jean, ca să le stea alături în timpul priveghiului. Nu făcea parte dintre îndatoririle lui exacte, dar tocmai din asemenea motive misiunea de a asigura legătura cu familia solicita atât de greu nervii. După un timp, începeai să te atașezi cam prea mult de oameni.

Hendon Road.

Fox fusese adâncită în munca de birou și, când în sfârșit deschise ușa localului King's Head, îl găsi pe Nick sosit deja acolo, cu o halbă de Carling. Puse și ea o hârtie de zece lire sterline pe bar, comandând un gin cu tonic și încă o halbă pentru Nick.

Privi în jur. Agenta Stacey stătea așezată în colț, împreună cu alți doi polițiști în uniforme. Până dimineață, vestea avea să se răspândească în toată secția din Hendon Road. N-avea ce face. Câteva bârfe răutăcioase nu-i dăunau cu nimic, atâta vreme cât soseau amândoi din direcții diferite, pentru informarea de la ora opt. Bârfele de la cantină aveau să-i jupoaie ca pe iepuri, indiferent ce făceau în continuare.

— Cum te-ai adaptat? Îl întrebă ea.

— Să răspund sincer?

Fox ridică din umeri:

— De ce nu?

— Mi se pare cam greu.

— Millsie nu ți-a făcut nici o favoare, asta-i sigur.

— Cred că voia să scape de mine.

— Poate că te-a ales ca agent de legătură cu familia pentru că te pricepi foarte bine la oameni.

Nick zâmbi:

— Aiurea, mă crede un mocofan. Sau, dacă nu, înseamnă că e rasist. Nu contează. Trebuie să-mi duc misiunea până la capăt, nu?

— Ca să fie foarte clar, Nick, mie puțin îmi pasă ce culoare ai și fii sigur că nu te consider un țopârlan de la țară.

— Dumneata nu, doamnă, dar unii dintre ceilalți băieți stau cu ochii pe mine, așteptând să-mi dau în petic. La Daisy Hill Farm, continuă el, cu accentul Fermierului Giles, nu ne țineam de blestemății d-astea.

— Am auzit că ai lucrat la crimele lui Fred West.

— N-am făcut decât să dezgrop bucăți de cadavre și să-i ajut pe ciocli să lege etichetele de oase.

Nick mai comandă un rând. În colț era un tonomat cu CD-uri, iar cineva alesese un disc cu Boy George: „Do you really want to hurt me?" Pură sincronicitate.

— A fost cel mai straniu caz la care-am lucrat vreodată, tocmai fusesem avansat Detectiv Șef și am fost trimis la Barnstaple, mulțumesc foarte mult. În prima săptămână pe teren, eu și noul meu comandant am fost chemați la o fermă locală ca să anchetăm o moarte suspectă. Prin spânzurare.

— Sinucidere?

— Păi, n-am putut să ne dăm seama de la început. Vreau să zic, de obicei se atârnă de câte-un copac, de bârnele din pod sau cam așa ceva. Tipul ăsta a fost găsit în zorii zilei de unul din argații lui, legându-se sub lopata unei prășitori John Deere. Stătea suspendat, oarecum în poziție așezată. Nu mă întreba cum a făcut-o, peste tot în jurul lui erau corzi și lagăre, o mașinărie incredibil de complicată. Și-apoi, mai avea și un fel de chingă în jurul gâtului, căptușită cu un prosop, deci nu părea să fi vrut cu-adevărat să se omoare.

— Cum naiba a ajuns tocmai acolo?

— În compartimentul tractorului era o țeava de plastic, prinsă cu bandă adezivă de un levier. Omul înfipsese o coadă de mătură în celălalt capăt al țevii și se așezase pe ea. Putea să

ridice sau să coboare-lopata, doar apăsând pe băț. Șmecheria era că, cu cât se ridica mai sus lopata, cu atât mai tare i se strângea lațul de la gât.

— Okay, mi-ai trezit interesul. De ce?

— Păi, comandantul s-a gândit că o fi fost la mijloc un element erotic. Știi, din cauza fenomenului asfixierii.

— Erotic.

Nick dădu din cap.

— Cu ce era îmbrăcat?

— Nu, zâmbi Nick, n-a fost așa, singurul echipament de cauciuc pe care-l avea pe el erau cizmele. De fapt, nu prea știam ce să credem, până am intrat în casă și i-am găsit jurnalul. Era plin cu poezii de dragoste scrise de el. La adresa mașinilor agricole – a prășitoarei, mai ales. Fantezie curată. În poezii spunea că voia să zboare cu Hercules – ăsta era numele pe care i-l dăduse tractorului – să se înalțe cu Hercules până la cer, unde nimeni nu le mai putea face nici un rău.

— Și i s-a împlinit dorința.

— Nu tocmai. Tractorul i-a fost vândut unui cultivator de mere din Taunton, iar el zace într-un cimitir din Bamstaple.

— Încercam și eu să fiu poetică.

— Mie mi-a cam tăiat pofta de poezie, cinstit să fiu.

— Deci, în locul unei scrisori cu „Dragă John”. Ați găsit una cu John Deere.

Nick zâmbi:

— Cam asta ar fi ideea.

— Mă rog, e un capitol interesant pentru autobiografie, când ai să ieși la pensie.

— Curios, m-am gândit mult la cazul ăsta în ultima săptămână, când îl priveam pe George cum încerca să găsească un sens în ceva ce noi ceilalți, poate, nu putem pricepe. El crede că era vorba de sex, că se întâmpla ceva în neregulă cu fiica lui, că o fi fost anormală sau mai știu eu cum. Dar poate că nu asta e explicația. Rapacitatea, gelozia, așa ceva poți înțelege, dar când e vorba de ceea ce se întâmplă în capetele oamenilor, ei bine, cu chestiile astea nu poți avea nici o speranță să te împaci. Nu e vorba numai de sex, cum

nici în jocurile de la cazinou nu este vorba numai de bani.

— Ai vreo opinie personală asupra cazului?

Nick clătină din cap:

— Nu știu ce să spun, dar Gary Bradshaw mi se pare o soluție prea simplă. Oamenii normali nu omoară din gelozie. Dacă există gelozie care omoară.

— Teorii, ceva?

Repetând gestul, Nick își termină berea.

— Dar dumneata, doamnă?

— Cred că te cam pripești. Observă faptele: știm că a fost întinsă pe masă ca să ne abată pe o pistă falsă, să pară o crimă sexuală perversă, iar acum știm că nici vorbă de așa ceva. Deci, cel care a făcut-o sau ne crede pe toți niște idioți, sau chiar nu se prea pricepe la lumea în care trăia Kimberley Mason.

— Gary Bradshaw.

— Avea și motivația, și ocazia. Și de ce a încercat să-și scurteze zilele? Din vinovăție, eventual?

Nick se încruntă, fără să spună nimic.

— Nu ești convins?

— Nu mi se pare verosimil, doamnă. Mi-o spune intuiția. Probă refutabilă în instanță.

Un bărbat cu intuiție, remarcă Fox. Ce se-alegea de lumea asta?

— Când eram mic, continuă el, am fost prins furând acadele din prăvălia locală de dulciuri. Prima oară când încercam și eu, și mi-au găsit câte două ciocolate Mars în fiecare buzunar. Mai erau cu mine doi colegi, făceau treaba asta de luni de zile, dar moșul ăla nenorocit de la magazin, când m-a prins, a dat vina pe mine pentru tot ce-i dispăruse din prăvălie.

— Și crezi că Gary Bradshaw nu e decât puștiul prins cu mâna-n borcanul cu bomboane?

— E un presentiment doar. Însă, așa cum spui, nu avem dovezi nici într-un sens, nici în celălalt, nu?

— Nici nu știu ce să mai spun, Nick. Avea motivația, ocazia, antecedentele și nici un alibi. Cazul e aproape rezolvat.

Se uită la ceas.

— Trebuie să mă duc. Am o pisică de hrănit și două ore de muncă de recuperat la hârtii.

— Ne vedem mâine, doamnă.

Fox așteptă un eventual avans, dar Nick nu făcu nimic de acest gen. Îi lansase un semnal, iar el nu-l observase. Nu era sigură dacă să se simtă jignită sau nu. Își săltă geanta pe umăr și-și luă servieta.

— Rămâi aici toată seara?

— Dacă plecăm împreună, o să se comenteze, arătă el cu capul spre colțul de unde îi privea Stacey, chipurile adâncită în conversație cu unul dintre agenții în uniformă.

— Pe mâine, Nick.

Afară era cald încă și mirosea a motorină. Soarele colora cerul într-un roz ca al somonului. Încă o noapte singură acasă. O fi fost Nick Crawford un interludiu plăcut într-o lume dominată de mania muncii, dar n-o invitase cu el, așa că Fox n-avea de unde ști ce i-ar fi răspuns. Poate că era mai bine astfel. Toată viața își separase net meseria și existența personală. În situația ei, era soluția cea mai înțeleaptă.

Se întreba dacă nu cumva, într-o zi, avea s-o regrete.

Hampstead.

Umbre pe tavan, siluete într-o piesă de teatru cu demoni; degetele lungi ale copacului din dreptul ferestrei îndreptându-se către corpul suplu de lumină, încercuindu-l, îmbrățișându-l.

Noaptea, așadar.

La lumina zilei, era ușor să se prefacă, să uite minciunile, dar o dată cu apusul soarelui apăreau strigoii și, în liniștea dormitorului, auzea țipătul acela și amintirile veninoase ale morților.

Louise se răsuci spre el, lipindu-și trupul cald de al său, în timp ce degetele i se petreceau printre firele de păr de pe pieptul lui. Cămașa de noapte de satin producea descărcări electrice în contact cu pielea. O sărută pe frunte și se întoarse pe partea cealaltă.

— Noapte bună, murmură Carlton, evitându-i afecțiunea.

Dar femeia nu voia să renunțe, mâna îi alunecă în josul burții lui, până îl încercui cu degetele. Îl sărută, scăldându-i

ceafa în răsuflarea ei fierbinte.

— Sunt obosit, insistă el, cu trupul țeapăn.

Simțea în pântec un fojgăit hidos, ca de păianjeni mișunând pe dinăuntru.

Refuzul lui o făcu să devină rigidă. Se îndepărtă de el, întinzând pătura.

Iar Carlton rămase pe loc, rușinat și ușurat.

„Ce-o fi cu mine?" se întrebă. „De ce nu mi-e de ajuns tot ce am?" Imboldul acela îi fierbea în sânge ca un drog. Era dependent, un personaj la fel de trist și tragic ca un toxicoman cu părul lățos aiurând și dormind prin metrourile și gangurile din oraș. Judecata era împinsă zilnic în lături, patima brutalizându-l violent omul rațional.

Nu sexul îl dorea; dacă numai atât l-ar fi animat, poate că ar fi putut învinge câinele negru care-l înhățase de beregată. Nu pofta în sine era drogul. La fel ca nicotină, ca opiul, râvnea la acel val de adrenalină pe care nu-l putea găsi decât în lumea fetișurilor lui secrete.

Așa că închidea ochii în fața scârbei grețoase care-l cuprindea, gândindu-se la Kimberley Mason. Chiar și acum, amintirea ei îi aducea o oarecare mângâiere, deși nu-l mai putea atinge în sens carnal.

Treizeci.

Guildford, Surrey.

Carrie și Stephen își cumpăraseră o vilișoară într-un sat mic de lângă Guildford. În prima clipă când o văzu, Fox se gândi la o carte poștală ilustrată. În grădina din față creșteau trandafiri și anemone înconjurate de un zid scund de piatră, iar veranda era îmbrăcată în iederă. Vizavi se afla o veche biserică normandă. Singura notă discordantă în acest tablou rural era provocată de XJS-ul negru al lui Stephen, parcat în hambarul de scânduri care fusese transformat în garaj.

Carrie o întâmpină la ușă, emoționată ca un copil la Crăciun, și imediat o conduse să-i arate casa: două dormitoare mici, o bucătărioară, o cadă metalică ruginită, cu gheare, nici o instalație din plumb, iar la parter un living care mirosea a mucegai și pisici. Totuși, nu semăna nici pe departe cu

apartamentul înghesuit din Chingford, unde răsuna asurzitor muzica reggae de la vecinii de jos, iar amantul irlandez se îmbăta și o bătea pe Carrie în fiecare zi de leafă.

Holul și bucătăria erau pline cu lăzi. Stephen închiriase o furgonetă și se dusese la Fulham cu doi colegi, pentru a-și lua toate lucrurile din apartament; Daisy era în cealaltă cameră, jucându-se cu păpușile Barbie pe o fâșie de mochetă. Carrie ar fi trebuit să despacheteze. În schimb, se așeză pe o ladă întoarsă cu fundul în sus, printre ghemotoacele de ziare și foloștinele de praf, visând cu ochii deschiși la casa ei dragă și întrebându-se, printre lacrimi și hohote de râs emoționat, dacă era bine ceea ce făcuse.

Fox pregăti două căni de PG Tips și le aduse din bucătărie, pe o tavă, împreună cu câteva Digestives de ciocolată. Puse tava pe podea și se așeză pe treapta unei scări de lemn, lângă Carrie.

Aceasta sorbi din ceai.

— E micuță, nu-i așa? comentă ea, parcă ghicind gândurile lui Fox. Ca o casă de păpuși.

„A dracului de scumpă casă de păpuși”, își spuse Fox.

— E fermecătoare, declară ea.

O respirație tremurândă.

— Mai avem doar două săptămâni până la ziua cea mare.

„Biata Carrie. Ajunsese să vorbească în clișee. Oare ăsta era efectul fericirii?”

— Mă-ntreb când o să te-mperechem și pe tine c-un tip?

„Ei, poftim, acum mă mai ia și de sus!” își spuse Fox. „Se mărită, are o casă nouă, și-i pare rău pentru mine: Consideră că a căpătat tot ceea ce are viața de oferit și ar vrea să împartă cu dărnicie câte ceva din bogățiile astea și prietenelor. Anumite femei își închipuiau că nu trebuia să aibă decât un cămin, un soț și câțiva copii, pentru a fi în culmea fericirii. Drept la țintă, cum spusese Ian; de parcă viața ar fi fost atât de simplă!” „Oare aș renunța la meseria mea ca să am ceea ce are Carrie? N-aș crede. Și totuși, nici profesiunea de polițistă, fie și detectiv într-o brigadă de omucideri, nu e piscul muntelui. Cel puțin, mă rog la toți sfinții să nu fie.”

— Să mă împerechezi? Repetă ea, cu falsă nepăsare. Vorbești de parcă aș fi o pisică.

— Nu vreau decât să fi fericită.

— Și ce te face să crezi că n-aș fi?

„Căței!”

Carrie nu răspunse, continuând să-și judece în tăcere propria viață.

Ce era, la urma urmei, fericirea? Era ca un fum. Plutea în jurul tău din când în când, dar, dacă încercai s-o apuci, te pomeneai totdeauna cu mâna goală. Fericirea era un accident, ceva ce ți se întâmplă când te-aștepți mai puțin, ca un câștig la loterie. Sau ai noroc, sau nu ai. Într-o seară, ajungi acasă și găsești pe preș o scrisoare: „Ați fost ales pentru.”

Trebuia să se întâmple astfel, întrucât Fox își închipuia că majoritatea oamenilor erau la fel ca ea, neavând habar cum arată fericirea. Oamenii erau propulsați prin viață ca niște bile de flipper, ricoșând din propriile dorințe și obsesii, în cea mai mare parte a timpului fiind amețiți ca lemingii. „Cel puțin, așa a fost până acum viața mea. Și a lui Carrie. Ea a avut noroc, și totuși uite-o aici, arătând de parcă ei i-ar reveni tot meritul.”

— Carrie, asta cât o să dureze? Cât va trece până când o să aibă prima aventură, cât va fi până ai să te saturi să tot schimbi scutece sau să te uiți pe fereastră în timp ce un bebeluș îți regurgitează cheaguri de lapte pe umăr, privind cum viața se duce spre răsărit și apus, în timp ce tu nu faci decât să-ți pierzi mințile încetul cu încetul?

Dar nu rosti aceste cuvinte cu voce tare.

Nu spuse nimic din toate aceste idei, întrucât Carrie era prietena ei și o iubea, precum și fiindcă, preț de-un infim moment, Carrie reușise să prindă un fuior din fumul acela dulce, iar Fox voia ca măcar acum să nu-l vadă risipindu-se, intangibil, înainte ca prietena ei să fi avut măcar șansa de a-i inspira mireasma imperceptibilă.

Treizeci și unu.

Secția de poliție de pe Holmes Road, Kentish Town.

Stătea așezat în Camera de Interogatoriu Numărul Doi din secția de poliție de pe Holmes Road, scuturându-și scrumul

țigării într-un pahar gol de polistiren. Avea treizeci și ceva de ani, era arătos și într-o formă fizică bună; purta o geacă neagră de piele, pantaloni călcați și cămașă închisă la culoare. Lucra în domeniul computerelor, având și un magazin de vânzare cu amănuntul pe strada mare.

Fox îl studia prin panoul de sticlă al ușii; părea îngrijorat, frecându-și încontinuu fruntea cu nodurile degetelor, ca și cum l-ar fi durut capul. Vinovăția i se citea în toată ființa. Ceea ce era ciudat, pentru că nu intenționau să-l acuze de nimic. Ba chiar, părea să aibă șanse de a deveni martorul-vedetă în investigația asasinării lui Kimberley Mason.

Intră, urmată de T. J. Se prezentă, apoi luă loc, porni magnetofonul și înregistra informațiile preliminare obișnuite.

— Ne puteți spune numele dumneavoastră, vă rog? Îl întrebă ea, în cele din urmă.

— Stone. Peter Raymond Stone.

— Unde locuiți, domnule Stone?

— La numărul șaptesprezece B, în Burrows Court, Islington.

— Vă mulțumesc că ați venit la noi, domnule Stone. Credeți că s-ar putea să aveți unele informații care ne-ar fi de folos în anchetarea decesului lui Kimberley Mason, în ziua de sâmbătă, douăzeci și șapte iunie?

Christoase, arăta de parcă l-ar fi încolțit. „Conștiința”, își spuse Fox. „Indiferent ce-ai făcut, fiule, nu mă interesează nimic, în afară de crimă.”

— Problema e, răspunse Stone, că s-ar putea să-l fi văzut pe tipul care i-a făcut târfei figura.

— Vă referiți la Kimberley Julia Mason, preciza Fox, pentru înregistrare.

— Dacă așa o cheamă…

Lui Stone îi tremurau mâinile. Își linse buzele.

— Ei bine, suntem numai urechi, interveni T. J.

Cei doi bărbați păreau să se antipatizeze din primul moment când se văzuseră. Ciudat, fiindcă Stone și T. J. Ar fi putut să fie frați, dacă stăteai să te uiți la ei. Christoase, până și de îmbrăcat se îmbrăcau la fel.

— Obișnuiam să mă duc în vizită la o femeie care locuiește

mai încolo, pe aceeași stradă.

— Cum se numește, domnule Stone?

— Cheryl o cheamă. Cheryl Davies.

Își frecă din nou fruntea.

— Doamnă. Doamna Cheryl Davies.

— Înțeleg, murmură Fox.

— Bărbatu-său e reprezentant comercial. Era plecat la Manchester. De-asta n-am venit aici mai devreme, înțelegeți dumneavoastră. Că dacă veneam, ar fi trebuit să explic unde am fost atunci și ce învârteam.

— Și pe cine învârteai, replică T. J.

Stone îi aruncă o privire scurtă.

— Cum vreți.

— Nu ne interesează decât dovezile pe care le puteți avea, domnule Stone, nu și viața dumneavoastră personală.

— Mă rog, acum nu mai contează. Bărbatu-său a aflat, nu-i așa?

T. J. Făcu o însemnare în carnet, țistuind din limbă.

— Mă sâcâia, îi spuse Stone lui Fox. Nu mai puteam să dorm.

— Absolut lăudabil, remarcă T. J.

— Ascultați, ea a fost de vină. Cheryl adică. Ea m-a pus să-i promit că n-am să spun nimic.

„Pentru numele lui Dumnezeu”, își spuse Fox. „Nu era de-ajuns că ucigașii își găsesc tot felul de scuze. Acum trebuie să stau aici și să mai ascult și smiorcăielile martorilor.”

— Ce-ar fi să ne spuneți ce s-a întâmplat?

— Duminică dimineața, tocmai ieșeam din apartamentul lui Cheryl.

— La ce oră a fost asta?

— Nu știu. Pe la vreo șase, cred. Tocmai începea să se lumineze de ziuă. De obicei, nu stau toată noaptea. Nu voia să mă vadă vecinii. Probabil m-a furat somnul.

— O noapte grea. Nu se lăsă T. J.

Stone nu-l luă în seamă.

— Îmi parchez întotdeauna mașina pe strada de-alături. Știam de, aia. Cum-îi-zice. Frumoasă reputație mai avea. Și, în timp ce treceam prin fața casei ei, l-am văzut ieșind.

— Ieșind efectiv din casă? întrebă Fox, simțind un moment cum îi renășteau speranțele.

Stone clătină din cap:

— Nu, doar venea pe cărare. Mă rog, trebuie să fi fost înăuntru, nu-i așa?

Fox nu comentă. Un avocat al apărării bun ar fi răstălmăcit imediat o asemenea afirmație.

— Și cum arăta? se interesă ea.

— Înalt, cred. Și blond. Bine îmbrăcat. Al naibii de bine îmbrăcat, pentru ora aia, cu noaptea-n cap.

Fox îl privi pe T. J. Stone tocmai îl descrisese pe Gary Bradshaw. Aveau să organizeze o paradă pentru identificare, cât de curând posibil, ca să obțină confirmarea.

— Ai văzut încotro a luat-o? întrebă T. J.

Stone clătină din cap.

— S-a urcat în mașină. L-am auzit plecând.

— Ce fel de mașină avea?

— Nu mai țin minte.

— I-ai reținut și numărul?

— Mhm. Și distanța parcursă la bord i-am citit-o. Nu, normal că nu i l-am luat. Nici nu m-am mai gândit la treaba asta, până am auzit la știri cum i se făcuse de petrecanie.

— L-ați putea recunoaște pe individul respectiv, dacă l-ați revedea? întrebă Fox.

— Cred că da. Nu știu. N-am fost chiar așa de atent. Eram doar curios. Înțelegeți dumneavoastră, pe-acolo se învârteau niște suciți rău de tot, după părerea lui Cheryl.

„Interesant. Trebuia să contraverifice declarația lui Cheryl pe H. O. L. M. E. S.”

— Arăta destul de normal, continuă Stone, da' m-am prins eu că se ținuse de pozne.

— De unde ați înțeles asta? Stone râse.

— La ora aia, cu noaptea-n cap, numai lăptarii și tipii ca mine umblă pe străzi.

Ei bine, atâta despre mustrările de conștiință, comentă Fox în sinea ei. Zgârie pojghița de la suprafața oricărui pocăit și vei descoperi un om care nu-și mai încape în piele de mândrie.

— Și arăta așa, în felul ăla. Urmă Stone.

— În care fel?

— De parcă ar fi făcut ceva ce nu se cade.

— Cunoști bine sentimentul ăsta? Îl întrebă T. J.

„Ipocritul.” Dintr-o dată, lui T. J. Îi venise cheful să se joace de-a Majoritatea Morală.

Stone nu răspunse.

— De ce credeți că omul pe care l-ați văzut a fost agresorul lui Kimberley Mason?

— Păi, așa scria în ziare. Cheryl socoate că a fost găsită luni dimineața, da', delincvență aci de față, ați zis că era moartă de o zi, două, spuse el, ridicând din umeri. Eu nu încerc decât să vă ajut, atât.

— Într-adevăr. Și ne-ați fost de un foarte mare ajutor, domnule Stone.

La auzul acestor cuvinte, Stone păru destul de încântat.

— Interogatoriu încheiat la patru și cincisprezece minute, mai spuse Fox în microfon și opri banda.

Stone începu să se ridice în picioare.

— Nu sunteți sticleți de rând, nu-i așa? întrebă el. Sunteți de la Scotland Yard.

— Nu, suntem de la Divizia de Incidente Majore din Hendon Road, îl informă T. J. Brigada anticrime, mai pe înțelesul matale.

— Perfect. Înțelegeți dumneavoastră, bărbatul lui Cheryl umblă să-mi facă felul. Dacă mă găsiți pe jos în vreun gang întunecos, o să știți cine mi-a făcut-o.

Tufnell Park, sectorul N7

Gary Bradshaw locuia într-o casă cu terasă și două dormitoare, în Tufnell Park. Pe zidul exterior se vedea inevitabila antenă parabolică pentru satelit, în jurul casei se întindea o grădiniță pătrată neîngrijită, iar lângă fereastra din față stătea o pubelă de gunoi neagră, a municipalității Camden Borough. Fordul Capri negru al lui Bradshaw era parcat pe stradă.

Abia dacă-l recunoscu. Nu se mai bărbierise de câteva zile și purta un șort alb de fotbalist și un tricou nu tocmai la fel de

alb. Băuse și îi duhnea respirația.

O privi pe Fox, apoi pe T. J.

— Ce futu-vă muma-n cur vreți? se răsti el.

— Am dori să stăm de vorbă.

— Nu mă lăsați odată în pace?

— Putem intra în casă?

— Aveți mandat?

— Doar câteva cuvinte am dori să vă spunem, domnule Bradshaw. O putem face aici, sau la secție.

Bradshaw ezită, apoi se dădu la o parte. Fox și T. J. Intrară în casă, urmându-l pe Bradshaw până în living. Acum aveau pentru prima oară ocazia să vadă în ce condiții locuia Gary Bradshaw; toate i se potriveau. Avea o canapea neagră modulară, un sistem de sunet german, toate cumpărate, fără îndoială, pe credit card. Probabil îi plăcea să-și impresioneze colegii și prietenele, chiar dacă locuia doar în Tufnell Park.

Dar acum toate astea se terminaseră, iar Fox strâmbă din nas simțind mirosul înăbușitor de tutun și sudoare învechită. Pe jos zăceau îngrămădite cutii de bere, haine aruncate și pachete de țigări, iar scrumierele dădeau pe dinafară. O cutie de pizza stătea deschisă sub masa de cafea, cu conținutul mucegăit. Televizorul era deschis, urlând asurzitor. Se transmitea o melodramă australiană siropoasă.

— Îl putem da mai încet? întrebă T. J.

— Mă uit la el.

— Ba nu te mai uiți, i-o reteză T. J. Și, găsind telecomanda, închise televizorul.

— Nu vă mai potoliți odată, așa-i? Asta-i hărțuire!

— Domnule Bradshaw, de ce v-ați întors acasă la Kimberley Mason, duminică dimineața?

„Amicul nostru n-a făcut decât să șarjeze”, își spuse ea. „O nimica toată a fost de ajuns ca să-l doboare.” Umerii lui Bradshaw se înmuiară, în timp ce se așeza brusc pe canapea.

T. J. Aruncă o privire spre Fox. Ticălosul n-avea să mai doarmă în patul lui, la noapte.

— Ascultă, Gary, tocmai am consemnat declarația cuiva care susține că te-a văzut ieșind din casa lui Kimberley Mason în

acea dimineață de duminică, în jurul orei șase.

„Mă rog, poate”, reflectă Fox. Mai rămânea de văzut dacă Stone îl putea identifica pe Bradshaw dintr-un șir de suspecți. Însă Bradshaw se dădu bătut oricum.

— N-am intrat în casă, mormăi el. Am vrut doar să vorbesc cu ea.

Iarăși textul cu „Am vrut doar să vorbesc cu ea”. Era pentru a doua oară când îl prindeau cu minciuna.

— De câte ori v-ați întors la ea, domnule Bradshaw?

— Nu trebuia să mă întorc. Dar eram încă șucărit.

— N-ați vrea să ne mai explicați încă o dată tot ce s-a întâmplat?

— Nu s-a-ntâmplat nimic. Am bătut la ușă, nu mi-a răspuns și-asta a fost tot. E adevărul adevărat.

— Tu n-ai ști ce-i ăla adevărul nici dacă s-ar repezi la tine să te muște de cur, replică T. J.

— Nu știu. Nu știu!

— Ce nu știi?

— De ce m-am întors. Eram. Eram nebun, și gata!

— Te-ai întors ca să faci curățenie?

— Nu aveam nimic ce să curăț!

„Minți”, spuse Fox în sinea ei. „Ai așteptat-o până a ajuns acasă, pe la ora două, trei dimineața, apoi ai intrat cu o cheie potrivită și ai omorât-o. Pe urmă, ai culcat-o în camera ei de tortură particulară și ai făcut curat. După care ai plecat acasă, și atunci te-a văzut Stone. Însă nici măcar acum nu ești în stare să accepți ce-ai făcut. Ai vrea să-ți crezi singur propriile minciuni.”

— Nu i-am făcut nici un rău, continuă Bradshaw.

T. J. O privea pe Fox, în așteptare.

— Gary Bradshaw, începu ea, ești arestat pentru asasinarea lui Kimberley Julia Mason.

În timp ce asculta textul regulamentar, Bradshaw rămase așezat pe canapea, cu capul în mâini. Continuă să repete la nesfârșit:

— Nu-mi vine să cred, futu-i mama mă-sii.

Nici lui Fox nu-i prea venea să creadă, văzând cum se

comportau unii oameni. Dar văzuse la viața ei destule cadavre ca să știe că majoritatea ucigașilor comiteau cele mai necugetate acte de violență sub imperiul unui impuls de moment, și totuși se așteptau să scape basma curată. Inventau tot felul de minciuni prostești și încă mai reușeau să pară surprinși când erau demascați.

Bietul Gary, sărmanul amic. Nu voise să-i facă nici un rău. Cel puțin atâta lucru era adevărat.

Treizeci și doi.

Camera de Incidente Majore Zonale, Hendon Road

— Ai avut o zi bună?

Fox ridică privirea de la birou. În fața ei apăruse Nick Crawford.

— Excelentă.

— L-ai arestat pe Gary Bradshaw.

— Avem un martor, l-a văzut ieșind din casă la șase dimineața, duminică.

— A recunoscut ceva?

Fox clătină din cap:

— N-a făcut decât să-și schimbe din nou povestea. Nu încape nici o îndoială că se va ține de varianta asta până o să dovedim din nou că minte.

— Deci ai avut dreptate, doamnă, tot timpul.

Fox își amintea conversația lor de la King's Head, când Nick făcuse pe avocatul diavolului.

— Mai întâi, spuse ea, trebuie să vedem la ce concluzie ajunge instanța de judecată.

Nick ezită.

— E ora opt, zise el apoi.

„Ora opt. Christoase, nu mai lipsea mult și-avea să și doarmă noaptea în coșmelia aia. Se uită pe fereastră, spre înserarea de vară care se lăsa peste Londra, într-o lumină gălbuie a soarelui care se infiltra prin smogul gros ca o ceață. Dacă nu termina tot ceea ce avea de lucru la birou, trebuia să-și ia hârtiile acasă. Acasă: un schimb de haine și un duș, o mascaradă de apartament cu un singur dormitor.”

— Eu mă duc până vizavi, la o pizza. Vrei să vii cu mine,

doamnă?

„A, de ce nu? Dacă mă duc acasă, mă așteaptă un ceai cu pâine prăjită și somnul care să mă fure în fața actualităților de noapte”.

— Numai dacă-mi promiți că nu mă mai numești doamnă, răspunse ea.

Găsiră o pizzerie, imediat după colțul de lângă King's Head. Se așezară la una dintre cele două mese Formida, în timp ce un puști cu tricoul echipei L. A. Lakers juca baschet la un joc electronic din spatele lor, zgomotul aparatului acoperind aproape complet sonorul radioului Capital de după tejghea.

Fox își termină Cola și începu să culeagă bucățelele de brânză ce se întăriseră pe cutia de carton. Conversau nimicuri, despre muzică, mâncăruri și diverse bârfe, dar Nick părea cam distrat. Fox așteptă, până când, în cele din urmă, colegul ei izbucni:

— T. J. E de părere că se întâmplă ceva.

— Nu zău? murmură Fox, găsind în colțul cutiei o bucată răzleață de șuncă pe care și-o aruncă în gură.

— S-au făcut tot felul de speculații despre Omul Gri.

„Omul Gri” era numele codificat pe care i-l dăduseră lui Carlton, în transcrierile interogatoriului.

— Mă așteptam să se facă.

— Acum, că s-a terminat, ai permisiunea să ne spui cine-a fost?

— Ești prea isteț ca să mă întrebi una ca asta, Nick.

Deci, devenise și ea complice la protecția lui Carlton. Dar, așa cum îi spusese Mills, uneori nu se putea altfel.

Nick se încruntă, dar nu spuse nimic. Băiatul cu tricou L. A. Lakers dădu un pumn în jocul electronic și se îndepărtă.

— Pe mine mă depășește cum poate un om să-și pună toată viața în joc numai pentru sex.

Nick zâmbi, își strivi în pumn cutia goală de Cola și o aruncă în cartonul rămas de la pizza.

— L-ai citit vreodată pe Platon?

— Nu tocmai. Sunt mai degrabă genul de fată care-l preferă pe John Grisham.

— Platon spunea că viața unui om e ca un drum cu carul tras de doi cai. Un cal e blând, spiritul, iar celălalt e nărăvaș și încăpățânat, libidoul. Căruțașul este rațiunea. Platon era de părere că drumul vieții este o luptă continuă între rațiune și calul nărăvaș.

Fiecare încercând să-l controleze pe celălalt.

— Nick, încep să-mi fac griji pentru tine. Tu seara când te duci acasă citești Salman Rushdie și Stephen Hawking?

Nick îi răspunse cu un zâmbet timid:

— I-am citit pe clasici la Oxford.

— Și pe urmă te-ai înrolat în forțele de poliție?

— O mișcare firească, pentru cariera unui negru cu studii superioare.

— Hai, serios?

— Mă gândeam să intru în avocatură, dar am ales în locul ei poliția.

— Foarte inteligent. Cât timp ți-a luat ca să ajungi la decizia asta?

Nick ridică din umeri:

— Aveam de ales între operațiuni bancare și studii postuniversitare, și am tras concluzia că aș fi înnebunit de plictiseală.

— Și părinții tăi ce-au zis?

— Tatăl meu era jamaican, juca fundaș-stânga la Exeter. Orice-aș fi făcut, pentru el era un pas înainte.

— Nu e o viață convențională, Nick.

— Pentru un negru?

— Pentru oricine.

— Nici dumneata nu ești chiar întruchiparea banalității, doamnă. Madeleine, se corectă el, amintindu-și că erau în afara orelor de program. Pot să-ți pun o întrebare personală?

— Depinde cât de personală e.

— Ce te-a atras la meseria asta?

— Am de gând să scap lumea de necazuri.

— Și după ce-ai să reușești? Ce aștepți de la viață?

„Ce aștept eu de la viață? Ce mai conversație, pentru o seară de sâmbătă într-o pizzerie.”

— Păi, știi, obișnuitele. Un Ferrari roșu. Zece plozi. Pace pe Pământ.

Nick clătină din cap:

— Nu mi te pot imagina fericită cu pacea pe Pământ.

— Poate că măcar de Crăciun ar fi plăcut.

— Și nici cu zece copii nu te văd.

— Ei, știi acum, orice fată stă să se gândească. Ceasul biologic, toate cele.

Ridică din umeri.

— Nu știu, vreau să fiu fericită. Numai că habar n-am de ce anume am nevoie ca să reușesc. Tu cum te lauzi?

Nick ridică la rândul său din umeri.

— Eu nu vreau decât să scap în fiecare zi fără să mă descopere.

— Să te descopere?

— Tu nu te simți niciodată așa? râse Nick, trecându-și o mână peste cârlionții negri și deși. Nu e nevoie să-mi răspunzi. Dacă sunt un monstru deghizat, e mai bine să nu afli. Oricum, n-ar fi trebuit să-ți spun. Am băut prea multă Cola și mi-am cam pierdut controlul, cum ar veni, atâta tot. Nu mi-o trece la dosar.

Imediat, însă, Fox se pomeni spunând:

— Cu toții avem îndoieli despre noi înșine, pare-se.

— Pot să-ți mai pun o întrebare personală?

„Periculos teren. Mă rog, putea oricând să mintă.”

— Dacă vrei.

— Ai pe vreunul?

Fox trase adânc aer în piept.

— Nu.

— De ce nu? O fată ca tine.

— N-am găsit niciodată omul potrivit.

— Nu cumva ești gay, nu-i așa? întrebă el râzând, dar în fond cât se putea de serios.

Fox numără în sinea ei până la zece, așa cum o învățase cândva tatăl ei să facă. „Temperamentul ăsta al tău, Madeleine. Într-o, bună zi, o să ai de tras din cauza lui.”

— Deci, asta era? Dacă nu-s parașuta secției, înseamnă că

sunt cine știe ce anormală?

— Iartă-mă, n-am vrut să te supăr. Te rog să mă scuzi.

În timp ce se uita la ceas, demonstrativ, Fox nu reuși să vadă altceva decât pe Nick Crawford, întins pe podea, cu un cuțit înfipt în coaste.

— E timpul să plec.

— Doamnă, crede-mă că n-am vrut să te jignesc.

— Nu m-ai jignit, replică ea și ieși.

Hampstead.

Carlton stătea rezemat de tăblia patului, cu un roman în ediție cartonată deschis în fața lui, prefăcându-se că citea. Anul trecut, cartea figurase pe lista best-seller-urilor, așa că simțea o anumită obligație. Louise, așezată la masa de toaletă, își aplica atentă crema de față. Un moment, privirile li se întâlniră în oglindă. Carlton încercă să zâmbească, fără convingere, îi văzu severitatea din ochi și știu ce urma.

— Ce se întâmplă, James?

— Ce naiba vrei să zici?

— Nu mă minți.

Fu nevoit să-și mute privirea.

— Nu e nimic, răspunse el.

N-avea să-i țină, firește, dar era prea obosit ca să mai găsească minciuni credibile.

Louise se ridică în picioare și veni spre partea lui de pat. Carlton se întrebă ce avea de gând să facă. „O, Christoase!” își descheia cămașa de noapte. Nu știu încotro să se uite. Cămașa căzu pe mochetă.

Femeia îngenunche peste el și îl sărută pe buze, mârâind din adâncul gâtlejului, ca un pisoi flămând. Cartea rămăsese în poala lui, deschisă. Cam târziu ca să bâjbâie după semnul de carte din piele. Și probabil că nici n-ar li fost cel mai indicat lucru.

„Trebuie să fac ceva”, își spuse el, așa că îi cuprinse un sân în căușul palmei, iar Louise se frecă de el, foindu-se în cel mai necaracteristic mod pentru ea. „Nu mai ai scăpare, Jim”, reflectă Carlton. „Acum trebuie să-ți faci numărul. De parcă n-ar fi și-așa destule presiuni.”

Soția lui nu dorise niciodată să aibă prea multe contacte fizice cu el, dar în ultima vreme, mintea și trupul lui Carlton fiind duse în altă parte, părea să-și fi descoperit un apetit care înainte nu i se manifestase. Poate că toată acea dragoste fizică era mai degrabă un semn de posesiune decât de pasiune, își spuse el, iar intuirea acestui lucru îl descumpăni complet.

Christoase! Niciodată nu-l atrăseseră femeile care i se aruncau în brațe. Întotdeauna preferase lipsa se voință din partea lor, de fapt. Asta era problema lui. Louise îl pipăia pe sub pătură. „N-ai să găsești mare lucru pe-acolo, dar lasă-mi timp să iau măsuri. Pot produce mereu, când sunt sub tensiune. Bunul Jim."

În timp ce Louise se foia lipită de el, Carlton îi simți smocul sârmos de păr pubian apăsându-i coapsa. N-o mai făcuse așa dinainte de căsătorie. „Christoase, Lou, de ce tocmai acum?"

Ce porcărie. Îi dai diavolului un deget și, până să te dezmeticești, ți-a luat toată mâna și te-a mai și scos în stradă, fără o cămașă pe tine.

PARTEA A TREIA.

Dacă privești mult timp în abis, abisul privește și el în tine.

Nietzsche.

Treizeci și trei.

Camden Town.

O dimineață de vară cenușie și fără o boare de vânt, un cer amorf așternut peste acoperișurile din Camden ca un lințoliu. James Carlton își parcă mașina lângă bordură, zări pe partea cealaltă a străzii Corvette-ul galben pe care-l căuta, cu numărul său de înmatriculare stabilit la comandă, HARD1. Simți nevoia să se urce la loc în mașină și să se întoarcă acasă, la Hampstead. Dar nu putea: acea stare n-avea să-i treacă de la sine.

Ghetele negre ale lui Carlton începură să bocăne pe ciment, în timp ce cobora treptele spre cărarea de lângă canal. Apa arăta uleioasă și închisă la culoare, sub cerul mohorât, singura pată de culoare datorându-se unui liliac înflorit exuberant sub podul de cale ferată, în timp ce pe cealaltă parte a canalului stătea acostată o barjă veche, cu vopseaua roșie și verde a

cabinei cojită după ani întregi de neglijare. Peste podul metalic dudui un tren, intrând în stație.

Carlton privi în susul și-n josul potecii, ezitând. Se zăreau câțiva trecători, turiști după cum arătau, în drum spre magazine. Dintr-o dată, simți că-l cuprindea greața. Cum ajunsese într-un asemenea hal?

Apoi îl văzu, tolănit pe o bancă, la vreo cincizeci de metri distanță, spre podul feroviar. Porni cu pas vioi pe cărare, se asigură că nimeni nu se uita la el, apoi se așeză la capătul băncii, punând picior peste picior.

Celălalt clătină din cap, dezgustat:

— Dac-ai ști cât de bătător la ochi a fost.

— Ce vrei să spui? întoarse Carlton capul, privindu-l.

Un chip ca de boxer retras din activitate, păr oxigenat, după cum arăta, tuns scurt, într-un stil mult mai tineresc. Purta o scurtă maro de aviator și blugi, iar la încheietura mâinii stângi avea un ceas Rolex Oyster de aur. Carlton îl mai întâlnise doar o dată sau de două ori înainte, iar atunci nu-i prea dăduse atenție. Nu-și amintea să arate chiar atât de golănește.

— Las-o moartă, spuse individul, clătinând din cap, pentru a redeveni atent la ziarul „Daily Mirror” pe care-l ținea pe genunchi. Voiai să-mi vorbești?

— Am o problemă, răspunse Carlton. Mi s-a spus că s-ar putea să mă ajuți cu ceva.

Un zâmbet curios.

— Numai cu ocazii de-asta oamenii ca dumneata vor să stea de vorbă cu mine. În restul timpului, sunt prea ocupați.

„Tipic pentru un pupincurist ca el”, își spuse Carlton. Dacă nu le țineai bocancul pe gât, ți-l puneau ei ție. Tot voiau să-ți facă favoruri și, de cum le acceptai oferta, începeau să mustească venin.

— Mă poți ajuta sau nu?

Omul lăsă ziarul jos, cu un oftat.

— Depinde ce vrei să fac. Mai bine începe cu începutul.

Carlton trase adânc aer în piept, simțind cum duhoarea canalului îi inunda nările. Sau poate i se părea numai, din cauza felului cum i se acrea viața, cum i se descompuneau

ultimele principii.

Treizeci și patru.

Little Rushmoor, Gloucestershire.

O zi caldă de august, cu norii plutind peste câmpii ca niște munți de frișca bătută, un cer ca acela consfințit prin uleiurile lui Constble. Limuzina îi depuse într-o parcare cu pietriș, la poalele unei movile care lui Fox i se părea că arăta ca un turn străvechi. O alee pietruită ducea până la o cărare năpădită de buruieni care șerpuia în susul colinei spre biserică, a cărei turlă se înălța peste câmpiile pictate cu maci și diverse alte flori, printre cele câteva căsuțe construite din piatră de Cotswold. Clopotele vechii biserici numărau de aproape opt veacuri cadența anotimpurilor pentru sătenii din Little Rushmoor.

Înainte de a coborî din limuzină, Fox se privi rapid în oglinda retrovizoare. Avea părul împletit într-o coadă franțuzească și era mai fardată decât de obicei, dar, trebuia să recunoască, efectul nu arăta deloc rău. Nu tot atât de comod se simțea în rochia pe care i-o alesese Carrie, în calitatea ei de șefă a domnișoarelor de onoare – metri întregi de satin verde. Pentru numele lui Dumnezeu. Dacă ar li văzut-o acum T. J. Sau Millsie, ce i-ar mai fi fost dat să-i audă urechile.!

Șoferul îi deschise portiera, iar Fox ieși în lumina soarelui. Aruncă o privire scurtă în jur, prin parcare: BMW-uri, Jaguar-uri, două Merțane. Își greșise meseria.

Dar, în fond, pe-asta o știuse dintotdeauna.

De lângă alee, unde stăteau adunați ceilalți nuntași, în așteptarea suitei nupțiale, se auzeau sporovăieli și râsete emoționate, îi măsură cu o privire îndelung exersată, deși cam cinică: mulți tineri îmbrăcați peste măsură de elegant, cu părul legat artistic în coadă-de-cal și cercei cu diamante în urechi, printre femei doldora de bijuterii, în rochii decoltate. Ici, o coloană vertebrală arcuită, colo, o brazdă între sâni. O aștepta o zi grea.

Ajută mireasa să coboare din mașină. Carrie și Stephen aleseseră o tematică medievală. Mireasa strălucea toată, într-o rochie de satin ivoriu, cu o coroniță de argint cu ametiste pe

cap și părul împletit în două codițe.

Fox îi adresă cel mai fericit și încurajator zâmbet al ei:

— Arăți fermecător.

„Parc-ai fi Fecioara Maria.”

Conform dorințelor neconvenționale ale tinerilor însurăței n-avea să se execute o intrare grandioasă prin naos. În schimb, suita nupțială urma să urce pe cărare spre biserică, cu cei vreo sută de oaspeți venind cârd după ea. Îi conduceau purtători de făclii, costumați în călugări și escortați de un cimpoier celtic. Urcușul era abrupt, soarele dogorea, iar Fox începea să transpire. Tatăl lui Stephen fu nevoit să se oprească pentru a-și trage respirația.

„Ar fi fost o mană cerească pentru fotografii de nuntă”, își spuse Fox, „socrul mic făcând un stop cardiac în fața unei pietre funerare înclinate și pline de mușchi, cu cavalerul de onoare îngenuncheat alături, încercând zadarnic să-i facă reanimarea.”

Penumbra adâncă a bisericii normande era străpunsă de lumina slabă a lumânărilor. Din tuburile cimpoiului răsuna un cântec popular galic. Fox se opri în fața altarului, lângă Stephen și Carrie, de unde începu să se uite cum intrau pe rând nuntașii. Unii dintre prietenii lui Stephen erau îmbrăcați în costume de dimineață. Impresionant. Aproape că se așteptase ca toată turma să poarte tricouri cu sigla postului de radio. Femeile arătau ca niște merengues – merengues cu frișca și țâțoase foc.

Privind în lungul naosului, Fox avu surpriza de a vedea un bărbat care încerca să-i rețină atenția. Întrezări un chip băiețesc, cu bretonul căzut pe un ochi căprui deschis care părea aproape luminos în întunecimea din biserică. Tânărul era îmbrăcat impecabil, într-un costum de lână cenușiu-închis, cu o cravată de mătase burgundă pictată manual. Partenera lui era mult prea puștoaică pentru el, numai bucle rebele, sâni obraznici și mișcări repezi, ca de păsărică. Era îmbrăcată în roz aprins. Ridicol.

Tânărul zâmbi. Avea dinți frumoși, de ce să moară fetele după el. Galez, probabil.

Spre mirarea lui Fox, din acel moment slujba se desfășură destul de formal, cu excepția lecturilor din Browning și dintr-un poet spaniol medieval de care nu auzise niciodată. Carrie avusese ideea sonată de a o face pe Daisy domnișoară de onoare, iar fetița zbieră pe tot parcursul ceremoniei, până trebui să fie luată de-acolo. Alta dintre cele mai mici domnișoare de onoare, nepoata de trei ani a lui Stephen, făcu pe ea în timpul cununiei, iar Fox fu nevoită s-o salveze, așa că pierdu depunerea jurămintelor.

Cu toate părerile ei critice, ceremonia o mișcase, înduioșând-o prin inocența și aerul ei de speranță, și se bucura pentru Carrie, care în sfârșit își găsise un bărbat cu intenții civilizate și cu o slujbă bună, un om care nu părea înclinat s-o învinețească în bătaie când bea prea mult sau când echipa Tottenham pierdea pe teren propriu.

Treizeci și cinci.

Tatăl lui Stephen avea bani, bani cu toptanul, atâta lucru se vedea limpede. Numai niște bogătași și-ar mai fi putut permite să trăiască precum Beatrix Porter. El și soția lui locuiau într-o vilă cu acoperiș de stuf, renovată extensiv, cu un eleșteu propriu; vechiul grajd găzduia acum cinci sute de cai, aflați cu toții sub capota unui Mercedes 500 SEL roșu. O mică parte din vechea Anglie ascunsă de Blair, de șosele și de expansiunea urbană.

Recepția avea loc în grădină, pe o fâșie prelungă de gazon cu care nu i-ar fi fost rușine nici îngrijitorului de pe stadionul Wembley. În marchiză cânta live o orchestră, solistul asasinându-l pe John Lennon pentru a doua oară.

Așa cum se așteptase, Fox nu recunoștea multe fețe. Părinții lui Carrie erau prezenți, părând cam copleșiți, tatăl ei surd și cam bătăios, cu țepi cărunți pe bărbie, gătit cu un costum scos din gurile moliilor anume pentru acea ocazie. Venise și fratele lui Carrie, cel care odată încercase s-o pipăie pe Fox în bucătăria familiei, crezând că o atrăgeau irezistibil mirosurile trupești și dinții încălecați.

Fox trase adânc aer în piept și porni spre chelnerul care servea șampania, simțind nevoia unui pahar de alcool pentru

a-și reface curajul. Se pregătise să fie sociabilă cu vechile prietene ale lui Carrie, dar niciuna dintre ele nu părea dispusă să-și facă apariția. Una se afla încă la dezintoxicare, alta locuia într-un ashram din India. Pe multe dintre celelalte Carrie le îndepărtase de ea în perioada când consumase droguri și-și făcuse de cap.

Fox se îndreptă spre mireasă, care părea gata să dea semnalul unui dezmăț în amintirea vremurilor de altădată. Îl apucase pe chelner de braț și se servea cu cupe de șampanie, ca un copil invitat la ziua unui prieten, unde înfuleca Smarties ca un lup până nu se terminau toate.

— Las-o mai moale, o tempera Fox. Pentru început, nu-i face bine copilului. Și, în al doilea rând, trebuie să reziști până la sfârșitul petrecerii.

— Christoase, ce m-a mai călcat pe nervi.!

— Mie mi s-a părut în regulă. N-a trebuit să faci altceva decât să spui da. Dacă și asta ți-ar fi fost greu, acum n-ai mai fi fost din nou însărcinată.

Carrie îi aruncă o privire, dar trecu peste vorbele ei.

— Toată lumea se uită la mine. Mă simt de parc-aș fi expusă într-o vitrină.

„Cine vorbea, o fată care venise la nuntă cu o coroniță medievală pe cap!”

— Cum ți s-a părut slujba?

— Superbă.

— Singuri am planificat totul. Stephen are pasiunea Evului Mediu.

— Exact.

Ridicând privirea, Fox îl văzu pe tânărul cu ochi verzi-căprui, din biserică. Stătea cu fata în roz aprins, privind-o din nou lung.

— Asta cine-i? întrebă ea.

— Nu știu. O fi vreun prieten de-al lui Stephen. Îți place?

— Are deja o tipă, după câte se pare.

— Uite că vine încoace, observă Carrie. Te las să te descurci.

Și nesimțita o întinse.

— Bună.

— Bună și ție.

— Ți-am adus puțină șampanie, spuse el, oferindu-i o cupă.

Părea nervos, iar Fox îi găsi slugărnicia oarecum atrăgătoare. Și avea un chip așa de proaspăt.! În nici un caz nu putea fi atât de tânăr pe cât arăta.

Luă șampania.

— Mulțumesc.

— Rodney Ashcroft. Coleg de-al lui Stephen. Prietenii-mi spun Ash.

— Madeleine Fox. Colegă de școală cu Carrie.

— Personal, găsesc că nu te-a ales bine ca domnișoară principală de onoare, declară el, fără să mai continue, așteptând ca Fox să-l întrebe de ce.

— De ce?

— Ai distras atenția tuturor dinspre mireasă. Sau, cel puțin, pe-a mea ai atras-o în orice caz.

— Da. Am văzut că te uitai lung la mine.

— N-am avut încotro.

Urmă o scurtă pauză, cam stânjenitoare.

— Cum ți s-a părut nunta?

— A fost foarte. Medievală.

— Dacă discursul cavalerului de onoare nu-i reușit, o să-l legăm pe masa de tortură, comentă Ash, aplecându-se spre ea. Și, când mirele și mireasa pleacă de la petrecere, aruncăm pe ei ulei încins în loc de confetti. Ești într-adevăr foarte frumoasă.

Adăugase ultimele cuvinte aproape dintr-o suflare, iar Fox fu cât pe ce să nu le remarce. Tehnica lui era ca a unui polițist cu talent la interogatorii, amestecând ideile și ținându-și permanent victima într-un echilibru precar. Putea să pară stângaci sau eficient în funcție de rezultat. Fox s-ar fi putut simți fermecată, dar nu-și putea lua gândul de la Micuța Spice.

— Aia de-acolo nu e prietena ta? întrebă ea, arătând cu capul spre îmbătătoarea apariție în roz.

Pentru prima oară, Ash zâmbi.

— E sora mea. Serios. Are abia șaisprezece ani. Cine mă crezi, Gary Glitter?

— Într-adevăr, pare cam prea tânără pentru tine.

— Da, și mai suntem și rude, adăugă el, făcând o mutră fals-dezamăgită.

Fox zâmbi la rândul ei. Poate că nunta n-avea să decurgă atât de plicticos pe cât se temuse. În cel mai rău caz, erau departe de Londra și, dacă Ash nu-i făcea nici o gafă prea respingătoare până la plecarea tinerilor căsătoriți, ca de pildă să vomeze peste tortul de nuntă, Fox nu excludea posibilitatea ca la noapte să mai adauge o crestătură la răbojul de pe stâlpul patului, făcându-și și ea de cap, măcar o dată.

— Deci, Madeleine. Cu ce te ocupi?

Ezită. Niciodată nu putea suferi întrebarea asta.

— Sunt consultant de securitate, se pomeni ea răspunzând.

— Pare interesant, minți Ash.

— Nu tocmai. Hai să vorbim despre tine.

Stăteau așezați în capetele opuse ale marchizei, să mănânce pui fript și să asculte cuvântările, iar Fox era nevoită să discute nimicuri cu o elevă de douăzeci și doi de ani cam ametită, care vindea spațiu publicitar la un post de radio, și cu un prieten de șaizeci de ani al tatălui lui Stephen, care îndruga verzi și uscate despre distrugerea centurii verzi a Pământului.

De cum se sfârșiră formalitățile și începu dansul, Ash o găsi din nou, iar Fox îi permise s-o delecteze cu șampanie în tot restul serii.

Prin urmare, când Carrie și Stephen plecară cu limuzina, iar ea și Ash rămaseră ținându-se de mână în mijlocul mulțimii de nuntași beți care ovaționau, Fox îl întrebă dacă ar fi vrut s-o însoțească până la hotelul ei, pentru un păhărel înainte de culcare. Mașina lui Saab decapotabilă era una dintre acele jucării pentru băieții mari pe care le văzuse în parcarea bisericii, mai devreme în decursul zilei. Își dădu seama, când se așeză pe fotoliul de lângă volan, că n-avea idee cum își câștiga Ash existența. Mașina, în orice caz, era frumoasă; spera numai să nu facă trafic de droguri. N-avea chef de cine știe ce revelații care să strice o nuntă atât de reușită.

Treizeci și șase.

Ceva în genul cârciumilor de la țară, mirosul vag de igrasie, paturile cu saltele denivelate, draperiile groase la ferestrele cu vedere spre scuarul satului și coroana întinsă a unui nuc. Camera conținea strictul necesar: un dulap din imitație de mahon, o vază de plastic cu flori pe scrinul din aceeași garnitură, abajururi cu franjuri la lămpile de pe noptiere.

— Nu e chiar ca la Savoy, spuse Fox, dar e maximum ce-am putut face.

Ash închise ușa și aprinse una dintre veioze. Fox simți un gol în stomac și un junghi în piept. O făcea pentru prima oară de când fusese împușcată, în cazul Lambeth. Pauză lungă între băuturi, cum se spunea. Foarte lungă. Dintr-o dată, era neliniștită, așa că nu făcu decât să stea pe loc, frecându-și brațele ca și cum i-ar fi fost frig, întrebându-se ce-avea să spună Ash când ea își scotea rochia, și urma să-i vadă cicatricea rănii de glonț deasupra sânului drept. Avea să-și ferească ochii și să fugă din cameră? Sau să aducă un crucifix și o funie de usturoi? Christoase! se simțea asemenea lui Quasimodo coborât din clopotniță.

Parc-ar fi fost doi luptători, medită ea, dându-și târcoale, căutând priza potrivită. Ash părea la fel de nervos. Prima oară nu era niciodată ușor.

O săruta, fără să se grăbească, delicat. Fox îl sărută și ea și, când se răsturnară pe pat, îl simțiră afundându-se alarmant.

— Scârțâie? întrebă Ash în șoaptă.

— N-am idee.

— Știi cum sunt hotelurile astea. Au niște pereți subțiri ca hârtia.

Fox îi dădu la o parte bretonul, dar acesta căzu imediat înapoi peste ochiul drept. Ash o sărută din nou, cuprinzându-i fața în mâini, un sărut languros care păru să se prelungească la nesfârșit. Fox începu să-i descheie cămașa. Avea pieptul fără păr, cu pielea netedă și o musculatură perfectă, ca al unui tânăr atlet. Ce bine era să simtă din nou un bărbat lângă ea! Trecuse aproape un an; efectiv, nu era genul de femeie care să se preteze la aventuri de-o noapte.

Ash încercă să-i desfacă fermoarul rochiei, dar nu reuși,

agățându-l în funda de la spate.

— Lasă-mă pe mine, șopti ea.

— Scuză-mă. Nu m-am priceput niciodată la noduri.

Fox desfăcu funda, trase fermoarul până la capăt și își dădu bretelele rochiei jos de pe umeri, peste șolduri. Pentru numele lui Dumnezeu, parcă ar fi ieșit dintr-un colț. Auzi mătasea grea căzând ca o cascadă pe covor.

Începu să-l tragă de cămașă. Ash râse; îl strangula cu cravata. Și-o scoase peste cap și, în timp ce făcea acest lucru, ceva o îndemnă pe Fox să-și ridice ambele mâini deasupra capului, pe pernă. Ash păru să-i ghicească gândurile. Îi înfășură cravata peste încheieturi, strâns, și legă capetele de bara din alamă de la capul patului.

Tot trupul lui Fox păru să se inunde cu adrenalină, ametind-o. Inima i-o luă la goană nebunește, îi era greu să-și tragă răsuflarea, simțea furnicături în mâini și picioare.

Zăcea pe spate, neputincioasă, în cea mai bună lenjerie de dantelă pe care o avea. Nu mai era stăpână pe situație. Se uita la el cum o privea; Ash își petrecu o mână în lungul trupului ei, făcând-o să se întrebe ce reacție urma să aibă când îi întâlnea cicatricea. Nici nu păru s-o observe.

„Oare același lucru îl simțise și Kimberley Mason?" se întrebă Fox. Actul capitulării, mai puternic decât atingerea în sine, sex desfășurat în minte. „N-am nici o putere asupra celor ce urmează să se întâmple, apogeul dragostei egoiste; nu pot să dăruiesc, pot numai să primesc, nu am de ales decât între extaz fizic și dezamăgire." Revelația riscului îi activă tot trupul, ca o doză dintr-un drog foarte puternic.

Îi simți degetele strecurându-se sub elasticul chiloților, mâinile cuprinzându-i posteriorul, în timp ce buzele i se lăsau peste sânul ei. Neajutorată, cu un străin frumos. Sexul nu putea fi niciodată mai plăcut. Anonimă, într-o cameră de hotel, cu reputația de crăiasă a zăpezii rămasă intactă în oraș.

O trezi o bătaie ușoară în ușă, făcând-o să revină la suprafață dintr-un abis negru și fără fund. Se ridică în capul oaselor, cu inima bătându-i puternic, întrebându-se unde se afla. Dintr-o dată își aminti cele întâmplate în seara trecută și, privind

perna de lângă ea, își dădu seama deznădăjduită că Ash plecase.

Pe noptieră era pus un bilet, rezemat de lampă… O nouă bătaie în ușă.

— Un moment; strigă ea.

Sări jos din pat. Amarnică greșeală. Îi vâjâia capul și, dintr-o dată, o cuprinse un val de greață și leșin. Christoase, era mahmură! Scoase din geanta de voiaj un tricou lung și îl trase pe ea. Fusese al lui Simon. Avea pe piept inscripția LONDON MARATHON 1993 și-i ajungea aproape până la genunchi.

Trase draperiile. Lumina făcu s-o doară ochii. Din piață se auzeau copite de cai, niște Hooray Henries pornind la vânătoare de vulpi sau cine știe ce altceva or fi făcut la țară, duminica dimineața la o oră atât de nepotrivită.

Deschise ușa. Era ospătărița de la room service. Tânăra adusese o tavă mare, pe care o puse pe masa din mijlocul camerei. Pâine prăjită, suc de portocale, o cafetieră, o farfurie acoperită cu un capac de argint.

— Mic dejun cald, anunță ea. Cârnați, șuncă, roșii, budincă neagră, două ochiuri.

Fox simți un nod în gât.

— Mulțumesc, răspunse.

Fata ieși, închizând ușa în urma ei. Luă mesajul de lângă pat.

„Dragă Madeleine. Iartă-mă că a trebuit să plec atât de devreme. În dimineața asta am un meci de rugby, la Londra. N-am apucat să-ți cer numărul. Te rog să-mi dai un telefon. Ash.

P. S. Păstrezi tu cravata până data viitoare?”

Urma un număr de telefon cu 0171 și o față desenată, zâmbitoare. Cele din timpul nopții începeau să-i revină în minte.

— Ți-ai pierdut mințile? se întrebă ea, cu voce tare.

Privi spre pat. Cravata lui de mătase pictată manual era încă înfășurată pe bara de alamă de la căpătâi. Dumnezeule! Îl lăsase – îl încurajase – să-i lege mâinile. Ce-o fi avut în cap? Abia dacă-l cunoștea. Ar fi putut să-i taie beregata. Ar fi putut s-o lase gravidă.

Ce-o apucase – mai bine zis, pe lângă efectul a vreo două sticle de șampanie?

Strânse ghem biletul și îl aruncă la coș, apoi bău cafeaua, se îmbrăcă și ieși, lăsând prăjelile să se răcească pe masă, neatinse. Existau câteva lucruri pe care chiar și o femeie singură și nechibzuită, scăpată din Londra doar pentru un weekend, ar fi refuzat să le-atingă, iar printre acestea se număra și budinca neagră.

Treizeci și șapte.

Worcester Park, Surrey.

Ginny se refăcuse în ultimele câteva săptămâni, ieșind din lumea întunecată a trădării ei furioasă, iritabilă și pragmatică. Fox nu-și mai văzuse niciodată sora într-o asemenea stare și nu prea știa cum să se poarte cu ea. Ginny umbla prin casă, pufuind pernele, adunând jucăriile copiilor, făcând ordine în bucătărie, mereu ocupată, ocupată, ocupată, consumându-și propria furie.

— Cum a fost nunta?

„A, știi, ca de obicei. Călugări care cântau, șampanie franțuzească și puțină tăvăleală pe urmă.”

— Reușită.

— Biata javră, comentă Ginny, trântind aparatul de prăjit pâine într-un dulap. O să se-nvețe ea minte.

— Și, tu cum o duci?

— Bine.

— Copiii cum. Fac față?

— Cum fac față? repetă Ginny. Păi, până acum nu le-am spus că tatăl lor e un nemernic mincinos și escroc. În cărți scrie că s-ar putea să aibă efect rău asupra lor. Așa că-i las să descopere singuri, când or mai crește.

— Nu la asta m-am referit.

Ginny începuse să strângă, cu brațul drept îndoit, resturile de la micul dejun – un borcan de marmeladă, niște coji de ouă, firimituri de pâine prăjită – pe care le mătură dintr-o mișcare, de pe bufet, în lada de gunoi. Puse lada în dulapul de sub chiuvetă și trânti ușa.

— Copiii fac bine. Eu fac bine. Vremea e minunată. Totul e

minunat. Maddy, încetează să te mai tot agiți pentru mine.

— Bine, acceptă Fox. În regulă.

În clipa următoare, Ginny izbucni în plâns.

După aceea, Ginny fu nemulțumită că cedase în fața surori ei mai mici. Găsi un pretext de a trebui să-i ducă pe copii la bunica lor și o scoase pe Fox afară din casă.

— Eu zic să nu pui cruce căsniciei, încă, îi spuse Fox, când ajunseră la mașină.

Sora ei arăta enervată, cu ochii lucind de lacrimi.

— Dai cu piciorul la prea multe, insistă Fox.

— Nu-mi ține predici. Spune-i lui Ian poveștile tale lacrimogene. Nu eu am pus cruce căsniciei. El a făcut-o.

— Încă te mai iubește, Ginny.

— Ba nu mă mai iubește, replică Ginny, răspicat, ca și cum i-ar fi explicat unui copil mic regulile de circulație. Dacă mă iubea, nu s-ar fi regulat cu alta.

— A fost o greșeală izolată.

— Două greșeli izolate, dacă nu mă înșel. O dată în salonașul de cafea, când lucrau peste program, și o dată pe bancheta din spate a mașinii, după un dineu de afaceri.

— Aveți atât de multe împreună.

— Am avut. La perfectul compus.

Ginny o îmbrățișă rapid, cam brutal.

— Îți mulțumesc că ai venit. Îți mulțumesc că m-ai ascultat.

Și se întoarse în casă, pentru ca vecinii să n-o vadă plângând.

În timp ce pleca, Fox se întrebă de ce înstrăinarea surorii sale de soțul ei o afecta atât de profund. Bănuia că din cauză că, deși în lume mai existau mulți ca Ian și Ginny, ea încă mai considera că aveau șanse, că exista o hartă după care să navigheze, un program normal de viață. Acum, că se despărțiseră, nu mai era atât de sigură.

„Maddy Fox”, își spuse ea, „a fost întotdeauna puțin mai altfel, dar a avut mereu șansa de a putea fi puțin mai la fel.” Dacă nici Ian și Ginny nu putuseră trăi normal, ce speranțe mai avea ea? idealizase mariajul lor, își spusese că la capătul Drumului de Cărămizi Galbene exista într-adevăr un Oraș al Fericirii, că acolo locuiau Ian și Ginny. Atâta vreme cât

supraviețuia, această fericire îi submina ei cinismul.

Dar nu exista nici un Oraș al Fericirii, totul era o minciună, iar Fox plutea în derivă printr-o lume amărâtă, locuită de fete ca Kimberley Mason și alte suflete pierdute, fără speranță și fără sens, numai cu propriile obsesii secrete ca să le călăuzească.

Treizeci și opt.

Hampstead.

Mâncară micul dejun pe terasa cu dale de piatră. James Carlton avea ziarul „Observer" împăturit dreptunghiular lângă farfurie, în timp ce-și mânca oul, iar soția lui sorbea cafea, răsfoind paginile mondene. Vrăbiile ciripeau și-și înfoiau penele în baia de marmură pentru păsări instalată la umbra fagului uriaș din fundul grădinii. Domeniul soției lui, grădina. Totul, în perfectă ordine, straturile de petunii ca niște gardiști cu echipament complet sub zidul de piatră, iarba tunsă de grădinarul pe care-l mustruluia o dată pe săptămână, peluza de formă pătrată, atât de ireproșabilă încât părea decupată cu foarfecele, natura pusă în ordine după gustul aparte al unei englezoaice. O canapea de grădină, niciodată folosită, stătea sub un sicomor, și exista chiar și o căsuță pentru veverițe, în care erau puse alune în fiecare dimineață. Numai un jacuzzi le mai lipsea jivinelor ălora cu mutre de șobolani, își spunea Carlton. Să nu fie invidioase pe vrăbii.

— Cum mai stai cu durerile de cap? Îl întrebă ea pe neașteptate.

— Durerile de cap?

Se priviră, ca doi străini din țări diferite.

— Durerile de cap, repetă Louise, ca și cum i s-ar fi adresat unui copil mic, iar Carlton își aminti că în ajun parcă spusese că-l durea capul, ca s-o inducă în eroare.

— Mi-e mai bine, răspunse el, mutându-și din nou privirea.

Louise îl surprindea. Întotdeauna crezuse că, dacă îi dădea motive să-l bănuiască, avea să-l ia la întrebări, dar ea îi accepta evaziunile. Până acum. De parcă ar fi simțit la rândul ei că alesese calea cea mai potrivită, mințind-o. Ca un copil, dorea să creadă propriile ficțiuni, la fel ca pe ale lui. În viață,

adevărul era același ca în politică: nici o minciună nu era minciună dacă nu erai prins. Istoria era scrisă de învingători. Totul depindea de deznodământ.

Și astfel, Carlton era obligat să facă așa încât toate acestea să treacă. Dacă le putea face să treacă, Louise avea să-l ierte.

— Am fost o soție bună pentru tine?

— Doamne, Dumnezeule! Ce întrebare!

Era în stare să simuleze indignarea la fel ca orice alt bărbat.

— Sigur că da! Ce naiba te-a făcut să întrebi una ca asta?

Un râs găunos, ascuțit ca un clinchet de sticlă spartă.

— Întotdeauna am considerat că eram o soție bună. Știi, sunt atât de mândră de tine. Niciodată nu mi-am dorit pentru mine însămi poziția asta publică. Cred că am fost răsfățată. Toată viața. Dar ție ți-am fost o soție bună, nu-i așa? Dineurile. Balurile de binefacere. Colectările de fonduri din circumscripții. Te-am ajutat?

— Cum poți să crezi că nu?

— Atât numai că, știi, Diana se maturizează și am ajuns – nu-i așa?

— La acea vârstă când am putea fi mult mai de folos. Tăticul spunea mereu că ești un om care știe ce vrea, un om care va ajunge departe.

„Ei, nu zău, chiar așa credea tăticul? Atunci, tăticul nu-i atât de deștept pe cât îl credeam eu. Dar, în fond, m-am priceput întotdeauna să joc la cacealma. Mi-am întemeiat pe asta toată viața. Numai că acum o fac ca să-mi ascund păcatele carnale, nu numai situația financiară.”

— Știu că e ceva în neregulă, James. Numai că nu știu ce anume. Și cred că nici nu vreau să aflu. Dar n-aș suporta gândul că mi-ai fi necredincios.

„Poftim, i-o spusese verde-n față. Exact așa cum bănuise.”

Nu găsi nici un răspuns, așa că după un moment Louise reveni cu atenția la suplimentul color al ziarului „Observer”, în timp ce Carlton privea o veveriță care alerga mărunt peste peluza tunsă îngrijit. Simțea dorința nebunească de a împușca lighioana, să vadă blană și sânge zburând în toate părțile, doar pentru simpla satisfacție de a ști că și altă ființă

nenorocită suferea la fel de mult ca el.

Era singur. Ar fi mințit spunând că nu se mai gândea la nimic altceva, pentru că nu-i mai rămăsese gândire rațională. Numai acea durere continuă și sâcâitoare a vinovăției și a fricii, care începuse să aibă propriile bătăi de inimă, un monstru pe care-l plăsmuise anume pentru a-l chinui pe el însuși.

Camera de Incidente Majore Zonale, Hendon Road.

Agenta Stacey își lua pe ea hainele civile, când Fox ieși din boxă și se duse la lavabou să-și clătească mâinile. Stacey o privi în oglindă. Cunoștea acea expresie. Puțină ranchiună, puțină dușmănie mocnită.

— Ai avut un weekend plăcut? întrebă Fox.

— Da, mulțumesc, doamnă. Dar dumneata?

— Am fost la o nuntă în Gloucestershire.

„Și am făcut sex pervers cu un om complet străin. Nu ți-ar face plăcere să auzi?”

— Și tu?

— Nu cine știe ce. Am fost la cârciumă cu niște prieteni.

Stacey termină să se încheie la bluză, în timp ce Fox își pieptăna părul lung până la umeri.

— Ați auzit de Inspectorul Șef Mills, doamnă?

— Ce-a mai făcut?

— S-a despărțit de iubită. Se-aude că iar își face de cap.

— Nu știam. Cum ai aflat?

— Pe-aici, toți suntem detectivi, doamnă.

— Toți suntem bârfitori.

— Nu m-ar deranja deloc ca lumea să bârfească pe seama mea și-a detectivului sergent Crawford.

— Cred că are deja o prietenă.

— Așa se crede. Să-ți spun ceva, poate să-și strecoare oricând cătușele în sertarul meu de la noptieră. Nu că aș avea prea mari șanse. Am auzit că preferă blondele.

„A, umblăm cu subtilități.!” Un zâmbet inocent în oglindă, și ieși.

Fox își privi imaginea reflectată. „Nu-i tocmai rău, dar n-ai să arăți așa toată viața, Madeleine. Ar trebui să mai ieși în

lume, să te distrezi și tu cât mai poți. Dacă jumătate din zvonurile care circulă pe seama ta la cantină ar fi adevărate, ai avea o viață mult mai interesantă.”

Se gândea la Ash. Acum își dorea să nu-i fi aruncat numărul. Fusese impulsivă. Ar fi putut eventual să-i sune pe Stephen și Carrie, la întoarcerea din luna de miere. Sau, poate nu. În curând, echipa ei avea să fie din nou ocupată, câte șaisprezece ore de muncă, șapte zile pe săptămână. Nu mai avea timp pentru bărbați.

Treizeci și nouă.

Camden Town.

În piețele din Camden existau locuri unde Fox și-ar fi putut imagina că se afla într-un souk din Orientul Mijlociu sau într-un bazar oriental: tunelurile vechi pe unde caii de căruță tractaseră cărbunele de la Regency Canal spre antrepozite formau acum un labirint de tămâie, tandoori și mobilă africană și asiatică de import, un amestec amețitor de rase și accente. De la fiecare tarabă, din fiecare prăvălie, urla câte un alt gen muzical: New Age, hard rock, reggae, pop arăbesc.

Camden devenise ultimul refugiu al punkiștilor londonezi. Fox văzu doi adolescenți care ieșeau dintr-un cyberstore, ținându-se de mâini. Erau îmbrăcați în negru, aveau inele înfipte prin urechi, nas și buze, părul le era vopsit în diverse nuanțe de verde și violet, iar fața fetei fusese transformată într-o mască pe fond alb. Lanțurile zornăiau pe blugii ei rupți și pe geaca tânărului. Altă fantezie sado-masochistă.

Fox hoinărea prin piața cu caldarâm de lângă gura canalului. Era înțesată cu turiști estivali în căutare de suveniruri, antichități și bijuterii ieftine. Se lovi de umărul cuiva, se întoarse să se scuze și se pomeni privind drept în fața celui mai recent amant al ei.

— Ash, îi rosti ea numele.

Tânărul zâmbi.

— Maddy. Mă bucur că te văd.

— Ce cauți aici?

Cuvintele sunau puțin cam aspru, ca și cum l-ar fi bănuit că o urmărise.

— În Camden locuiesc. Dar tu?

Fox clătină din cap.

— În Bayswater. Am venit cu metroul.

Se priviră lung. Ash era îmbrăcat simplu, cu blugi vechi și o cămașă descheiată la gât, nu se bărbierise, și totuși arăta bine.

— Nu mi-ai răspuns la telefoane, spuse el.

Fox găsise pe robotul de-acasă trei sau patru mesaje cerându-i să-l sune. Voise s-o facă, dar echipa ei urma să reia munca prin rotație.

— Iubește-l și lasă-l, comentă el. Asta-i ideea?

Avea un zâmbet atât de dezarmant încât Fox nu putu să nu-i surâdă la rândul ei.

— Mă temeam să nu te fi lăsat gravid, glumi ea. De unde mi-ai aflat numărul de-acasă?

— De la Stephen și Carrie. Stephen a spus că-mi pierdeam timpul.

— Nu zău!

— Te consideră un fel de crăiasă a zăpezii.

— Frumos din partea lui c-o spune.

„Nesimțitul."

— Ascultă, în legătură cu nunta. Îmi pare rău că am plecat atât de devreme. Înainte de asta, ți-am comandat micul dejun. Ți-a plăcut?

— Aș fi fost și mai încântată dacă-l și plăteai.

— Ai dreptate. Îți sunt dator. Ce-ai zice de-un prânz?

— Când?

— Acum. Știu eu un local.

— Bine. De ce nu?

Era un restaurant thailandez, cu mobilier negru de tec, scaune în formă de păun și clopoței de vânt. Casa din Bangkok a lui Jim Thompson, demontată și transportată în sectorul NW1. Fox aproape că se aștepta să vadă consumatori de opiu leșinați în coridorul dinspre bucătărie. Autenticitatea ambianței era compromisă de trilurile lui Julio Iglesias în sistemul de sunet, precum și de ospătari, care arătau mai degrabă levantini decât asiatici.

— Și, cum mai merge treaba cu securitatea? se interesă Ash.

„Christoase!” Nu mai ținea minte ce-i spusese. Asta era problema cu care se confruntau zilnic clienții ei: nu să rămâi serios când minţeai era cel mai greu, ci să-ți ții minte invențiile. Născocirile aveau obiceiul de a se înmulți necontrolat, ca iepurii.

— Bine, încercă ea să dea un răspuns vag. E mult de lucru prin zonă.

— Nici nu mă mir. Ar trebui să te chem să-mi verifici casa. În ultima vreme, au avut loc multe spargeri.

„Căcat. Spune-i că ești polițistă și termină odată:”

— Cu ce te ocupi? Îl întrebă ea, preferând să schimbe subiectul.

Ash ridică din umeri, devenind dintr-o dată evaziv.

— Tu cu ce crezi?

„Straniu răspuns.”

— N-am idee.

Se gândi la mașina luxoasă, la hainele elegante.

— Traficant de droguri, sau cam așa ceva, zâmbi ea.

Ash privi fața de masă. Supa de lămâie sosi. Se lăsă o lungă tăcere.

— Spune-mi că nu-i așa, îi ceru Fox.

— De ce, ai vreo obiecție față de micile recreeri cu cocaină?

O clipă, se dădu de gol, dar Ash nu se mai putu abține. Începu să râdă.

— Banditule.!

— Ascultă, nu-i mare lucru. Am mai avut șuste cu polițiști.

Zâmbi el din nou. Tu ești prima femeie dintre ei, atâta tot.

— Nu-i deloc comic. Cum ai aflat?

— Mi-a spus Carrie. Am descusut-o despre tine.

— De ce?

— Fiindcă mă interesezi. Mă interesezi mai mult decât eu pe tine, cred.

În esență, avea dreptate. Fox se distrase, fără complicații, apoi revenise la Londra, își pusese cealaltă mască și revenise la căsnicia ei, la soțul fidel, dar exigent numit Camera de Incidente Majore Zonale, Hendon Road, Numărul Doi.

— Apropo, sunt comerciant de active.

— Cel puțin, e o profesiune legală.

— Oarecum, murmură Ash, sorbind din supa de lămâie. Ai vreun tip ascuns pe undeva? De-asta nu mi-ai răspuns la telefoane?

— Nu, n-am nici un bărbat. Lucrez mult peste program. Mi-e greu să am relații stabile. Ți-am făcut o favoare.

— Mai fă-mi una. Ia cina cu mine diseară.

— Nici prânzul încă nu l-am terminat.

Fox se rezemă de spătarul scaunului de răchită, ștergându-se la gură cu șervetul gros de in.

— Mâine, reîncepem munca prin rotație. Dacă ne trezim cu vreo crimă, nu voi mai avea timp decât pentru lucru și somn, vreo două săptămâni în șir.

— Deci îți organizezi viața amoroasă prin jurul cadavrelor?

— N-am nici o viață amoroasă.

— Te-am prins tocmai la timp, remarcă el, cu același zâmbet adolescentin.

— Nu-i chiar atât de simplu.

— Mi-am dat seama că nu ești consultant de securitate, din prima clipă când te-am văzut.

— Și ce-ai crezut că eram?

— Sincer?

— Sincer, insistă ea, rămânând în așteptarea răspunsului.

— Am crezut că ești educatoare la grădiniță.

— Nu arăt deloc ca o educatoare la grădiniță, se răsti Fox, dar Ash izbucnise iar în râs.

— Ba da. Pari cam nervoasă și vulnerabilă.

O ademenea. N-avea de gând să muște momeala.

— N-am vorbit serios, spuse el, văzându-i expresia. Arăți ca o femeie rea, dură și de o frumusețe exotică. Așa e mai bine?

— Într-un fel, nu.

— Atunci, vorbește-mi despre meseria ta.

Și Fox începu să-i vorbească, direct și fără ocolișuri. În cea mai mare parte, îi spuse ea, era o muncă istovitoare, extenuantă; nu aveau loc urmăriri cu mașinile, nici schimburi de focuri, nici un deznodământ spectaculos, prea puține surprize. Își petrecea aproape tot timpul în camere de

interogatoriu sau prin casele oamenilor, vorbind, iscodind. Munca ei consta numai în a aduna probe, în cadrul unei echipe mult mai numeroase, într-un mod ordonat și conform legii, pentru ca Procuratura Coroanei să poată obține câte o condamnare în termen de nouă până la douăsprezece luni, în instanță. Nu conta că, după părerea ei, procedurile de judecată erau slabe și, uneori, scandaloase. Ea, una, își făcea corect meseria.

— Și-ți place.

— Da, îmi place mult. E viața mea.

— Eu încă aș mai dori să iei cina cu mine diseară. Doar dacă nu cumva primești o invitație mai avantajoasă de la Scotland Yard.

Fox căzu pe gânduri. A doua zi era luni. Se prea putea ca aceasta să fie ultima ei noapte de libertate, înainte de a începe din nou să plouă cu morți. Ridică din umeri, răspunzând aproape fără voie:

— Okay.

Patruzeci.

Broadridge Estate, Tottenham.

Omul fusese împușcat în față.

Zăcea pe spate, în antreul apartamentului său de la parter, chircit ca o păpușă de cârpe. „Cu siguranță”, își spuse Fox, „murise înainte de a atinge podeaua.” În mâna dreaptă ținea strâns un pistol automat Glock cu amortizor artizanal, iar în jur totul era împroșcat cu sânge. Arăta de parcă cineva ar fi masacrat acolo o familie întreagă.

— Ocupantul apartamentului se numește Robert Hatton, spuse T. J., lângă ea.

— Ăsta-i el?

— Greu de spus, dar e evident că Hatton are numai două nări. Ăsta de-aici are trei.

Era o oră prea matinală pentru umorul suspect al lui T. J. Fox se uită la ceas. Ofițerul de serviciu o sunase la două noaptea, acum era aproape trei. Își mai vârî o pastilă de peppermint în gură ca să acopere mirosul de vin roșu din seara trecută. Se gândi la Ash care încă mai dormea în patul ei

cald.

Aruncă o privire în jur. Locatarul apartamentului nu părea să meargă regulat la biserică. Prin living erau împrăștiate numere ale revistei „Soldier of Fortune”, un sac de box era atârnat de tavanul din dormitor, iar pe pereți erau expuse săbii ceremoniale japoneze și bastoane de luptă. Rafturile gemeau de cărți despre artele marțiale și studii asupra Războiului din Vietnam și asupra Conflictului din Golf.

— Un ninja din nordul Londrei, comentă T. J.

— Ia uite-aici, arătă Fox spre video.

„Vânătorul de cerbi”, precum și pornografie ilegală, cu sado-masochism și tortură.

T. J. Se aplecă să vadă mai bine.

— Asta nu se uita la casete Cartoon Network. Era sonat rău.

Unul dintre criminaliști o strigă din bucătărie, unde arătă spre fereastră:

— Pe-aici s-a intrat.

Fusese un profesionist. Lipise pe geam o bucată mare de plastilină și tăiase în jurul ei un pătrat cu diamantul. Sticla fusese desprinsă, iar agresorul își putuse vârî mâna, pentru a deschide fereastra pe dinăuntru.

Se punea întrebarea: spărgătorul era unul și același cu victima care zăcea acum pe podeaua dormitorului? Sau acela era locatarul?

Fox întoarse cadavrul cu fața în sus. Mortul purta un pulovăr negru de lână și jeanși. Nu avea acte de identitate, dar în buzunar îi găsiră cheile unei mașini.

— Intrusul, spuse T. J.

— Doar dacă nu cumva tocmai ajunsese acasă, iar vizitatorul era deja aici, așteptându-l.

T. J. Se încruntă, dându-i dreptate în sinea lui.

Cel puțin asupra orei decesului nu prea planau îndoieli, împușcătura care-i produsese moartea fusese auzită de toți locatarii din împrejurimi.

Fox văzuse suficient. Un agent local în uniformă stătea la ușa apartamentului, verificând pe oricine intra sau ieșea. Alți doi consemnau declarațiile vecinilor, care se adunaseră pe palier,

urmărind procedurile cu un interes vizibil. Un bătrân în halat sorbea ceai dintr-o ceașcă de porțelan fin, privind tot ceea ce se întâmpla ca și cum ar fi fost telejurnalul de noapte. Din ușa apartamentului de vizavi se uitau doi tineri: un jamaican cu bucle lățoase și șort alb mult prea larg și un alb înalt și slab, doar cu o pereche de chiloți albi și o expresie goală pe față.

— A crăpat în sfârșit sonatu'? întrebă tânărul alb.

— Sonatul?

— Ăsta credea la el ceva deosebit, dom'le, comentă jamaicanul, tare de tot. Eu parcat mașina la el în spațiu, o dată, și el amenințat că împuște la mine.

— Era doar chestie de timp până să-i facă cineva felu', adăugă prietenul lui. Capsomanu'.

— Nu domnul Hatton a fost împușcat, interveni vesel bătrânul în halat.

Fox se întoarse spre el:

— Dumneavoastră.?

Omul ridică o mână:

— Marwick mă numesc. Brian Marwick. Și eu am fost ofițer de poliție, odată. Comisar în Fulham și West End. N-am stat decât trei ani, până m-am însurat. Nevesti-mii nu-i conveneau orele mele de program.

— Și credeți că victima nu este domnul Hatton? întrebă Fox, întrerupându-l înainte de a începe să-și povestească toată viața.

— Fără nici o îndoială. L-am văzut plecând, după ce s-a tras.

— Sunteți sigur?

— Absolut sigur. Am auzit împușcătura și eu, și nevastă-mea, ne-a trezit din somn, de fapt. Eu am ieșit să văd ce se întâmplă. Atunci l-am văzut, chiar acolo unde stă acum polițistul acela. A tulit-o ca din pușcă. Nu că l-aș acuza, cred. Mai ales dacă tocmai omorâse pe cineva.

„Remarcabil”, își spuse Fox. „Încă mai există pe lume unii oameni care nu se lasă intimidați.”

— Poate intrăm în casă, și-mi povestiți mai pe larg, propuse ea.

Spre deosebire de tabăra de instrucție din vecini, în locuința

lui Marwick și a bătrânei sale soții domnea o aglomerație dezordonată. Pretutindeni se vedeau bibelouri, o vitrină plină cu căni decorative și animale de cristal, ba chiar, în mod înduioșător, farfurii-suvenir cu Diana și Charles pe perete. Soția lui Marwick se duse în bucătărie să aducă un ceainic și un pachet de biscuiți Arrowroot, aranjați pe o farfurie. Gazda ideală pentru o petrecere după crimă.

— La ce oră ați auzit împușcăturile? îl întrebă Fox pe Brian Marwick.

— La unu și patruzeci și șapte, răspunse bătrânul. Știu precis, fiindcă avem lângă pat un ceas cu afișaj digital roșu.

— Și câte împușcături ați auzit?

— Două. Ce-am mai tresărit! Sunau de parcă s-ar fi tras chiar la noi în dormitor. Nevastă-mea mai tremură și-acum, își arătă Marwick soția, care întinse o mână pentru a-i demonstra lui Fox că, într-adevăr, degetele îi vibrau ca un diapazon.

— Iar după ce-ați auzit focurile de armă ce-ați făcut?

Marwick zâmbi cu drag spre nevastă-sa.

— Eu am spus: „Cineva l-a împușcat pe domnul Hatton, Rita.” Nu-i așa, draga mea?

Doamna Marwick zâmbi și dădu din cap, ca și cum deșteptarea soțului ei în toiul nopții, pentru a comenta în treacăt o crimă, ar fi fost doar încă una dintre calitățile lui adorabile cu care se deprinsese de-a lungul anilor de căsnicie.

— Și pe urmă?

— Am luat pe mine halatul și am ieșit să arunc o privire.

— Și ce-ați văzut?

— La început, nimic. Era întuneric, desigur. Pe urmă, am auzit pe cineva umblând prin apartamentul domnului Hatton și mi-am spus că ar fi mai bine să sun la poliție. Ceea ce-am și făcut. Nouă-nouă-nouă.

Părea foarte încântat de împrejurările fericite care-l făcuseră să-și realizeze acea ambiție umilă.

— Iar apoi, când am ieșit din nou afară, l-am văzut.

— Pe domnul Hatton?

— A ieșit din apartament, cu o geantă de prelată. Părea foarte grăbit.

— Sunteți absolut sigur că era domnul Hatton?

— Suntem vecini de șase luni. N-aveam cum să-l confund.

— Nu v-a spus nimic?

— L-am întrebat dacă e totul în regulă.

Marwick se aplecă, pentru a continua mai încet:

— Iar el mi-a spus du-te-n pizda mă-tii, dacă-mi scuzați limbajul. Am citat textual. Dar așa era el. N-am luat-o ca pe ceva personal.

Prin urmare, mortul din vecini nu era Robert Hatton. Asta le ușura mult munca. Aveau acum numele suspectului și adresa. Următorul pas era acela de a identifica victima.

„Nu-i un caz tip cine-a-făcut-o, Fox," cum ar fi spus fostul ei șef, Marenko, „ci un caz tip cui-a-făcut-o."

Patruzeci și unu.

Camera de Incidente Majore Zonale, Hendon Road.

În Camera de Incidente Majore Zonale din Hendon Road se aflau șase brigăzi, cu indicative de la A la F, lucrând prin rotație pe o perioadă de șase săptămâni. Orice omucidere din Zona Numărul Doi comisă în timpul rotației intra în sfera de competență a echipei care se nimerea să fie de serviciu. În medie, la Londra avea loc câte un asasinat la două zile, pe o arie împărțită între cele cinci zone ale circumscripțiilor de poliție. În această situație, sarcina activă ținea în mare parte de noroc, deși folosirea tot mai frecventă a armelor de foc îi făcea pe toți să suporte tensiuni din ce în ce mai intense. Fox lucrase într-o rotație când se aleseseră cu patru omoruri în douăzeci și cinci de minute.

Dar acesta părea un fleac, iar atmosfera din Camera de Incidente era însuflețită. Cadavrul se afla la morgă de mai puțin de opt ore și cunoșteau deja numele suspectului, adresa și ora comiterii faptei. Cauza morții era lipsită de orice echivoc. Spre deosebire de Kimberley Mason, nu îi așteptau ore de tropăială frustrantă. După ce-l reținea pe proprietarul apartamentului din Tottenham, puteau declara cazul închis de îndată ce terminau documentația.

Între timp, identificaseră și victima.

— Își lăsase mașina parcată la două străzi distanță, spuse

Rankin în timpul informării din acea dimineață, avea număr de înmatriculare făcut la comandă – HARD1.

— Acum, o să-i dăm un nou număr, STIFF16, comentă T. J.

Cei din camera de incidente izbucniră în râs. Toți erau bine dispuși.

— Am deschis mașina cu cheile pe care le-am găsit asupra victimei, continuă T. J. Actele erau în torpedou. Mașina era înregistrată pe numele lui Dennis Thorpe, cu adresa în Islington. Are antecedente penale.

Își consultă însemnările.

— Două condamnări pentru vătămare corporală gravă, una pentru agresiune cu mână armată. Cei de la poliția din Islington îl cunosc ca pe un cal breaz. Lucra ca recuperator și bătăuș plătit. De obicei, scotea cu forța locatari ilegali din locuințe cu chirie neocupate, extorca datorii, relua în posesie autovehicule, chestii de-astea. A mai fost și principalul suspect în asasinarea unui membru al Frontului Național care l-a enervat pe unul din familia Reilly.

— I-ați percheziționat apartamentul? întrebă cineva.

Răspunse Mills:

— Poliția din Tottenham a sigilat casa, iar cei de la criminalistică sunt acolo chiar acum.

Dădu din cap spre Fox, care puse în funcțiune videoul cu caseta filmată la locul faptei. HARD1 zăcea pe mochetă, în holul apartamentului din Broadridge Estate, cu ochii holbați spre tavan și restul feței arătând cam ca un hamburger crud. Fox atrase atenția asupra amintirilor din S. A. S., asupra cărților de arte marțiale, a casetelor video de pe rafturi și a armelor etalate pe pereți.

— Încă mai așteptăm raportul criminalistic, dar avem rapoartele inițiale de la balistică și pe cel medico-legal, îi informă ea. Sub pat s-a găsit un tub de cartuș. Se pare că victima a fost împușcată cu o armă automată, probabil de nouă milimetri.

Aruncă o privire peste foile dactilografiate pe care și le ținea pe genunchi.

— Profesoara Pakula a găsit reziduuri de pulbere arsă pe

mâna dreaptă a decedatului, indicând că și-a descărcat propria armă cu scurt timp înainte de a sucomba. Cauza morții a fost intoxicație cu plumb de la un glonț de calibru 38, ingerat în maxilar, pe o traiectorie ascendentă, înainte de a se înfige în creier.

Din jur se auziră câteva chicoteli. Antecedentele lui Dennis Thorpe reduceau șansele ca vreunul dintre cei de față să moară de durere după el.

— Glonțul era într-o stare rezonabil de intactă, iar experții balistici susțin că era cu cămașă de metal completă, fabricat de Winchester și tras, probabil, cu o armă automată Glock Model 19.

— Dar pistolul din mâna lui Thorpe? se interesă Honeywell.

— Un Smith and Wesson 38. În perete s-a găsit o gaură de glonț, un orificiu curat în tencuială, iar criminaliștii au prelungit traiectoria până în locul unde zăcea Thorpe. În ce loc stătea celălalt trăgător când a deschis focul e cam problematic să aflăm. Pakula e de părere că glonțul a intrat în craniu sub un unghi de aproximativ treizeci de grade, indicând că e posibil ca omul să fi stat ghemuit în ușa dormitorului. Vecinii declară că au auzit două împușcături, deci credem că mai întâi a tras Thorpe, fără să nimerească ținta, iar celălalt l-a doborât din primul foc.

Tăcu, pentru a lăsa cuvintele să-și facă efectul.

— Știm ceva despre tipul respectiv? vru să știe Honeywell.

— Fost membru S. A. S., răspunse Fox; făcu un semn cu capul spre Mills. Șefu' are mai multe detalii despre el.

— Altceva? întrebă Mills.

— Doar punctul de intrare, spuse Fox.

Derula banda video înainte, până la planurile detaliate ale geamului tăiat profesionist din bucătărie.

— Dennis Thorpe își cunoștea meseria, comentă ea.

— Dacă-și cunoștea meseria, replică T. J., n-ar fi încercat să lichideze un țintaș S. A. S. Pe teren propriu.

— Și cu toate cuțitele și nunceacurile alea de pe perete ce e? întrebă cineva.

Fox dădu din cap:

— Pare să fi fost un fel de colecționar.

— Sau un fel de diliu, preciza T. J.

Fox dădu din cap spre Mills, care prelua informarea, începu să citească de pe foile cu însemnări.

— Individul pe care îl căutăm se numește Robert Philip Hatton. Are antecedente penale: condamnat ca minor pentru pătrundere prin efracție, în 1979. De-atunci încoace, nimic. Ne-am interesat la Armată și ni s-a confirmat că s-a înrolat acolo în 1980 și a servit ca soldat în Garda Regală. În Războiul din Falklands a primit o medalie de merit, iar în 1984 s-a transferat la S. A. S., dintr-a doua încercare. A ieșit din S. A. S. La scurt timp după Războiul din Golf, iar ce-a făcut în continuare nu se știe.

Ridică un portret-robot:

— I-am chestionat vecinii, arată cam așa. Păr lung, barbă, tatuaje pe ambele antebrațe. Cei mai mulți îl descriu ca pe un om excentric și agresiv din fire, ori de câte ori i se vorbea, dar care trăia liniștit, nu punea muzica tare, nu dădea petreceri, nimic de soiul ăsta. Oricum, nu se simțeau prea comod cu el în preajmă. De exemplu, se pare că purta echipamente militare, uniforme de camuflaj, fie și numai când se ducea la cumpărături.

— Pe-acolo n-ai nevoie de alt camuflaj decât niște pletane lățoase, comentă T. J.

— E destul de clar ce s-a întâmplat, urmă Mills. Dennis Thorpe a intrat prin efracție în apartamentul acestui Bob Hatton, înarmat cu un revolver. Hatton l-a auzit, așa că îl aștepta. Thorpe a tras un foc, fără să nimerească ținta, sau imediat înainte de momentul morții, sau în aceeași clipă. A suferit o rană fatală la cap, care l-a ucis pe loc. Apoi, Hatton a preferat să fugă de la locul faptei, decât să se confrunte cu întrebările inevitabile și stânjenitoare care ar fi urmat. S-a emis mandat de arestare pe numele lui și am dat alarma la Vamă și Emigrări, în toate aeroporturile și porturile maritime. De-acum încolo, sarcina noastră este aceea de a-i găsi rudele, prietenii, cunoscuții, pe oricine l-ar putea ajuta să se dea la fund.

Arătă cu degetul spre T. J.:

— Te duci imediat la cartierul general al S. A. S. Din Hereford, T. J., și le ceri dosarul smintitului ăstuia. Ia-l cu tine și pe Nick. Madeleine, noi doi mergem să-l verificăm pe acest Dennis Thorpe.

— Știm ce-au avut de împărțit? se interesă Nick.

— Deocamdată, nu. Fugarul nostru e singurul care ne-o poate spune cu certitudine. Deci la treabă, băieți. Rezolvați-o repede și ajutați-l pe șeful vostru să nu se facă de râs.

Hampstead.

James Carlton regla instalația de control climatic din BMW, puse radioul pe un canal cu piese muzicale clasice și prinse o suită de Rachmaninov. Traficul de pe Haverstock Hill mergea greoi. Se uită la ceas. Nu voia să întârzie la ședința din acea dimineață. Urma să se dezbată noua legislație de vânătoare. „Biciul" dăduse clar de înțeles că avea nevoie de el la vot.

Telefonul mobil sună, iar Carlton îl smulse din suport.

— Carlton.

— Canalie. Ai încercat să mă lichidezi, este?

Chiar în fața lui, la stop, se oprise un Ford Escort roșu. Carlton reacționă cu întârziere și, într-un scrâșnet de frâne, se opri derapând, cât pe ce să lovească portbagajul celeilalte mașini. Fu smucit înainte, în centura de siguranță.

— Treaba a devenit personală, continuă glasul. Îți iau gâtul.

Telefonul amuți. Carlton rămase nemișcat, cu receptorul în mână și privirea drept înainte. Autobuzul 27 spre Hampstead trecu prin intersecție, cu reclama unei noi montări teatrale din West End imprimată pe caroserie. Un bărbat cu impermeabil și pălărie Homburg. J. B. Priestely. „Inspectorul de poliție".

„Christoase!"

Lumina semaforului se mută pe verde, dar Carlton nu făcu nici o mișcare. Mașinile adunate în spatele lui izbucniră într-o cacofonie de claxoane.

Patruzeci și doi.

Mills stătea pe fotoliul de lângă volan, cu ochii închiși și capul rezemat de tetieră. Arăta îngrozitor. Dimineața nu se bărbierise tocmai perfect, iar sub ochi avea cearcăne vinete.

Mirosul de alcool se combina cu aroma fină de aftershave scump. Hainele, însă, îi erau impecabile.

— Vă simțiți bine, șefu'? întrebă Fox.

— Mi-a dat papucii. Nu ne mai prea înțelegeam, în ultima vreme. Presupun c-ai auzit.

— Ce-ați făcut?

— E o poveste lungă, Madeleine. E vorba de niște prieteni de-ai mei, o petrecere prelungită și o stripteusă profesionistă.

— Nu mi se pare chiar o nenorocire.

— La fel am spus și eu.

Rămase cu privirea pe fereastră, meditativ.

— Și ce s-a întâmplat?

— Un fost coleg de-al meu, acum e inginer, tocmai a încheiat un contract în Arabia Saudită, pe cinci ani. Așa că a dat și el un mic bairam. A adunat câțiva amici, a plătit o stripteusă, a închiriat o cameră în Chiswick Arms. Destul de inofensiv, după părerea mea.

Fox așteptă câteva momente.

— Și?

— Ei, și am început să ne facem de cap. Una a dus la alta. Când a aflat ce se întâmplase, Sally s-a șucărit rău de tot.

La un stop, Fox încetini.

— Din cauza stripteusei?

Mills clătină din cap.

— A fost, știi. Și un pic de sex oral la mijloc. Un fel de.

Îl privi lung. Chip de star de cinema și morală de țap, așa îl descria Honeywell. Dar asta nu era decât invidie.

— Ați făcut sex oral cu stripteusă?

— M-am distrat și eu puțin, atâta tot. Cu toții i-am strecurat câte ceva în plus. Un bacșiș, să zicem. Sally și-a făcut numărul.

— Iar asta vă nedumerește?

— Mda, ridică el din umeri. Puțin.

Lumina semaforului se schimbă pe verde. Taxiul din spatele lor claxona, iar șoferul strigă ceva pe fereastră. Mills se răsuci în scaun, arătându-i degetul mijlociu. Fox ambreie mașina.

— Nu se poate spune că am fi avut o aventură. Era

stripteusă, pentru numele lui Dumnezeu. Probabil că nici n-am s-o mai văd vreodată pe femeia asta afurisită, doar dacă nu cumva mă transferă Ia Moravuri. Oricum, o muie acolo nu e sex, nu-i așa? O așteptă să-i confirme.

— Nu-i așa? Repetă el.

— Atunci ce e?

— Puțină distracție. Christoase, niciodată n-am să înțeleg femeile.

— Da, așa se pare.

Un timp, Fox conduse în tăcere.

— Deci, Sally v-a expediat.

— Mda, m-a aruncat în stradă, gol-pușcă, și cu toate catrafusele. M-a împroșcat cu noroi în văzul lumii, ceea ce m-a durut cu adevărat. Și o știa.

— Unde locuiți acum?

— La fiica mea, are un apartament în Swiss Cottage. Azi-noapte, acolo m-am culcat, pe canapea. Christoase, parc-aș fi dormit pe un sac cu cartofi.

— Câți ani are?

— Rachel? Douăzeci și cinci. E cea mai mare. Din prima căsătorie. De fapt, pentru ea m-am căsătorit. O fată nemaipomenită.

— Douăzeci și cinci, repetă Fox. Și stripteusa câți ani avea?

— Știu, știu. Mi s-a atras de multe ori atenția, nu-ți face griji.

— Dar a avut efect? Ați prins ideea? adăugă ea, văzându-l că era nedumerit.

— Am prins-o. Atâta numai că nu-mi place – adică, numai fiindcă am trecut de patruzeci, înseamnă că-s neutralizat pe plan sexual?

— Fiica dumneavoastră ce părere are, șefu'?

— Rachel? Ridică el din umeri. Știe cum sunt.

— Și vă înțelegeți?

— Ne înțelegem foarte bine. Atâta vreme cât n-o să se mărite cu unul ca mine, nu poate da greș.

Își studie înfățișarea în oglinda laterală.

— Cred că nu numai stripteusa a fost cauza.

Fox înălță o sprânceană.

— Nu cumva l-ați violat și pe disc-jockey?

Mills râse, ca și cum ar fi fost și asta o posibilitate.

— Nu-s chiar un om cu care să te înțelegi ușor, cred. Lucrez mult peste program, îmi place să mă distrez. Iar Sally vrea să aibă copii. Christoase, eu am cinci. N-am nevoie și de alții.

Clătină din cap.

— Niciodată nu mi-a făcut impresia că ar fi puioasă. Vreau să zic, de ce să se îmbrace o femeie ca ea, dacă-și dorește altceva la viață?

— Nu știu. Cum se îmbracă?

— Ei, în nici un caz ca una care vrea copii și viață de familie.

— Aici n-am cum să vă ajut, șefu', răspunse Fox. Eu nu mi-am dorit niciodată copii și familie.

Se uitară unul la altul, iar lui Fox îi trecu prin minte ideea care, poate, îi veni și lui în aceeași clipă: „Am forma o pereche ideală. El nu-și dorește copii, obligații, și e clar că nici eu nu vreau așa ceva. E îndrăgostit de meserie, la fel ca mine.” Își vedea propriul viitor, iar viitorul era Greg Mills. Și o speria.

Un timp, își continuară drumul în tăcere.

— Știți de ce bărbații își botează penisurile cu nume de alint? Îl întrebă ea, după o vreme.

— Nu. De ce?

— Fiindcă nu vor ca, în toate problemele importante, să hotărască în locul lor un străin total.

Mills râse. Singura trăsătură care-l reabilita. Cel puțin, putea să râdă de sine însuși.

Camden Town.

Strada Mare din Camden se cocea sub soarele de intensitate tropicală al lunii august. Fox conducea mașina ca melcul, în lungul bordurii, prin fața unui șir de magazine unde se vindeau haine de piele și Doc Marten-uri, prin dreptul unei efigii de plastic a lui Elvis, printr-al unui bombardier de polistiren instalat pe perete, deasupra magazinului de articole militare și marinărești. Obișnuita paradă de bețivi din vinăria Camden, jamaicani, nebuni, punk-iști și băieți de viață. Și, din când în când, câte un dramaturg recunoscut pe plan național.

Sala de Gimnastică din Camden se afla pe o arteră largă, cu

două străzi în spatele cartierului comercial. Avea un model convențional, cu fațada în întregime din sticlă și oglinzi înalte prinse pe pereții interiori, astfel încât clienții să se poată privi în timp ce lucrau. Templele moderne ale narcisismului, cum le numise cineva.

În dimineața aceea, clientela era exclusiv masculină. Abia trecuse de ora zece, dar localul forfotea, iar șapte sau opt bărbați masivi și tatuați lucrau la echipamentele elvețiene high-tech. În pogoanele de oglinzi se reflectau tuneluri infinite de soare, vene proeminente și tunsori aspre.

Când intrară, Fox simți ostilitatea din priviri.

— Mor după mirosul de steroizi dimineața, murmură Mills.

— Oamenii ăștia n-au și ei o slujbă?

— Portari, bodyguarzi de noapte.

Un bărbat înalt și blond ieși dintr-un birou aflat în fundul sălii. Purta un tricou mulat pe mușchi, un șort Nike și niște teniși cu tălpile cât cauciucurile de tractor. Își aplică pe buze un zâmbet, străbătut de teamă și suspiciune.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă el.

Fox îi arătă legitimația:

— Detectiv Inspector Madeleine Fox. Dumnealui este Detectiv Inspector Șef Greg Mills.

Așteptă, pentru a-i da timp să vorbească, întrebându-se dacă avea să se autoincrimineze din primul moment, cu vreo replică nepotrivită sau iritată. Omul, însă, nu părea decât sincer nedumerit.

— S-a-ntâmplat ceva?

— Numele dumneavoastră?

— Dave McCarthy. Eu sunt managerul aici. Despre ce e vorba?

— Această sală este proprietatea unui anume Dennis Thorpe, corect?

— Într-adevăr, răspunse McCarthy, umflându-și obrajii. Acum ce-a mai făcut?

— N-a mai făcut nimic, domnule McCarthy, și nici n-o să mai facă. A murit.

— Căca-m-aș, exclamă McCarthy. Paștele și Dumnezeii.

— Destul de elocvent, comentă Mills. Poate n-ar strica să citiți panegiricul ăsta la înmormântare.

McCarthy se încruntă. Părea mai degrabă iritat decât deznădăjduit.

— Tocmai când reușisem și eu să scot un profit în pizda mă-sii din sala asta.

— Îmi dau seama că vă afectează, spuse sec Fox, așa că aș propune să intrăm la dumneavoastră în birou.

„Birou"; nu era decât o cămăruță. Un singur raft de metal laminat servea drept masă, McCarthy putând supraveghea sala, în timp ce lucra, printr-o fereastră de oglindă unidirecțională. Pe perete era prins un plan de lucru, lângă un calendar Nautilus. Parcă s-ar fi înghesuit într-un vagon de metrou, la o oră de vârf.

McCarthy se așeză, iar Fox și Mills rămaseră unul lângă altul, rezemați de perete. Prin geam, Fox putea să vadă un neanderthalian mătăhălos, cu pectoralii cât pernele unei canapele, făcând flotări la bancă. Omul își privea propria imagine reflectată, numai brutalitate și păr corporal din abundență, toate adunate într-un pachet mic și compact. Nu-și putea lua ochii de la el însuși. Pasiune curată, pentru numele lui Dumnezeu.

— Deci, ce i s-a întâmplat? se interesă McCarthy.

— A fost împușcat.

McCarthy ridică din umeri, fără să pară deosebit de surprins, ceea ce era semnificativ.

— Împușcat. Futu-i Dumnezeii mă-sii!

Se scarpină în cap, observându-le privirile.

— Uite ce e, îi știam reputația, e bine? Da' pe mine mă angajase doar ca să-i administrez sala asta. Nu mă amestecam în nimic din toate chestiile ălelalte.

— Care chestii? îl întrebă Fox.

— Pe-aici vin să lucreze mulți tipi dubioși. Știu că folosea sala ca să recruteze oameni.

— Să recruteze oameni?

— Doar e comerciant de bodyguarzi, nu? Toată lumea o știe. Mai are și o firmă de securitate, pe lângă celelalte. Paznici de

noapte, portari de nightcluburi. Doar sunteți polițiști. Trebuie că știți totul despre el.

— Ne-am cam format o idee, răspunse Mills.

— Futu-i. Înseamnă c-am ieșit din pâine, așa-i?

— Cel mai probabil, confirmă Mills, fără compasiune.

— Am dori să aruncăm o privire prin registrele cu membri, interveni Fox.

— Ca să căutați suspecți? replică McCarthy, pe un ton disprețuitor.

— Aveți cunoștință de cineva care i-ar fi putut dori moartea? se interesă Fox, preferând să riposteze tot cu o întrebare.

— Mai scutiți-mă, aruncă McCarthy. Juma' din toată afurisita de Londră, dacă e să dați crezare vorbelor. Ascultați, eu, cum am spus, doar lucram pentru gagiul ăsta. Am avut grijă să știu cât mai puțin despre restul vieții lui. Mă făcea să tremur de frică, la drept vorbind.

— L-ați auzit vreodată menționând numele de Robert Hatton? îl întrebă Fox.

McCarthy clătină din cap.

— Ăsta-i tipul care i-a făcut-o?

— N-ați vrea să vă uitați în registre, vă rog?

Apăsând câteva taste ale computerului, McCarthy afișă pe display o listă de nume. Hatton nu figura printre ele.

— Unde l-a împușcat? întrebă el.

— În cap.

McCarthy ridică privirea spre Mills, care îi zâmbi.

— Nu, voiam să zic, unde era când l-a împușcat?

— A intrat în locuința cuiva, fără invitație, răspunse Fox și imediat schimbă subiectul. Știați că avea o armă de foc?

— Mai mirat aș fi fost să nu aibă. Da' nu se grozăvea niciodată cu ea pe-aici.

— Când l-ați văzut ultima oară?

— Joia trecută. Venea o dată sau de două ori pe săptămână, ca să verifice registrele, să se mai întâlnească și el cu oamenii. Cum spuneam, își găsea pe-aici o mulțime de recruți.

„O mină de aur”, reflectă Fox. Detectivul Inspector Șef din Islington avea să admire rezultatele unei percheziții și

confiscări a proprietății, chiar dacă asta nu contribuia cu nimic la progresul propriei anchete de omucidere.

— Mă tem că va trebui să punem computerul sub sechestru, spuse ea.

— Ce, credeți că computerul i-a făcut-o? replică McCarthy.

Era rândul lui să fie bățos.

— Avem un mandat de percheziție și confiscare, răspunse Fox, arătându-i copia. Fiți cuminte, altfel vă luăm și ceașca de cafea.

— Luați ce poftiți, murmură McCarthy, ridicându-se în picioare. După cum se-arată treaba, de cum ați terminat, eu am și întins-o să-mi caut de lucru. Futu-i. Futu-i mama mă-sii!

Patruzeci și trei.

Hampstead Heath.

Încă o zi sufocant de călduroasă, câteva picături de ploaie, mari și grele, căzând spasmodic dintr-un cer plumburiu, coborât peste Heath ca un plafon bătut în cuie. Un turboreactor de linie vuia peste Parliament Hill, cu fuzelajul de oțel vopsit vizibil un moment înainte de a dispărea în nori.

Din tomberoanele municipalității se revărsa gunoiul; un alergător, supraponderal și trecut de cincizeci de ani, arătând ca un candidat pentru secția de cardiologie, gâfâi pe lângă ei pe cărare. Mai jos, doi îndrăgostiți stăteau înlănțuiți pe o bancă. În depărtare, printre copaci, Turnul Telecom se înălța peste Tottenham Court Road, într-o panoramă de macarale și zgârie-nori din oțel și sticlă, unde cupola cenușie a catedralei St. Paul domina învălmășeala de clădiri înalte.

Stătea împreună cu Diana pe o bancă. „Cu drag, în memoria lui Martin A. Tomlin”.

Efectiv, îi era greu să se hotărască de unde să înceapă. Niciodată nu-i fusese ușor să se explice, mai ales oamenilor pe care-i iubea, care-l iubeau la rândul lor. Nu că ar fi fost prea mulți, dacă stătea să se gândească. Poate că tocmai de aceea îi era atât de greu.

— Știi că mama ta și cu mine avem anumite probleme, începu Carlton.

Diana își mușcă buzele.

— Sunt convins că le vom rezolva, se grăbi el să adauge.

„Ei, poftim, ce-l făcuse să spună asta? N-o chemase aici ai s-o încurajeze.”

— Orice s-ar întâmpla.

„Orice s-ar întâmpla, știi că ie iubesc, nu-i așa?”

— Orice s-ar întâmpla, sunt sigur că până la urmă totul va spre bine.

Diana nu spuse nimic. Carlton se întrebă dacă avea să plouă. Nu se gândise să-și aducă umbrela. Un cățel alerga după un băț, lătrând. „N-ar trebui să se permită ca oamenii să aibă câini care nu erau cel puțin de două ori mai mari decât o pisică”, își spuse el. „Dacă ar fi după mine, i-aș extermina naibii pe toți.”

— Veți divorța? întrebă într-un târziu Diana.

— Sper că nu, se pomeni Carlton răspunzând.

Nu mergea deloc așa cum plănuise. Întotdeauna se simțise atât de încurcat, când încerca să discute cu fiica lui. O iubea într-un fel moleșit, neputincios, bâjbâind cu propriile sentimente. Ar fi făcut orice pentru ea. Absolut orice. Dar întotdeauna simțise că trebuia să se ridice la înălțimea unei anumite imagini. Niciodată nu se putuse coborî la nivelul ei. Ar fi fost ca și cum Nelson s-ar fi dat jos de pe piedestalul monumentului, ca să le strângă mâinile turiștilor din Trafalgar Square.

„Cum am să mă descurc?”

— Nu vreau să-ți faci griji, zise el, sperând ca Diana să răspundă, să spună ceva, orice. Să-i dea o mână de ajutor.

— Okay, murmură fata, lăsându-l la fel de dezorientat.

Durerea aia din piept. Se dusese la doctor, cu câteva săptămâni în urmă, își făcuse un examen medical complet, gândindu-se că s-ar fi putut să fie bătrânul ceasornic. Fișă de sănătate curată. Numai stresul, îi spuseseră felcerii. „Aha, numai stresul”, replicase el. „Christoase, atât și nimic mai mult.!”

Se întrebă ce-ar fi spus Louise și Diana dacă aflau adevărul despre el, faptul că era o ființă omenească slabă, la fel ca toți ceilalți. Mai slabă decât ceilalți. Mult mai slabă. Trebuia s-o

apere pe Diana de o asemenea descoperire.

Dar pe Louise? „Ei bine, aici trebuie să mă apăr pe mine însumi.”

Statură un timp tăcuți.

— Cum mai merge cu școala? întrebă el pe neașteptate.

— Bine.

Nu era bine deloc. „Niciodată n-am putut sta de vorbă, cel puțin de când a depășit vârsta șosetelor albe, în orice caz. Femeile continuă să reprezinte un mister pentru mine – toate. I-am asigurat o copilărie fără lipsuri. Întotdeauna am fost înțelegător cu ea și am lăsat-o să facă tot ce voia. Dar acum a trecut de partea celorlalți, singura mea prietenă a fugit în tabăra adversă, ca să zic așa. Nici nu știu ce să mai zic.”

— Sunt sigur că totul va fi în regulă.

Diana dădu din cap, rămânând cu ochii îndreptați spre un punct din apropiere, pista de alergări de la Gospel Oak. „Oare la ce naiba s-o fi gândind?”

— E bine că am avut ocazia asta să stăm de vorbă, continuă el. Am mai limpezit și noi atmosfera.

Se ridică și porniră încet înapoi peste Heath, spre Hampstead.

Bayswater, sectorul W2

Fox descuie ușa pe dibuite. Iarăși băuse prea mult vin la cină.

Aprinse una dintre lămpile de pe masă și intră în bucătărie să-și facă o cafea. Ash se opri în living, cu mâinile în buzunare, inspectând fără interes interiorul. Fox avu impresia că vedea apartamentul prin ochii lui, înghesuit, dezordonat, poate chiar cam vetust. „Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult cu îngrijirea căminului meu”, își spuse ea. „S-o rog pe Ginny să-mi dea câteva idei, Ginny se pricepe la lucrurile de soiul acesta.”

Îl privi din bucătărie cum se așeza pe canapeaua maro denivelată. O cumpărase dintr-un magazin cu articole second hand, cu doisprezece ani în urmă, când plecase de-acasă. Și-ar fi putut permite o piesă mai bună. Numai că niciodată nu avusese destul timp pentru cumpărături. Iar azi, la piața din

Camden, se aventurase pentru prima oară, după luni de zile, să-și folosească credit cardul. „Și poftim, ce-am adus în casă”, își spuse ea, privindu-și noul amant.

Îi era greu să presupună unde aveau să ducă toate astea. Își dorise o aventură de-o noapte, un bărbat care să dorească o relație sexuală sportivă, fără nici un angajament. Christoase, nici o femeie nu avea de căutat prea mult pentru a găsi așa ceva. Și totuși, Madeleine Fox o încurcase cumva și pe asta, își găsise un bărbat pe care persoana ei părea să-l intereseze sincer, deși era polițistă, deși avea un program de muncă imposibil. Mai rău, părea un om de treabă, ceea ce avea să facă relația lor și mai greu de desfăcut, când sosea momentul.

În seara aceea, când Fox plecase din Hendon Road, după încă o zi de muncă de șaisprezece ore, Ash tocmai își părăsea biroul din Barbican. Lucrând la aceleași ore târzii, se întâlniseră să bea ceva și să ia o cină chinezească nocturnă într-un restaurant de lângă apartamentul ei. Acum era trecut de ora unsprezece, iar Fox trebuia să se trezească la șase dimineața, cât mai odihnită. Și când colo, poftim, îi ardea de brănțăleală, cum obișnuia să spună tatăl ei.

— Ai voie să-mi spui la ce lucrezi? O întrebă el.

Fox ieși din bucătărie, rezemându-se de tocul ușii.

— La un omor prin împușcare.

— Cel din Tottenham? Am citit în ziar despre crima aia. Christoase, ce viață interesantă ai!

— Nu e deloc interesantă. După ce faci mai mult timp meseria asta, te blazezi.

— Sigur.

— Dar tu? Tu nu ai o viață interesantă?

— Azi pierd un milion, mâine câștig unul, toate nu sunt decât niște numere pe un ecran. Nu e nimic pe viață și pe moarte. Ai de-a face cu multe crime prin împușcare?

— Cu golănimea din ultima vreme, s-au mai înmulțit.

— De la o situație din-asta ai cicatricea?

Se întrebase când avea să aducă vorba despre cicatrice. Reveni în bucătărie, unde începu să prepare cafeaua. Trăgea de timp, pentru a-și formula un răspuns.

— E oribilă, nu-i așa?

Ash o urmă în bucătărie.

— Mda, am fugit din dormitor urlând, mai știi?

— Ai fost dezamăgit.

— Nu, doar intrigat. Ești o femeie frumoasă, Maddy. O mică imperfecțiune nu-ți strică deloc, nu te face decât să fii și mai interesantă. Și-n plus, dezamăgirea nu are nici o legătură cu asta. Nu e ca un cadou de Crăciun. Eu nu fac dragoste doar cu un trup, fac dragoste cu femeia căreia îi aparține acel trup.

Lui Fox i se întretaie respirația.

— Te rog. Nu spune lucruri pe care nici tu nu le crezi.

— Vorbesc serios.

— Ba nu vorbești deloc serios. Nu există bărbați ca tine.

O spusese într-o doară, ca pe o replică aruncată la întâmplare, dar când ridică ochii îl văzu privind-o, cu o expresie pe care nu i-o mai observase niciodată.

— Ce s-a întâmplat, Maddy?

Dracu' s-o ia de cafea. Se rezemă de bancheta din bucătărie, cu brațele încrucișate pe piept.

— Am făcut o greșeală, spuse ea, cu voce plată. Am încercat să opresc cu forța un infractor, ceea ce nu intră în atribuțiile mele, și am făcut-o fără nici un ajutor. M-am ales cu un glonț. Am suferit două stopuri cardiace. Primul în ambulanță, al doilea în sala de operație de la St. Thomas. Scăpând cu viață, șeful meu n-a știut dacă să mă dea afară din poliție sau să mă premieze. Mi-au decernat o medalie pentru bravură. O țin în sertar, dar asta. Își atinse ea locul de deasupra sânului drept, pe unde-i intrase glonțul, asta. Mă însoțește oriunde. Sunt mișcată să văd că o găsești atrăgătoare. Eu, când mă uit în oglindă, parcă l-aș vedea pe Quasimodo.

— Ești o mincinoasă.

— Poftim?

— Nu mai face mutra asta. Nu-ți pare deloc rău de ceea ce-ai făcut, nici pentru cicatrice. Ai face din nou același lucru, oricând. E limpede ca lumina zilei.

Fox se întoarse, punând cafea cu linguriță în ceașcă, pentru ca Ash să nu-i vadă zâmbetul. Avea dreptate. Era la fel ca

individul ăla, martorul din cazul asasinării lui Kimberley Mason – cum îl chema? Stone. Pocăința nu era decât o prefăcătorie. Da, făcuse ceva ce n-ar fi trebuit. Dar rămăsese în viață și, mă nenică, le arătase nenorociților ălora de ce era în stare o polițistă adevărată.

Îi oferi cafeaua. Ash o turnă în chiuvetă.

— Cafeaua îți face rău, spuse el și, punându-i mâinile pe șolduri, o trase mai aproape și începu s-o sărute.

Parcă ar fi fost din nou adolescentă, la vârsta când descoperea sexul pentru prima oară, parcă ar fi descifrat un secret pe care nu-l mai cunoștea nimeni. Se întreba cum reușise să-și țină amorțit trupul atâta vreme. Ash o făcuse să-l dorească. Îi complica planurile, bune, rele, cum erau. Intra nepoftit în viața ei clară și ordonată.

Zăcea gol pe pat. Fox se dezbrăcă de toate hainele și se culcă lângă el dar, când Ash întinse mâna s-o cuprindă, se retrase.

— Stai un minut, îi șopti ea. Am o surpriză pentru tine. Ridicându-se, lipăi desculță prin dormitor și reveni cu o pereche de cătușe.

— Încă nu mi-ai dat înapoi cravata, comentă el.

— Aia-i pentru mine, răspunse Fox în șoaptă. Astea sunt pentru tine. E rândul tău.

Stinse veioza de pe noptieră. Cu un țăcănit ușor, cătușele se închiseră.

Patruzeci și patru.

Camera de Incidente Majore Zonale, Hendon Road.

A doua zi dimineață, la orele nouă, echipa se întâlni în Camera de Incidente ca să discute despre evoluția cazului și să facă schimb de informații. T. J. Și Nick tocmai se întorseseră de la cartierul general al S. A. S., din Hereford. Începură să-i delecteze pe ceilalți cu aventurile lor, captivându-le atenția. „După cum povestesc”, își spuse Fox, „parcă tocmai s-ar fi întors dintr-o operațiune sub acoperire în Columbia.”

— E incredibil, spunea T. J. Mai ușor ți-ar fi să pătrunzi prin efracție în Palatul Buck. Te caută peste tot, până și sub mașină, cu oglinzi – tot tacâmul. Mă așteptam să ne percheziționeze la piele.

— Și tare ți-ar mai fi plăcut! remarcă Rankin, în râsetele celorlalți.

Nick ridică privirea și o văzu pe Fox.

— Cum te-ai descurcat la sală? O întrebă el.

— Două circuite și trei sute de livre flotări la bancă. Obișnuitele.

— Și toate trupurile alea musculoase și unse cu ulei ce efect au, doamnă, te excită bine? Nu pierdu ocazia TJ.

— Testosteronul mă lasă rece, replică Fox. Prefer creier în loc de mușchi. Iar pe ăsta și-l împart unul singur câte doi.

Mills intră în încăpere.

— Okay, să ne apucăm de treabă, spuse el, aruncându-și servieta pe un birou din mijlocul camerei. T. J. V-a povestit, fără îndoială, mica lui aventură de ieri, în Hereford. Se pare că toate istoriile pe care le-am auzit despre S. A. S. Sunt adevărate. L-au chestionat pe un anumit colonel Rice, încercând să obțină informații despre Hatton, dar s-au cam lenevit.

— Ceea ce ne-a spus, interveni Nick, e că Hatton este un element destul de imprevizibil. Când părăsesc Regimentul, cum îi spun ei, tipii ăștia de la S. A. S. Primesc niște recomandări. Sunt ajutați să-și găsească noi posturi, chestii din-astea. Probabil că Hatton a scăpat prin ochiurile plasei. Am impresia că le-a făcut o nasoală, a sărit înainte de a fi fost împins și, de cum a îmbrăcat hainele civile, a dispărut.

— Vreo fotografie, ceva? întrebă Fox.

— Rice a spus că nu ne pot da imediat fotografii, din motive de securitate. Cică trebuie să fie cenzurate mai întâi, înțelegeți, să șteargă toate celelalte fețe. Dar a promis c-o să facă tot ce se poate ca să ne trimită prin fax câteva, mâine dimineață.

Mills scoase câteva copii xerox din servietă.

— Am luat legătura cu cei de la Aldershot, care ne-au dat o listă de nume, membrii fostei unități de gardă a lui Hatton. Majoritatea au ieșit din armată între timp, aici le avem ultimele domicilii cunoscute, însă s-ar putea să trebuiască să facem un studiu pe computer: liste electorale, asigurări

sociale, chestii din-astea. Există șansa ca Hatton să fi rămas în relații cu unii dintre ei. Trebuie să fie verificați toți.

— Deci, ce știm până acum despre acest Bob Hatton? întrebă cineva din fundul sălii.

Mills îl privi pe T. J.

— Când eram mic, începu acesta, aveam o jucărie Action Man. Făcea cam de toate. Ca un Superman în uniformă de camuflaj. Ăsta-i Bob Hatton. După câte zice Rice, a fost instruit extensiv în tehnicile de sabotaj și interogatoriu. Mai e și instructor de luptă fără mână armată, lovituri jap, cum se mai spune. În Războiul din Golf, subunitatea lui a acționat două săptămâni în spatele liniilor inamice fără să piardă un singur om.

Honeywell își umflă obrajii.

— Deci, dacă-l găsim, cine-i trântește cătușele și-i ordonă să se crăcăneze?

— S-o lăsăm pe Foxie, propuse altcineva. De mult umblă să mai primească o medalie.

Se auziră câteva râsete nervoase. Nimeni dintre cei prezenți nu ardea de nerăbdare să se confrunte cu Hatton. Și cu atât mai puțin Fox. Dacă-l găseau, trebuia să-l imobilizeze o echipă de specialiști în arme de foc, de la S.0.19.

Mills făcu un semn cu capul spre Rankin, care își consultă însemnările de pe planșeta din fața lui.

— Am făcut câteva verificări pe computer. Nu are mașină, nu figurează pe listele electorale, n-a mai completat un formular fiscal de opt ani. Nici o cerere de credit, nimic.

— Omul Invizibil, comentă un glas.

— Poate că lucrează ca liber-profesionist, presupuse Fox.

Mills dădu din cap:

— În etapa asta, e explicația cea mai verosimilă. Pentru alte ocupații nu e calificat. Ar fi logic să lucreze ca mercenar, în străinătate. Nimic din locuința lui nu confirmă asta. Presupunem că și-a luat toate cele necesare, pașaportul, banii, în geanta pe care o avea la el.

— Așa s-ar explica de ce nici computerul n-a găsit nimic, dădu din cap T. J. S-ar putea ca în ultimii câțiva ani să fi

călătorit cu pașaport fals.

— Dacă are pașaport și acte de identitate false, spuse Honeywell, atunci probabil că la ora asta a și ieșit din țară.

— Sunt de aceeași părere, răspunse Mills, dar nu trebuie să precupețim nici un efort ca să-l găsim. Încă nu avem motive să presupunem că a trecut granița.

Prinse pe avizierul din fundul camerei lista trimisă prin fax, cu numele.

— Vreau să-i găsiți și să-i chestionați pe oamenii ăștia. S-ar putea ca unul dintre ei să ne îndrepte în direcția potrivită. Cum spunea Bill adineaori, e posibil ca între timp să fi părăsit țara, dar, dacă încă mai e la Londra, trebuie să punem mâna pe el. Se întâmplă ceva al dracului de ciudat și aș dori ca măcar să știu despre ce e vorba.

Patruzeci și cinci.

Earls Court, sectorul SW5

Era un bloc de apartamente vechi, cu șase etaje, care scăpase de bombardierele Luftwaffe în timpul Blitzului, iar în anii trecuți de-atunci îl ocoliseră cumva și buldozerele noilor amenajări edilitare. Intrarea se afla pe o stradă îngustă, cufundată aproape permanent în umbră. Un Mini vechi, acoperit cu pete de rugină și găinați de păsări, era parcat sub o inscripție cu cuvintele: „Staționarea interzisă. Autovehiculele contravenienților vor fi ridicate de poliție!”. Pubelele de plastic aflate în curtea din față miroseau a gunoi în descompunere. Printr-o fereastră deschisă de la parter se auzea muzică rap.

Fox și Nick împinseră ușa masivă cu geam.

Privind în jur, Fox văzu că antreul întunecos ducea spre un lift vechi și o scară cufundată în beznă. Deprimată, se întrebă în tăcere pe care dintre cele două căi să urce. Apartamentul pe care-l căutau se afla la ultimul etaj.

— Eu nu urc scara cu tocurile astea.

— Iar eu nu intru în liftul ăsta. Am văzut cabine telefonice mai mari decât el.

— Christoase, ce-o fi mirosind așa?

— Cred că cineva a tras un Jimmy Riddle în lift.

— Nu, de jos se simte. Pare să fie varză.

— Sau doarme un negrotei pe-acolo, sau e vreun chinez făcându-și ceaiul. Viața într-o societate cosmopolită, doamnă.

Fox ezită, apoi se hotărî.

— Iau liftul, declară ea.

— Atunci, ne vedem sus, replică Nick și porni hotărât în direcția scării.

Fox trase în lături grilajul metalic articulat al ascensorului. Nick avusese dreptate, nu era cu mult mai încăpător decât o cabină telefonică. Probabil că avea aceeași vârstă cu clădirea, interiorul fiind luminat de un bec cu putere redusă. Mirosea a unsoare stătută și a grăsime.

În timp ce Fox închidea grilajul la loc, un bărbat cu blugi și cămașă groasă intră în fugă prin ușa cu geam.

— Mă așteptați și pe mine? strigă el.

Intră, fără să mulțumească sau altceva. În cabină, abia dacă era loc pentru amândoi. „Prima oară când am dansat cu un băiat, într-o seară disco la școală, n-am stat așa de aproape”, își spuse Fox.

Omul bâjbâi cu grilajul și apoi, întorcându-se; reuși s-o încânte și mai mult, rezemându-se de toate butoanele o dată.

— Mama mă-sii, mormăi el. Mă scuzați. Sper că nu sunteți grăbită.

Acum, aveau să se oprească la toate etajele pe rând. Fox se gândi să iasă, pentru a-l urma pe Nick pe scări. Prea târziu. Cu o smucitură, liftul începu să urce încet, scârțâind, tras de cablurile nevăzute care se încordau deasupra, într-un concert de scrâșnete și trosnete. Fox se gândi la oboseala metalelor. Nick avea dreptate, era o capcană ucigătoare. Nu i-ar fi stricat să facă puțin exercițiu fizic.

Era conștientă că însoțitorul ei o privea. Îi înfruntă ochii, iar omul zâmbi alene. Pe bărbie avea câteva tăieturi cu sângele uscat. Probabil i se tocise briciul.

— La ce etaj mergeți? întrebă el.

Fox nu știa de unde să ia accentul. Era londonez, dar în amestec cu încă ceva. Sud-african, poate.

— La șase.

Omul dădu din cap.

— Mă scuzați. Al dracu' de încet merge, nu?

Cu un zdrăngănit, liftul se opri la etajul întâi. Fox întinse mâna și apăsă de câteva ori pe butonul etajului șase. Se auzi un scârțâit ca al roților de metrou în stație, iar cabina își reluă ascensiunea.

— Locuiți aici? O întrebă omul.

— Nu. Dumneavoastră?

— La cinci.

Dintr-o dată, Fox se simți stânjenită. Individul o contempla cam cu prea multă obrăznicie.

— Nu mai era un tip cu dumneavoastră când ați intrat? O întrebă el.

— Suferă de claustrofobie.

— Mhm.

Liftul se opri la etajul doi, încheindu-și ultima etapă a urcușului chinuitor de încet, centimetru cu centimetru.

— Mă iertați că vă pun toate întrebările astea. Da', știți, în ultima vreme am cam avut spargeri pe-aici.

— Arăt eu ca o hoață de videouri?

— N-am video.

— Atunci, vă tai de pe listă.

Stăteau cam prea aproape unul de altul ca să fie atât de dură, își spuse ea. Dar nu-i plăcea să fie interogată. Îi reveniră în minte toate filmele polițiste pe care le văzuse: „Dacă nu vă supărați, eu pun întrebările.”

Se opriră la etajul doi, iar omul se răsuci și apăsă pe butonul etajului cinci. Nu avu nici un efect. Ascensorul funcționa după un program vechi, dintr-o vreme când ritmurile vieții fuseseră mult mai încete decât în prezent.

— Mă scuzați, repetă el din nou.

Zâmbi iar, însă ochii-i erau sclipitori, duri și pofticioși. Fox se întrebă dacă avea de gând să se dea la ea.

— Pe cine căutați?

„Vezi-ți de-ale tale”, răspunse Fox în sinea ei.

— Sunteți prietenă cu Dave? Continuă individul.

— Cu Dave?

— Dave Youll. De la șase.
— Îl cunoașteți?
— Mda, puțin. Sunteți rude?
„Nesimțit băgăreț!”
— Da.
Liftul se opri, zgâlțâindu-se, la etajul trei. Christoase, ar fi ajuns mai repede dacă se cățăra pe fațada clădirii, cu corzi și carabine.
Fox apăsă butonul etajului patru. Individul continua să se uite la ea.
— La colț, e o cafenea, spuse el.
Îl privi lung. Avea niște ochi de om țicnit la cap, cum ar fi spus T. J. Se găseau destui în acea parte a Londrei, la jocurile din Cheslea, în baruri, prin jurul stației Hammersmith. Iar acum, poftim, nimerise cu posesorul unei asemenea perechi de ochi, într-un lift proiectat, conform specificațiilor de pe tăbliță, pentru maximum patru persoane. Stăteau destul de aproape ca să-i simtă mirosul.
— Chiar așa? replică ea.
— Poate doriți o cafeluță? Zâmbi scârbos individul.
Îi lipsea un dintre, caninul din stânga, golul asortându-se cu ochii de nebun.
— Poate să vină și soțul meu? întrebă Fox.
Cabina continua să huruie, spre etajul patru.
— Soțul?
— Omul cu care m-ați văzut.
— A, exact. Scuzați.
Restul drumului se desfășură într-o tăcere chinuitoare. Locatarul coborî la etajul cinci, iar Fox simți cum se relaxa.
Când ajunse la ultimul etaj, Nick o aștepta cu mâinile în buzunare și o expresie fudulă. Se uită la ceas, cu subînțeles.
— Nu că liftul merge cam încet, dar am sărit peste câteva mese, tot așteptând.
Fox trase smucit grilajul și ieși. Îi tremurau mâinile. Și le îndesă în buzunare.
— E totul în regulă? întrebă Nick.
— Sigur că-i în regulă! se răsti ea și, trecând pe lângă el,

porni pe coridor.

Pe ușă era prinsă o inscripție: „Roiu', am o zi nasoală”.

Nick bătu cu pumnul în ușă. Aceasta se deschise imediat.

David Youll nu arăta ca o mașină de ucis. Era un bărbat înalt și deșirat, cu plete roșcate căzându-i până peste guler în jurul capului ca un ou cu coaja lucioasă. Avea o barbă rară și purta un tricou gri diform și o pereche de pantaloni largi de trening legați cu un cordon. Îi privi din prag, cu niște ochi neguroși și ostili.

— David Youll? întrebă Fox, arătându-i legitimația. Detectiv Inspector Fox, dumnealui este Detectiv Sergent Crawford. Putem sta puțin de vorbă cu dumneavoastră, vă rog?

Youll își încrucișa brațele pe piept:

— Despre ce?

— Putem intra?

Stătu un moment pe gânduri, după care își târșâi picioarele într-o parte.

Spre deosebire de apartamentul lui Hatton, care arăta ca un muzeu militar, în locuința lui Youll nu exista nimic care să sugereze că lucrase în armată. Fox făcu un scurt inventar, din mers: un dormitor, întrezărit printr-o ușă deschisă, cu un pat nefăcut și rufe nespălate de-o săptămână zăcând de-a valma pe linoleum; livingul era o cocină, alte haine împrăștiate peste o canapea veche și pătată și prin jurul ei, aceasta părând să aibă rolul unui coș de rufe. Pe mochetă, în jurul televizorului, erau risipite casete video – numai filme de acțiune, nimic pornografic.

În pofida mizeriei, livingul avea un aspect oarecum steril. Nu se vedeau cărți, nici tablouri sau fotografii pe pereți. Pe lângă dulapul televizorului și canapea, mai conținea doar un fotoliu mare, cu tapițeria umflată, și o măsuță joasă de cafea.

În aer duhnea a tutun și a acel miros aparte, de mosc, pe care par să-l emane unii burlaci, un iz fetid și primordial, trăsnind a spermă și sudoare. „Probabil îl împroșcau prin colțuri”, își spuse ea, „ca motanii sau câinii care-și însemnează teritoriul”

— Luați loc dacă vreți, îi pofti Youll.

Aruncă niște haine pe jos, pentru a face loc pe canapea. Nick își asumă riscul, așezându-se. Fox preferă să rămână în picioare.

— Deci, ce s-ar zice c-am făcut? mormăi Youll.

— Îl căutăm pe un vechi prieten de-al dumneavoastră, spuse Fox. Vă amintiți de un fost camarad din armată, pe nume Robert Philip Hatton?

— Mda, mi-l amintesc pe Dulău.

— Dulău?

— Așa era poreclit.

— Când l-ați văzut ultima oară?

Youll luă de pe pervazul ferestrei o cutie de tablă cu tutun și câteva hârtiuțe și începu să-și răsucească o țigară.

— De-ani de zile-n pizdele mă-sii.

— Mai precis? întrebă Nick.

— De un-să știu eu? De niște ani, e bine?

— Nu v-a mai căutat recent? N-ați primit nici un telefon, sau vreo scrisoare?

— La ce pizdele mă-sii să-mi scrie? replică Youll, potrivind tutunul galben și sârmos și începând să lingă foița. Da' de ce? Ce-a făcut?

— Investigăm asasinarea unui om numit Dennis Thorpe.

— I-a făcut de petrecanie la careva? râse Youll scurt, ca un lătrat. Ăsta, da, Dulăul nostru!

— De ce spuneți asta? se interesă Nick. Îi plăcea să omoare oameni?

— Păi nu asta faci în armată? replică Youll. Să omori în pizdele mă-sii, asta-i meseria, nu?

— Și chirurgii sunt plătiți ca să taie oamenii, i-o întoarse Fox. Nu înseamnă că-și fac din asta un hobby, în timpul liber.

Youll găsi pe jos o cutie de chibrituri, o scutură ca să se asigure că nu era goală, apoi scoase un băț și-și aprinse țigara.

— Ați făcut armata careva din voi doi?

Nick clătină din cap.

— Nici nu m-așteptam, continuă el, suflând fumul.

„Simpatic, băiatul.” Pe măsuța de cafea erau două farfurii murdare, lângă o pereche de căni pătate și cu cruste vechi.

— Locuiți singur?

— Mai tot timpu'.

Fox se uită după canapea. Pe jos era pus un sac de dormit făcut sul. Youll îi observă privirea și păru să pălească.

— Aveți un vizitator? întrebă ea.

— Mi-a picat pe cap un amic, aseară, din Birmingham. L-am lăsat să se culce pe jos.

— Numele lui? întrebă Nick.

— Da' ce pizdele mă-sii-i asta? ce, e contra legii să pleci din Birmingham?

— Încă nu, dar ar trebui să fie, replică Nick, bucuros să se joace cu individul.

„Pentru numele lui Dumnezeu”, își spuse Fox în sinea ei, „Ai grijă. Și ăsta ar putea să se priceapă la loviturile jap.”

— Unde e acum prietenul dumneavoastră?

— De un-să știu eu? Cred că s-a dus la cârciumă.

— Revine?

Youll ridică din umeri, de parcă puțin i-ar fi păsat.

— Nu cunoașteți legile, domnule Youll? continuă Fox. Favorizarea unui infractor suspectat, în circumstanțele existente, este pasibilă de pedeapsă cu închisoarea.

— Mamă, ce m-ați mai speriat!

— Vă mai întreb o dată. Știți sau nu unde îl putem găsi pe Robert Hatton?

— Și eu vă mai zic o dată. Nu, în pizdele mă-sii, nu știu.

Nick se uită la ea. Sigur, puteau reveni oricând cu un mandat de percheziție. Până atunci, Fox urma să dea un telefon și să-l pună pe David Youll sub supraveghere. Poate că sacul de dormit de pe jos aparținea într-adevăr unui prieten din Birmingham. Sau poate că nu.

— În fine, vă mulțumim pentru ajutor, spuse ea.

Ieșiră. Youll trânti ușa în urma lor.

— Cu liftul sau pe scară? întrebă Nick.

— Pe scară, cred.

Fox avea o presimțire neplăcută. Ceva nu era în regulă, nu era deloc în regulă.

Patruzeci și șase.

Camera de Incidente Majore Zonale, Hendon Road.

Mills era în cabinetul său, cu un plic adus prin curier deschis pe birou. Lăsase ușa deschisă, iar Fox vârî capul înăuntru.

— Mă scuzați, șefu'.

— Intră, Madeleine.

— Cred că am găsit ceva.

— Stai jos.

Mills frunzărea niște fotografii treisprezece pe nouăsprezece. Le puse deoparte, în timp ce Fox intra.

— Ce-ați aflat?

— Tocmai l-am chestionat pe unul dintre foștii camarazi de armată ai lui Hatton. Un anume David Youll. Aș vrea să-l punem sub supraveghere.

— De ce?

— A fost destul de ostil, din capul locului. M-am gândit, în regulă, poate că nu-i plac polițiștii. Pe urmă, ne-a spus că locuiește singur, dar pe masă avea două farfurii și două cești. Iar după canapea mai era și un sac de dormit făcut sul. A zis că venise la el un prieten, să stea peste noapte. Prietenul ăsta ar putea fi Hatton.

Detectivul Sergent Crawford a rămas acolo, să supravegheze casa. Mills se gândi câteva momente.

— Bine, spuse el. Fac pregătirile, împinse fotografiile spre ea, pe birou.

— Apropo, n-ar strica să te uiți la astea. Cei de la Hereford ne-au trimis câteva poze de familie.

Fox le răsfoi. O duzină de oameni în uniformă de camuflaj pentru junglă, adunați în jurul unei bucătării de campanie, cu câțiva palmieri în spate. Toate chipurile din fotografie, cu excepția unuia singur, fuseseră înnegrite. Nu era o imagine clară, avea granulație mare, dar în fotografia a doua chipul lui Hatton fusese mărit de două ori, iar în a treia, de zece ori.

Pe-atunci fusese mult mai tânăr, s-ar fi putut să nu-l recunoască nici chiar vecinii lui de la Broadridge Estate. Avea părul tuns perie și era proaspăt ras, fără barba și părul lung și neîngrijit din portretul-robot realizat după descrierea lui Brian Marwick, De fapt, arăta cam la fel ca în aceeași după-amiază,

când intrase în fugă din stradă, iar Fox îi ținuse deschisă ușa liftului.

Patruzeci și șapte

— Oricum n-aveai ce să faci, încercă s-o liniștească Mills.

— Mă simt ca o idioată.

— Ascultă, e mai bine că n-ai știut cine era. Tu și cu Nick nu l-ați fi putut imobiliza singuri.

— Trebuie să se fi simțit al naibii de sigur pe sine, ca să ne facă o figură ca asta.

— Cine riscă câștigă, comentă Mills, cu o expresie acră. A contat și norocul, continuă Fox. Probabil a ajuns înapoi la blocul de apartamente în același timp cu noi.

— De unde-a știut că eram polițiști? întrebă Nick.

— Câți negri în costum cu cravată ai văzut învârtindu-se pe-acolo? replică Mills. În plus, cred că și Madeleine arăta cam deplasat, cu sacoul și fusta ei gri.

— Bine, îmi prezint scuzele. Data viitoare, am să-mi iau o mini și o geacă de piele.

Mills zâmbi:

— N-am nimic împotrivă.

Crawford clătină din cap:

— Tot trebuie să aibă un calm extraordinar, ca să ne urmărească și s-o interogheze pe Madeleine în drum spre apartamentul lui Youll.

Se lăsă o lungă tăcere. Orice-ar fi spus Mills, Fox știa că toți se gândeau la același lucru. Hatton o făcuse de râs.

— Când îl arestăm pe tipul ăsta, spuse Mills, vom trimite o brigadă de reacție rapidă înarmată. Cred că ați avut noroc că nu v-ați prins cine era.

„Ce tupeu nerușinat”, medita Fox. Hatton îi văzuse intrând în clădire și se hotărâse să-i urmărească. Ca să verifice. Își amintea cât de aproape stătuse, destul de aproape pentru a-i vedea alunița de pe bărbie și cicatricea mică și albă de sub urechea dreaptă. Iar când se convinsese că erau cine crezuse el, își acoperise urmele, făcând să pară că fusese o încercare de a o agăța la nimereală. Cine riscă câștigă – într-adevăr.

— Ceea ce mă sâcâie pe mine e întrebarea: de ce mai e la

Londra? spuse Mills. Nu poate spera să ne scape la nesfârșit, oricât de priceput ar fi.

— Trebuie să aibă un motiv, fu Nick de acord.

Mills ridică din umeri:

— Vom obține un mandat de percheziție și confiscare pentru apartamentul lui Youll, după care am să discut eu cu David Youll al vostru, ca să vedem ce are de spus când îl vom acuza de favorizarea infractorului. Și difuzați fotografia asta în toată presa. Poate fugi, dar nu se poate ascunde.

Fox nu era chiar atât de sigură. Cu instrucția pe care o făcuse Hatton în timpul stagiului său în S. A. S. Putea foarte bine să le facă pe amândouă, cât de mult timp avea chef.

Secția de Poliție Fulham Road.

David Youll primi nepăsător vestea arestării. Luă în serios situația și refuză să deschidă gura în absența unui avocat.

Împrejurimile nu-l intimidau câtuși de puțin. În armată, fusese instruit special în tehnicile de interogatoriu, ceea ce includea privațiunea de somn și violențele fizice; așa că, stând într-o cameră de interogatoriu caldă, cu avocatul alături și o ceașcă de cafea lângă cot, numai de frică nu tremura.

Percheziția la domiciliu nu scosese la iveală nici un alt indiciu.

Youll părea amuzat de consternarea lor.

— Mda, Bob Hatton mi-a picat aseară pe cap, confirmă el. Și ce-i cu asta?

— Azi-dimineață, ați negat, răspunse Fox. Ați spus că nu-l mai văzuserăți de câțiva ani.

— Mda, am mințit. Aveam nevoie de puțin timp de gândire.

Mills se aplecă înainte, rezemându-și coatele pe masă.

— Știați că e căutat în legătură cu asasinarea lui Dennis Thorpe?

— Numai de când mi-ați spus voi. A apărut la mine-n ușă și mi-a spus că are niște probleme. Am fost camarazi. I-am spus că-l ajut, nu i-am pus nici o întrebare. Nu voiam să știu.

— Când s-a întâmplat asta?

— Ieri.

— Ieri la ce oră?

— Cam pe după-amiază. Nu știu la ce oră, nu port ceas la mână.

— A spus cât timp avea de gând să stea la dumneavoastră?

— Nu l-am întrebat.
— Nu l-ați întrebat.
— Cum spuneam, am fost camarazi.
— A stat în apartament toată noaptea.
Hatton dădu din cap.
— Despre ce ați vorbit?
— Despre existențialism. Despre poezia franceză din secolul al șaisprezecelea. Despre economia țărilor din Lumea a Treia.
Mills știa că-și bătea joc de el, dar nu mușcă momeala.
— V-a spus de ce trebuise să-și părăsească apartamentul din Tottenham?
— Nu.
— Nu l-ați întrebat?
Youll trecu peste ironie.
— A zis că avea probleme. Cum v-am mai spus de-o sută de ori, nu voiam să știu. Dacă știam, deveneam complice la ce făcuse, nu?
În sinea lui, Mills îi dădu dreptate.
— La ce oră a plecat azi-dimineață de la dumneavoastră?
— Când m-am sculat eu, plecase.
— Și-a luat cu el și lucrurile?
— Mda. V-am spus că n-o să găsiți nimic de-al lui la mine-n apartament. Sper c-ați avut bunul simți să lăsați totul așa cum era.
— Vrea să ne ducem înapoi și să-i deșertăm toate sertarele pe jos, comentă Fox.
Youll se întoarse spre avocat, cu falsă indignare:
— Are voie să spună așa ceva despre mine?
Avocatul, care avea două porecle, Heath-Black și Hayden Brown sau cine știe ce altă formulă care sugera putere nu tocmai curată, avu bunul simț de a se mulțumi doar să zâmbească.
— Ultima oară a fost văzut părăsindu-și apartamentul din Tottenham cu o geantă mare de prelată verde. O avea la el când a ajuns la dumneavoastră?
— Nu mai țin minte.

— Vă așteptați să se întoarcă, azi-dimineață?
— Nu. Cum v-am spus, plecase înainte să mă scol eu.
— Sunteți sigur?
Youll se prinse. Colțul gurii i se arcui într-un zâmbet.
— De ce? L-ați văzut? Când veneați la mine?
— Vă așteptați să se mai întoarcă? repetă Mills.
Privind-o pe Fox, Youll rânji.
— V-a cam făcut limba cravată la amândoi, este?
Mills insistă:
— Și-a adus geanta în apartament?
— Doar nu credeți că unul ca el și-ar lăsa echipamentele la mine? a fost în Regiment, pentru numele lui Dumnezeu. Le-a tăinuit el pe undeva. Probabil are case conspirative prin toată Londra și își lasă lucrurile prin alte părți. E expert în E și E.
— E și E?
— Evadare și Evaziune. Voi chiar n-aveți habar de nimic?
— Unde-l putem găsi, domnule Youll?
Youll zâmbi triumfător. Știa că nu-l aveau la mână cu nimic. Își încrucișă brațele pe piept, rezemându-se de spătar.
— V-am spus tot ce știu. Poți să te duci în pizdele mă-tii, sticlete. Mai e cafea?
Regent Street, sectorul W1
Trotuarele erau înțesate cu vilegiaturiști, magazinele Hamley și Disney Store vânzând din plin. Autobuzele turistice erau blocate printre cele de transport în comun, cu etaj, și taxiurile care emanau gaze de motorină arsă.
Carlton tremurând de nervi, la volanul BMW-ului. Fotoliile moi de piele, instalația de control al climatului, muzica de Mozart cântând încet din boxele Blaupunkt, toate formau un sanctuar ca un pântec matern, ferindu-l de duhoarea estivală a orașului, de monoxidul de carbon și de praf.
Degetele i se strânseră pe pielea moale a volanului, încleștate în chinurile torturii lui personale, în timp ce Carlton, fără să ia în seamă mulțimile și traficul, se concentra numai asupra propriei dureri, ca un alergător de maraton care intră alergând pe stadionul cuprins de ovații nestăvilite, conștient numai de efortul mișcării continue a picioarelor și brațelor. În acel

moment, toată viața lui stătea în echilibru pe un tăiș de cuțit, gata să se prăbușească din clipă-n clipă. O scăpase de mult de sub control, ca unul dintre acei jongleuri care învârtesc farfurii și, văzând că prea multe încetinesc în același timp, știe că nu-și mai poate salva numărul. Și totuși, continua să pună în mișcare alte și alte farfurii, dominat de instinct, știind că era condamnat, așteptând dezastrul inevitabil și oprobriul public care avea să urmeze.

Se uită în oglinda retrovizoare și aproape că se strâmbă când își văzu propriul chip. Era fața unui om complet străin, gentlemanul bărbierit, elegant și îngrijit perfect, care-l însoțea oriunde se ducea. Un englez și un escroc; Carlton vedea sub masca de care se izbeau privirile celorlalți. Acel tovarăș înfumurat și nedespărțit nu-i era prieten, ci mai degrabă un coleg cu care fusese silit să lucreze ani de-a rândul. Deși nu-l simpatizase niciodată, cel puțin îi înțelesese motivațiile și slăbiciunile. Acum, însă, descoperise adâncuri noi și necercetate ale acestui străin nemilos, care-l lăsau șocat și copleșit. Pe măsură ce se apropia ziua scadenței, gentlemanul dorea să se distanțeze de criminalul mărunt care-l privea din oglindă.

Prea târziu, se gândi la tot ceea ce periclitase: cariera lui, soția, familia, siguranța financiară, poate chiar și libertatea.

Primejdiile îl pândeau din atât de multe direcții, încât nu mai știa încotro să se întoarcă, spre care amenințare să-și îndrepte mai întâi atenția.

Minciunile pe care le spusese polițiștilor n-aveau să țină câinii la distanță decât cel mult câteva zile. Nu rezolvase nimic, obținuse doar o amânare ca să se afle-n treabă, câteva zile în care să-și mai trăiască viața pe care ajunsese s-o considere normală pentru el. Un apel de ultim moment, înaintea executării sentinței lui personale cu moartea.

O nebunie, de fapt, dar în adâncurile cele mai întunecate ale minții lui încă mai licărea speranța că vreo constelație de evenimente neașteptate, pe care încă nu și le putea închipui, avea să-l salveze chiar și acum.

Ajunse la semaforul de lângă Regent's Park, știind că trebuia

să cotească la dreapta, pe Baker Street, dar când colo se pomeni luând-o spre Kilburn, la apus. O nebunie.

Nu putea face nimic, ceva din cele mai viscerale unghere ale ființei lui îl îndemna să se întoarcă, să atingă din nou acele amintiri, să simtă carnea caldă, tabloul aranjat perfect, membrele dispuse așa cum dorea el, trupul întins în fața lui transformat în sanctuarul plin cu extaz al propriilor fantezii.

Kilburn.

Își parcă mașina și parcurse pe jos două străzi, spre un șir de vile renovate. Din grajduri de la începutul secolului, cu pași plini de o certitudine rece și eliberată. Umezeala înserării îl făcea să transpire, simțea cum i se aduna sudoarea la subsuori. Se opri în fața ușii discrete, poartă a paradisului jinduirilor lui private și păgâne, lupanar al visurilor sale de-o viață. Aproape gâfâia când apăsă pe butonul soneriei, cu inima bătându-i în piept ca un baros.

Mintea i se umpluse de o ceață albă. Gândurile se mișcau ca niște umbre pe dinapoia unui voal și nu le putea defini forma, dorind numai anestezicul ușurării și al abandonului. Nu luă în seamă protestele jalnice ale rațiunii.

Camera de securitate îl privea cu ochiul ei rece și nepăsător, iar peste câteva clipe se auzi țăcănitul zăvorului.

O femeie în salopetă de latex negru îi zâmbi, în timp ce intra la recepție.

— Bună seara, domnule Smith, îl salută ea, cu un surâs orbitor. Nu v-am mai văzut de mult pe la noi. Cu ce vă putem servi astă-seară?

Bayswater.

Madeleine Fox se trezi înainte de crăpatul zorilor, privind drept în gura neagră a pistolului automat, cu trupul scăldat de sudori reci. Aprinse lampa de pe noptieră, se ridică în capul oaselor și-și luă ceasul de mână. „Christoase, uită-te ce oră e!”

Știa că n-avea să mai poată adormi la loc, așa că se sculă și dădu drumul la apă în cadă, pentru a încerca să se relaxeze. Stătu cufundată înăuntru până când apa se răci, apoi se înfășură cu un prosop și trecu la bucătărie, ca să-și facă un ceai. Aproape că se luminase de ziuă și toate păsările din

cartier poposiseră în copacul din dreptul ferestrelor ei, ciripind. Nici o șansă să mai adoarmă.

După ce fusese împușcată în Lambeth, o trimiseseră la psihoterapie, dar coșmarurile continuau s-o urmărească. Nu prea des, poate o dată sau de două ori pe lună, de obicei în perioadele cu lună plină. În loc de a se rări, păreau să devină tot mai frecvente. Poate că n-ar fi stricat să consulte din nou un medic.

Se duse la fereastră. Pe Queensway, un maldăr de ziare și zdrențe se mișca în ușa unui magazin. Bețivii de pe străzi dormeau mai bine noaptea decât ea. Sorbi din ceai, privind o prostituată care plătea un taximetrist și intra încet într-un bloc de vis-a-vis, după o noapte de muncă, dacă se putea spune astfel. O nouă zi luminoasă și murdară în Bayswater.

Fox se întreba ce neplăceri avea să-i aducă acea nouă zi.

Hampstead.

James Carlton se dezbrăcă pe întuneric și se strecură în pat lângă soția lui, după care rămase nemișcat sub pătură, ascultându-i sunetul respirației.

— Ai întârziat, spuse Louise, ale cărei cuvinte răsunară în liniștea nopții ca niște împușcături.

— Chestia asta cu Euro. Minți Carlton. Credeam că Willie nu se mai oprea din trăncăneală.

— Ce oră e?

— Puțin după miezul nopții. De fapt, era două.

Stătu astfel mult timp, sufocat de vinovăție, ca și cum ar fi avut deasupra o duzină de covoare, de-l treceau toate nădușelile. Tocmai când credea că Louise adormise, o auzi din nou:

— Ce se întâmplă, James?

„Cel mai potrivit moment.!”

Preț de-o clipă îngrozitoare, amețit, chiar se gândi să-i mărturisească totul, s-o atragă în conspirația lui tenebroasă, să se despovăreze complet, lovind cu piciorul în piedica încrederii.

O confesiune. Christoase! Până unde ar fi trebuit să ajungă o confesiune adevărată? Nimănui nu-i poți spune chiar totul,

încetează să mai fie interesant. Orice om trebuie să mai păstreze și câteva secrete. Să se ducă la biserică în fiecare duminică e una. Dar să creadă în ceea ce face, asta-i cu totul altceva.

Un moment, încercă să-și imagineze cum ar fi fost să stea îngenuncheat, îmbrăcat în pânză de sac, cu păcatele niciodată uitate, chiar dacă erau iertate în mod ostentativ, rămase la vedere pentru toată viața. Ca și cum ar fi avut o aventură amoroasă în fața aparatului de fotografiat, după care i-ar fi dat negativele soției. Demență totală.

Ar fi fost ca atunci când îl trimiseseră acasă de la școală, după ce-i fusese găsită revista porcoasă în bancă. Chemat la cancelaria directorului, telefon la părinți, amenințare cu exmatricularea, scandal, mama lui zgâlțâindu-l de umeri: „De ce-ai făcut asta, fiul meu?”

Deși, dacă stătea să se gândească mai bine, nu prea era același lucru. Nici pe departe. Cel mult să menționeze ceva într-o scrisoare de sinucigaș, dacă ajungea până acolo.

Clipa trecu, bătăile inimii lui își reluară ritmul normal și pierdu ocazia de a se despovăra în fața ei, pentru a reveni la o viață normală. În plus, fără bagajul obișnuit, toată existența lui s-ar fi dezechilibrat. Parcă ar fi trebuit să învețe din nou să meargă. O viață nouă, prea înspăimântătoare și prea banală ca să se gândească, măcar.

— Nimic, Louise, șopti el. Nu se întâmplă nimic.

Și rămase astfel până dimineața, cu privirea pierdută în întuneric, epuizat până-n măduva oaselor și cât se poate de treaz.

Patruzeci și opt.

Battersea, sectorul SW11

Un bloc de apartamente mizer, din cărămizi câcănii, cu vomă uscată pe scările de ciment, mâzgălituri pe pereți, leagăn al drogurilor, infracțiunilor și furtișagurilor mărunte. „Dickens ar fi recunoscut acea parte a Londrei”, își spuse Fox, „și Hogarth la fel. Cu excepția parabolicelor pentru satelit.”

— Moș Bill! Zbierau câțiva copii negri de pe balconul de deasupra, ca să anunțe pe toată lumea din zonă că veniseră

oamenii legii, așa că o jumătate de oră să nu mai șterpelească aparate video și poșete.

Un șir de uși anonime, la etajul trei, un balcon deschis cu vedere peste o curte în mijlocul căreia creștea un copac slăbănog, câțiva puști fugărind o minge de fotbal în jurul pilonilor de beton. Nick bătu la ușă, care se întredeschise. Prin crăpătură îi privi o bătrână cu plasă pe păr, mirosind vag a varză și a pisici.

— Doamna Hatton? întrebă Fox, arătându-și legitimația. Sunt Detectiv Inspector Madeleine Fox, iar dumnealui este Detectiv Sergent Nick Crawford, de la Poliția Metropolitană. Am dori să vă vorbim. Putem intra?

În casă putea insuportabil a pisici. Locuința era întunecoasă și înghesuită, cu televizorul urlând atât de tare încât se simțeau vibrațiile prin pereți. Fox se așeză pe marginea unei canapele pline cu păr de pisică și pete greu de identificat. Îi explică doamnei Hatton de ce veniseră, dar nu fu sigură că bătrâna înțelegea perfect. Când Nick îi arătă fotografia pe care o obținuseră de la cartierul general al S. A. S. Din Hereford femeia o apucă între degetele artritice și tremurătoare, ca și cum ar fi fost o amintire din copilărie.

— O, ce frumos! spuse ea.

Nick o privi pe Fox și ridică din umeri.

Fox asculta ticăitul lent al ceasului vechi de pe consolă. Un cotoi cu blana mâncată de molii se gudura torcând pe la picioarele bătrânei, care erau înfășurate în niște șosete maro groase. Aceasta îi permise lui Nick să dea televizorul mai încet; o femeie cu înfățișare strălucitoare și accent american explica de ce un anumit șampon dădea părului mai mult luciu și tonus.

— De unde o aveți? întrebă doamna Hatton, privind fotografia.

— De la armată, doamnă Hatton.

— Arată minunat în uniformă, nu-i așa?

Fox se uită prin jur. Mobila era jalnică, luată cu zece lire sterline toată grămada de la cine știe ce licitație. Televizorul stătea pe un dulap vechi, lângă niște fotografii înrămate, un

elev pistruiat încruntându-se spre obiectiv, un tânăr în uniformă militară. Păreau să fi fost imortalizate foarte demult.

— Doamnă Hatton, fiul dumneavoastră v-a mai căutat în ultima vreme?

— Cred că e pe undeva prin străinătățuri. Știți, umblă mult, Armata îl trimite peste tot.

— Când ați auzit ultima oară de el? întrebă Nick.

— O, îmi scrie ori de câte ori poate.

Bătrâna se ridică și șontâcăi spre consolă, de unde luă o scrisoare rezemată în spatele unei căni cu capac. I-o întinse lui Fox. Fox privi ștampila poștei. Cape Town, 13 iulie, 1995.

— Asta e ultima veste pe care ați primit-o de la el? întrebă ea.

— E un băiat bun, Bobby al meu, răspunse doamna Hatton, revenind cu privirea la fotografia pe care o ținea în mână.

Fox ridică ochii spre Nick, care se bătu cu degetul în tâmplă. Se părea că doamna Hatton sălășluia de mult în țara celor duși cu pluta și nu le putea fi de prea mare folos. „Probabil că era mai bine așa", își spuse Fox. Să trăiască acolo, de una singură. O asemenea realitate nu-i făcea bine nimănui.

— Știți cumva unde îl putem găsi pe fiul dumneavoastră, doamnă Hatton? se interesă Fox, încăpățânându-se să facă o ultimă încercare.

Doamna Hatton mângâia drăgăstos fotografia cu degetul.

— Tare frumos mai arată în uniformă, nu-i așa?

Când ajunseră din nou în stradă, mașina îi aștepta la locul ei, ceea ce era o mică minune. Nick se așeză la volan, clătinând din cap.

— N-a mai auzit de el din nouăzeci și cinci, spuse. Christoase!

— Are altele pe cap.

— Bătrâna mea locuiește singură, în Bath. Am grijă să trec pe la ea o dată la două săptămâni, obligatoriu. Atâta lucru pot și eu să fac.

O aștepta să-i dea dreptate. Poate că se simțea mai bine, știind că-și onora îndatoririle de fiu. Fox se gândi la mama ei. Când o văzuse ultima oară? Oricum, mai recent de 1995. Dar

în fond, ea nu lupta ca mercenară în Angola, nici nu avea scuza unui cadavru răcindu-i-se în holul apartamentului.

Patruzeci și nouă.

Tocmai treceau Podul Westminster, spre nord, când sună telefonul mobil. „Uvertura la Wilhelm Tell”. „De ce nu putea drăcia aia doar să sune și atât, ca orice telefon normal?” se întrebă Fox. Toate progresele astea nu erau decât niște aiureli. Honeywell socotea că, în cinci ani, telefoanele mobile aveau să ajungă cât niște rujuri de buze și ar fi avut nevoie de masteratul în muzica clasică numai pentru a le face să nu mai sune.

Nick îi dădu telefonul.

— Fox, răspunse ea.

— Madeleine? Unde ești?

Era Mills.

— Tocmai am plecat din Battersea, ne întoarcem spre secție. Ajungem acolo cam în juma' de oră, depinde de trafic.

— Bine. Am să-ți vorbesc, mai spuse el și închise.

Camera de Incidente Majore Zonale, Hendon Road.

Când Fox intră, Mills era în cabinetul lui. La prima vedere, eleganța lui aristocratică părea netulburată, dar la un examen mai atent se observa că avea pungi sub ochi și, sub bărbie, o zonă țepoasă care-i scăpase aparatului de ras. Probabil nu auzise deșteptătorul, iar apoi trebuise să se grăbească.

Avea pe birou o ceașcă de cafea, de o tărie de-a dreptul industrială după cum arăta, iar ziarul „Daily Mirror” era deschis la ultimele pagini.

— Christoase, greu mai e să fii suporter al echipei din Tottenham, spuse el, fără să ridice privirea. E ca un blestem care te urmărește toată viața. Două luni pe an, zăresc și eu cum arată liniștea. Și pe urmă, iar începe sezonul.

— Au pierdut?

— Se cacă urșii în pădure? replică el, împingând ziarul în lături. Cum o mai duci în această frumoasă dimineață, Madeleine?

— Bine. Dar dumneavoastră, șefu'? Păreți cam pleoștit.

— N-am nimic. Ia un loc în spațiu.

Fox se așeză, sorbind din a patra cafea a acelei dimineți. Bea câte o jumătate de duzină cel puțin, înainte de masă, ca să-și pună inima în mișcare, puțină tahicardie necesară numai pentru a rezista toată după-amiaza. Noaptea trecută îi confirmase un lucru: nimeni nu rezistă la o anchetă de crimă și o legătură amoroasă în același timp. E prea epuizant.

— Ia uită-te la astea, o pofti Mills.

Îi împinse un dosar peste birou. Conținea lista convorbirilor telefonice ale lui Kimberley Mason. Fusese nevoie să treacă șase săptămâni până când compania telefonică le găsise și le imprimase.

Fox și-ar fi dorit să le aibă în prima săptămână de investigații. Conform dosarului, în ultimele șapte zile din viața ei Kimberley Mason dăduse treizeci și opt de telefoane; opt dintre aceste apeluri fuseseră la același număr – patru din ele, în ziua anterioară morții. Erau încercuite cu cerneală roșie.

— Al cui e numărul ăsta, șefu'?

Mills bătea cu pixul Parker în marginea biroului.

— Telefon mobil. Pe numele de James Carlton.

— Perfect.

Se priviră. Din Camera de Incidente răsună un hohot general de râs. T. J. Glumind pe seama lui Honeywell, fără îndoială.

— Nu e tocmai ceea ce ne-a spus el, nu-i așa, șefu'?

— Nu, confirmă Mills, nu este.

— Cred c-ar trebui să mai stăm o dată de vorbă.

Mills dădu din cap. Părea îngrijorat, își și vedea avansarea amânată până la Paștele Cailor.

— Va trebui să-i spun lui Kennett. N-o să-i placă.

Fox îi ghicea gândurile. Dacă James Carlton scăpa basma curată, iar Mills continua să urce scara ierarhică în Poliția Metropolitană, într-o bună zi Kennett avea să-i fie sau prieten bine plasat, sau dușman politic neîmpăcat, în funcție de felul cum rezolva cazul.

— Cam subțire gheața, comentă Mills.

— Carlton a vrut să patineze pe ea, nu noi.

— Nu te repezi să-l judeci.

— Și astea de-aici ce naiba înseamnă?

— Nu știu. Va trebui să aflăm. Ușurel, Madeleine, ușurel de tot, bine? dacă-i dăm la cap fără nici un motiv, Kennett o să mă transfere la circulație în Brixton. E fundul meu în joc.

— Și al meu.

— Și pe deasupra, al tău mai e și foarte drăgălaș. Deci, păzește-ți-l, și păzește-l și pe al meu. Hai să aflăm ce se întâmplă și să ne rugăm la toți sfinții să nu fi înfundat pe cine nu trebuie.

Fox telefona la cabinetul lui Carlton, dar o secretară îi spuse că acesta era plecat la Bruxelles și n-avea să se întoarcă decât după weekend. Îi lăsă numărul. Când închise, se gândi la vechea zicală: în politică, o săptămână e cât un veac. Opt telefoane.

Probabil că fusese o săptămână lungă cât veacul și în viața unei regine de înaltă clasă a sado-masochismului.

Cincizeci.

Camden Town.

Stăteau culcați în pat, în dormitorul de la etajul doi al casei lui din Gloucester Crescent. Se aranjase bine, își spunea Fox. Poate că infracționalitatea nu renta, după părerea ei, dar Ash câștigase frumos din comerțul cu active, ceea ce însemna aproape același lucru. Nu lipseau decât violența și hainele ponosite.

Își plimbă o mână peste pieptul lui, neted și fără păr ca al unui băiețandru. Cum reușise să se infiltreze atât de repede în viața ei? Ea în nici un caz nu dorise una ca asta.

Asculta sunetele nocturne ale orașului, traficul de pe Parkway, sirena unei ambulanțe, duruitul îndepărtat al unui tren, și – era obsedată de Kimberley Mason. La fel ca toți ceilalți membri ai brigăzii, Fox fusese convinsă că prinseseră autorul la arestarea lui Gary Bradshaw. Acum nu mai era tot atât de sigură. Iar acest gând o făcea să piardă nopțile.

„De ce îl sunase Kimberley Mason pe James Carlton de opt ori, în săptămâna de dinaintea morții?" Nu părea deloc relația de tip profesional la care făcuse aluzie Carlton. Prostituatele, chiar și specialistele de înaltă clasă ca Kimberley, nu hărțuiau propriii clienți. Verificase prin H. O. L. M. E. S; atât Rhiannon,

cât și Bradshaw însuși menționaseră un alt bărbat pe care Kimberley și-l declara amant. Chestiunea asta trebuia să se lămurească, într-un fel sau altul. În instanță, indiferent de concluzie, avocatul lui Bradshaw avea să fie într-al nouălea cer. Fără discuție, îi servea cazul pe tavă.

— La ce te gândești? O întrebă Ash.

Fox crezuse că dormea.

— La nimic, minți ea.

Ash o cunoștea deja prea bine ca s-o creadă.

— Rezolvi un caz, Holmes?

— Poate.

— Omul împușcat în Tottenham?

— Nu, pe ăla știm cine l-a omorât.

O așteptă să continue, dar Fox își impusese să nu discute niciodată, cu nimeni din afara poliției, despre cazurile ei.

— Vrei să-mi povestești, sau mă obligi să zac aici, ascultând cum îți zăngănesc rotițele creierului?

„Mă rog", își spuse ea, „poate că măcar o dată mi-ar face și mie bine să vorbesc cu cineva."

— E un caz care stă în suspensie, își auzi propria voce începând să spună. A fost o crimă destul de bizară și am reținut un suspect. Dar, între timp, am mai descoperit câteva lucruri care nu se prea leagă.

— Și dacă-mi spui despre ce e vorba încalci Legea Secretului de Serviciu?

— Victima era prostituată, specializată în sado-masochism. A fost găsită strangulată, în propria cameră de tortură.

— În propria ei ce?

— A apărut în toate ziarele.

— Probabil că eu eram încă în Hong Kong, spuse Ash, întorcându-se spre ea, rezemat într-un cot. Cred că a făcut senzație pe prima pagină.

— Detaliile nu le-am dezvăluit. Și-n plus, cineva din familia regală a făcut o poznă în weekend-ul ăla, nu știu, a fost prins sugând degetele de la picioarele cuiva sau a căzut de pe un ponei de polo, chestiile obișnuite. A împins știrile despre crimă din pagina întâi a ziarului „Evening Standard" până pe

pagina a treia.
— Ciudată viață mai ai, Madeleine.
— Mie-mi spui?
— De-asta ți-ai adus cătușele acasă?
— Cred că mi-a stârnit curiozitatea.
N-o încercaseră decât o dată. Un experiment interesant, dar cam prea incomod ca să-și facă din el un obicei.
— Deci, cum s-ar spune, a fost o temă pentru acasă.
Fox zâmbi în întuneric.
— N-a părut să-ți displacă.
— Toți avem fanteziile noastre. Tu trebuie să știi mai multe decât mine despre psihologia situațiilor ăstora. Polițistă fiind.
— Oare? Nu știu ce să spun. Am de-a face cu omoruri în fiecare zi, dar n-am reușit să înțeleg cum poate ajunge cineva în stare să ia viața altcuiva.
Ash tăcu mult timp, iar Fox credea că adormise din nou, când spuse pe neașteptate:
— Un prieten de-al meu se ține de sado-masochism.
— Un prieten de-al tău.
— Mda. Coleg la bancă. Un prieten adevărat. Iar pentru mine ăsta nu e un eufemism.
Fox râse:
— Okay.
— Se numește Michael. Gay ca bătrânul Paris și are niște gusturi foarte perverse. Acu' două săptămâni, s-a dus la un club de sado-maso.
— Și-ți spune el ție toate astea?
— Mda. Nu pare să-l deranjeze. Mergem la un bar, vinerea după lucru, bem împreună, el ne dă clasă la toți. Și dă totul pe gură. Complet extravertit.
— Și ce fel de lucruri îți povestește?
— De pildă, despre clubul unde a fost săptămâna trecută. Nu știam, dar e clar că au un cod vestimentar foarte strict.
— Cum adică, nu poți intra fără cravată?
— Nu poți intra fără a fi legat. Oricum, trebuie să ai un costum care să simbolizeze imobilizarea. Așa că Mike și un prieten de-al său gay apar, Mike cu o zgardă la gât, în patru

labe, și amicul ținându-l de lesă. El e deja ofticat pe Babycham sau nu știu ce și i se pare că vede pe cineva din personalul casei, o fată, flagelând clienții la perete. Așa că se gândește că i-ar plăcea să încerce. Își pune lanțurile și trece la biciuit. Pe urmă, întoarce capul, o vede pe fată bând în celălalt capăt al barului și-și dă seama că îl biciuia altcineva, o persoană complet necunoscută, pe care nu putea nici măcar s-o vadă. Atunci și-a dat seama că intrase până peste cap.

— Unde e localul ăsta?

— Nu știu. Undeva în Islington.

În Islington. Pe terenul lui Kimberley Mason.

— De ce? O întrebă Ash. Vrei să te duci și tu?

— Nu, nu mă atrage. Nu sunt chiar atât de curioasă.

„Mincinoaso, mincinoaso!”

Îl lăsă să facă din nou dragoste cu ea, dar îi era greu să se concentreze. Mintea îi stătea tot la ciudata viață și moarte ale lui Kimberley Mason, la registrele telefonice și la fanteziile altora.

Cincizeci și unu.

Islington, sectorul N1

Clubul se numea „The Domination” (Nația Dominatoare). Consta din patru niveluri, fiecare mai dur decât cel anterior. La parter se afla un salon cu bar, unde o fata cu aspect de vampă îmbrăcată în piele neagră servea Coca-Cola și suc de portocale. Fox avu prima surpriză: băuturile alcoolice erau strict interzise. Pe o pancartă de deasupra barului scria: „Bătaie, nu beție”. Regula avea umor și, probabil, rostul ei. Dacă aveai încredere să te lași în voia cuiva înarmat cu un bici din piele împletită, era mai bine să fii sigur că n-avea mințile aburite de alcool.

Fox hoinări prin arcade victoriene mucegăite, ziduri de cărămidă netencuită și țevi ale instalațiilor vizibile pe tavan, un labirint subteran de vampe, monștri și regine ale sclipiciurilor; un bărbat cu pieptul gol, pielea plină de tatuaje și părul fixat în formă de coarne; un preot în sutană de latex negru; o călugăriță cu mască de gaze. Oriunde se uita, vedea piele, tatuaje, buze și sfârcuri perforate, cauciuc cu aspect

umed și ruj negru. Șicul torturii.

Fox își cumpărase o pelerină cu glugă de la un magazin de specialitate din Camden și-i tăiase două fante pe șolduri, lăsând să i se întrezărească ciorapii negri în timp ce mergea. Destul de pudică pentru a-și păstra anonimatul, destul de îndrăzneață ca să-i impresioneze pe portari. Își ținea gluga coborâtă peste față. Se zări în oglinda din spatele barului; arăta sinistru.

Își simțea inima bubuind între coaste. Se întrebă ce-ar fi făcut dacă vedea vreo cunoștință. „O, bună ziua, domnule comisar, sunt aici sub acoperire. Și dumneavoastră?" începu să coboare scara și avu un șoc puternic când văzu un chipiu din uniforma Poliției Metropolitane. Dar nu făcea decât parte dintr-un alt costum, își dădu ea seama, observând corsetul de plastic ca gălbenușul de ou al fetei.

La următorul nivel domnea aceeași atmosferă de subterană, cu pereți nezugrăviți și becuri roșii sub un tavan negru. Din boxe bubuiau acordurile formației Metallica. Lângă un perete de afla o vitrină mare, conținând un sortiment întreg de biciuri împletite și echipamente de imobilizat. În colț, o fată stătea aplecată peste un scaun, cu chiloții albi trași jos de amantul ei, care îi șușotea la ureche printre loviturile de palmă ce-i lăsau urme roșii pe pielea albă. Asistau câțiva spectatori.

Fox era surprinsă. Atmosfera părea veselă, deloc intensă.

Oamenii glumeau și râdeau, ca și cum s-ar fi aflat într-un loc familiar.

Al treilea nivel nu mai era la fel de vesel, aici fiind mai puțini oameni, numai amatorii serioși. Se simțea un miros ciudat, ca de mucegai și tămâie, plutind prin aer. Un bărbat cu pantaloni de cauciuc și vestă în talie era legat cu lanțuri într-un jug, unde o negresă în corsaj strâns pe trup îl bătea cu un bici peste fesele goale. Șocată, Fox își dădu seama că de fapt femeia era bărbat. „Tăticule", spuse ea în gând, „fetița ta își face astă-seară educația". Chiar și la treizeci și patru de ani, nu era prea bătrână ca să învețe.

Ultimul nivel era pentru jucătorii hardcore, cu un cabinet

medical și o sală de tortură complet echipată. Trecu prin dreptul unei boxe unde un bărbat între două vârste, îmbrăcat în piele neagră, fusese legat la gură și la ochi și lăsat să atârne în lanțuri. Omul mormăia și se zbătea, părând să savureze seara de vineri.

În fundul sălii era o mică scenă, luminată de un spot roșu, o hrubă înălțată, extrasă de cine știe ce mână gigantică dintr-o cameră medievală de tortură. Pe scenă se vedea o cruce de lemn, cu curele de piele prinse pe cele patru brațe, un stâlp al infamiei și o masă de tortură, după câte se părea, suspendată oblic, astfel încât să poată fi văzută de pe ringul de dans.

În fața scenei, pe o tablă neagră, erau scrise cu cretă și subliniate „NUME PENTRU BICIUIT.” Dedesubt, mai mulți bărbați și femei își mâzgăliseră numele, oferindu-se pentru acest privilegiu dubios.

Chiar în acel moment, pe scenă se găsea un cuplu. Amândoi erau goi, cu excepția unor jartiere negre. Femeia îl lăsase pe bărbat s-o răstignească pe masa de tortură, cu gleznele și încheieturile mâinilor legate în chingi de piele.

Ochii lui Fox, însă, nu erau atrași de scenă, ci de bărbatul care stătea chiar dedesubt, îmbrăcat în piele neagră cu ținte. Avea pieptul gol, lăsând să i se vadă pielea foarte albă și mult păr negru. Fox îl recunoscu pe vânzătorul de la magazinul pornografic din Brewer Street. Ajutorul Lilei Mahmoud. Își scotoci memoria, în căutarea numelui.

— Bună, Ray, îl salută ea.

Fusese nevoită aproape să strige, peste bubuiturile bas ale muzicii, altă piesă cu Metallica. Își lăsă gluga pe spate. Nu se așteptase s-o recunoască. Își unsese părul cu gel și își aplicase ruj și fard de ochi negre.

— Te știu de undeva? întrebă tânărul.

— Din Brewer Street. Am venit s-o chestionez pe șefa ta, Lila.

— Futu-i mama mă-sii. Și ce cauți aici?

Fox nu-i răspunse. Ridică privirea spre scenă.

— De ce fac oamenii așa ceva? întrebă ea.

Ray tăcu. În sex-shop arătase jerpelit, o pierdere de timp, dar aici, cu centura de piele bătută în ținte, părea mai trist însă și

puțin mai sinistru.

— Credeam că l-ați prins pe tipul după care umblați, spuse el.

— Nici nu știu, Ray. L-om fi prins, oare?

Pe masa de lemn din mijlocul estradei ardea o lumânare mare, roșie. Bărbatul o ridică și o ținu mult timp dreaptă deasupra trupului culcat al partenerei sale, apoi o înclină încet într-o parte. Femeia începu să se foiască, miorlăind, în timp ce ceara fierbinte i se scurgea pe tors, unde se răcea rapid, lăsând dâre roșii ca sângele peste coaste. Fox se gândi la trupul mort al lui Kimberley Mason. Dintr-o dată, i se uscă gura. Nu mai putea înghiți.

Privi în jur, spre fețele din mulțime. Spectatorii erau captivați de priveliștea din fața lor, cu chipurile imobile și ochii strălucitori, hămesiți. Atmosfera din club devenise intensă. Mâinile lui Fox tremurau. Își termină paharul și îl lăsă jos.

— Kimberley venea vreodată aici? întrebă ea.

Ray ridică din umeri:

— Tot timpul.

— Ai văzut-o vreodată aici?

— Ascultă, ce vrei de la mine?

— Nu știu. Ce-ai putea să-mi spui?

Tânărul o măsură cu privirea de sus și până jos, studiindu-i pelerina, pantofii cu tocuri cui, ciorapii negri.

— Ar trebui să fii atentă, o preveni el.

— La ce anume?

Ray Pratt își roase buza.

— Pare să te frământe ceva, observă Fox.

— Doar nu crezi că-i eram client?

— Nu, nu cred. Ești gay, nu-i așa?

Ray nu păru surprins că îl deconspirase.

— Ai fost prieten cu ea, așa-i? continuă Fox.

O încercare la nimereală, o simplă intuiție, nu știa nici ea sigur.

— Cât de multe v-a spus Lila?

— Nu ne-a vorbit decât despre Gary.

— Și despre celălalt, nimic?

— Care celălalt?

— Zicea că aveau să se căsătorească, zâmbi Ray, mulțumit că știa lucruri pe care nu le mai cunoșteau și alții. Obișnuia să-mi spună unele chestii despre care nu mai vorbea cu nimeni. Nici chiar cu Lila.

— De ce?

— Fiindcă eram singurul cunoscut al ei care nu voia nimic de la ea.

Bărbatul de pe scenă retrăsese din nou lumânarea, iar Fox își dădu seama, cu o limpezime neașteptată, că nu el era stăpân pe acea coregrafie întortocheată. Ochii lui nu urmăreau drumul intens al cerii care se răcea, ci fixau atenți fața femeii; iar când durerea devenea prea puternică, ridica puțin lumânarea și aștepta până când ceara se răcea, înainte de a începe din nou. Femeia era cea care controla mâna torționarului.

Sesiunea luă sfârșit. Omul desfăcu legăturile și amândoi trecură grăbiți în spatele scenei, să se schimbe. Părăsiră estrada în aplauze, ca o formație de club terminându-și numărul.

O femeie îmbrăcată cu o pereche de bikini din piele neagră strigă primul nume de pe tablă. O altă femeie, din asistență, se urcă pe scenă, unde prima o dezbrăcă fără ceremonie și o legă de stâlp.

— Cine era acel bărbat? întrebă Fox.

Când Ray nu-i răspunse, adăugă:

— Poate că-l inventase.

— Nu, era adevărat. Mi-a spus până și cum îl chema.

Fox își ținu respirația.

— Îmi spui și mie?

Ray râse.

— Nu mai țin minte. Nici n-am fost prea atent. A zis că lucra în guvern, sau cam așa ceva.

— Nu cumva James Carlton?

Tânărul ridică din umeri.

— Ți-am zis, nu mai țin minte.

Mințea. Se aplecă mai aproape:

— După ce i s-a întâmplat, chiar crezi că am chef să vorbesc despre asta?

Fox nu stătu să asiste la biciuiri. „Ai văzut una, le-ai văzut pe toate”, își spuse ea, în timp ce se urca în mașină. Mâinile îi tremurau pe volan. Spectacolul fusese puțin cam prea hardcore pentru gusturile ei. Se întreba cât de mulți dintre oamenii de-acolo avea locuri de muncă civilizate, chiar și căsnicii și familii, cu viețile ordonate forțat în compartimente separate, izolate steril între ele, la fel ca viața lui Kimberley Mason.

De ce o făceau? „Există oameni cărora le place să se joace cu drogurile”, își spuse ea, „la fel cum alții sar din avioane sau de pe poduri și spun că se recreează.” Și mai erau unii oameni cărora le plăcea să aducă în viața lor sexuală același apetit pentru durere și pericol. Poate că fusese prea simplu, prea comod, să-l considere pe Gary Bradshaw ucigașul, așa cum spusese și Nick Crawford. Poate că încă nu scormoniseră în trecutul subteran al lui Kimberley Mason destul de adânc pentru a descoperi adevărul.

Cincizeci și doi.

Jos, lângă Podul Hungerford, vagabonzii și vitregiții sorții se pregătesc să petreacă încă o noapte în ganguri urât mirositoare, ghemuiți în saci de dormit murdari. Tuse nocturne răsună cu ecou pe sub arcada veche de cărămizi. O șalupă de patrulare a poliției trece pe Tamisa, sirena unui vapor mugește jalnic peste ape. Deasupra pe pod, răsună pașii unui funcționar grăbit să prindă trenul spre casa lui confortabilă din Woking, Guildford sau Basingstoke.

Un tren de navetiști trece podul, ca un contrapunct bas pe lângă fluierul ascuțit la care cântă un adolescent fugit de-acasă, tapând de mărunțiș pasagerii întârziați.

Umbrele dickensiene sunt presărare cu butelii goale de spray, seringi sparte și sticle Woodpecker de plastic goale, peste care plutește duhoarea de alcool metilic și urină. Un câine maidanez latră la capătul unei funii destrămate, iar un bețiv prăvălit alături strigă și gesticulează spre un dușman

numai de el văzut.

Bob Hatton stă chircit într-un pat încropit din ziare și cartoane, însă chiar și aici, printre drogați și boschetari, e tot un proscris. Ceilalți îl privesc, postând sticla între ei, schimbând priviri tăcute, căci până și ei se tem. Un felinar de stradă solitar îi luminează chipul adormit, dându-i o înfățișare satanică. Pe sub pulovărul verde din armată, Hatton strânge în mână un pistol automat, aceeași armă cu care l-a omorât pe Dennis Thorpe.

Creierul i se foiește ca o vietate subterană palidă, expusă la lumină. Inamicii sunt în jurul lui, pretutindeni, iar Hatton, în paranoia sa, știe că e vulnerabil chiar și aici, printre copiii nopții. Are nevoie de o casă sigură, de unde să-și lanseze următoarea fază a misiunii sinucigașe. Îl stăpânește nebunia. Acum, contactul cu realitatea a devenit precar ca drumul unui om rătăcit printr-un deșert vast și fără puncte de reper.

Este în același timp geniu și nebun, idiot și savant, s-a distribuit pe sine însuși în rolul principal al unui coșmar kafkian pe care numai el poate să-l viseze. Coborârea până în acest punct a fost lentă, dar sigură și, cel puțin în sensul ăsta, el și James Carlton și-au îngemănat destinele, fiecare mergând pe drumul propriu, o călătorie lungă și deznădăjduită spre tenebre.

Fox zăcea în întuneric, perfect trează. În dormitorul ei era cald, așa că azvârlise în lături așternutul, dar de fiecare dată când aținea se trezea cu o tresărire, spasmele mușchilor de la mâini și de la picioare zgâlțâind-o până se deștepta complet. În cele din urmă, renunță la orice încercare de a mai adormi și se dădu jos din pat, pentru a-și face o cafea. Luă niște hârtii din servietă și lucră până după patru dimineața, când în sfârșit o fură un somn adânc, dar neodihnitor, pe canapea.

Cincizeci și trei.

Camden Town.

Se întâlniră la o cină târzie, într-un local italian de pe Parkway. Pe masă era o sticlă cu vin roșu, australian, iar Ash turnă în pahare. Părea nervos și nu se atinsese de cannelloni. Conversația șchiopăta.

„A sosit momentul”, își spuse Fox. „Ei bine, n-are decât.” Trăiseră împreună doar câteva săptămâni, nu însemnase nimic.

— Am ceva să-ți spun, începu el.

— Ești căsătorit.

Era o glumă, dar Ash nu râse. O privi doar, peste buza paharului.

— Futu-i, murmură Fox.

— Ascultă-mă până la capăt. E complicat.

Fox își împinse farfuria la o parte. Îi pierise și ei pofta de mâncare.

— Ba nu e complicat deloc, e foarte simplu. Ar fi trebuit să-mi spui.

Nu se simțea revoltată, nici înșelată. Doar dezamăgită. Ceea ce era o nebunie, pentru că oricum nu intenționase să ajungă foarte departe cu el.

— Ne-am despărțit chiar înainte de plecarea mea din Hong Kong. Ea a rămas acolo. Am crezut că se terminase.

Ridică din umeri.

— Ea mi-a spus că se terminase.

— Iar acum, a venit după tine.

— Dacă n-ar fi vorba decât de noi doi, mi-aș vedea bucuros de viața mea. Dar avem doi copii. Un băiat și o fată. Aici încep să se complice lucrurile.

Fox se gândi la Ginny și Ian. Mare curvă mai putea fi și viața asta.

— Câți ani au?

— Șapte, și patru, răspunse el ridicând din umeri neputincios.

— Înțeleg.

— Ea a fost cea care a vrut să ne despărțim. Acum, vrea să fim din nou împreună.

— Iar tu ai spus da.

— E singura soluție ca să rămân cu copiii mei. Cum aș putea primi custodia? Muncesc câte douăsprezece ore pe zi.

„Mă rog, Madeleine, oricum nu ți-ai dorit niciodată o relație pe termen lung. E cea mai simplă ieșire. Mai bine acum,

înainte de a începe amândoi să așteptați prea multe unul de la celălalt. A fost distractiv, e mai bine să rămână așa.”

— De ce nu mi-ai spus?

— Tu de ce nu mi-ai spus că ești polițistă?

— Fiindcă m-am temut că mi-aș compromite șansele, răspunse ea. Și pentru că nu voiam să fim împreună decât o singură noapte.

— Din aceleași motive nu ți-am spus nici eu că sunt căsătorit.

O lungă tăcere. Începea o luptă, între minte și inimă.

— Ascultă, când începi prin a-i ascunde cuiva ceva. Cu cât trece mai mult timp fără să-i spui adevărul. Cu atât devine mai greu.

— E-n regulă, spuse ea, dar nu era deloc în regulă, pentru că nu-și putea descifra deloc sentimentele. Avea un nod în gât, cât o minge de golf. Căcat.

— Poate ca e mai bine așa, continuă Ash. Nimic nu intervine între tine și serviciu, nu?

— Ce ciudat. Știam că tot trebuia să ne despărțim la un moment dat. Numai că nu voiam ca momentul acela să fie azi.

— Nici eu.

Se aplecă spre ea, punându-și mâna peste a ei.

— Poate că am mai putea totuși să ne vedem.

Fox își retrase mâna.

— Nu, mulțumesc. Eu, una, n-aș avea nimic împotrivă, însă n-ar fi corect față de soția și copiii tăi.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară.

Luându-și geanta pe umăr, Fox puse niște bani pe masă.

Insistase asupra unui lucru. Întotdeauna, să achite consumația pe din două.

— Nu e nevoie să pleci.

— Nu mai mi-e foame, răspunse ea și ieși grăbită.

Nu mai avea încredere în sine însăși. Trecuse mult timp de când nu mai plânsese pentru un bărbat, sau pentru oricare alt motiv, în fond. Nu voia să înceapă tocmai acum.

Cincizeci și patru.

Mama ei locuia într-un sat din sud, cam la o jumătate de oră de drum cu mașina. Înainte de a pleca, Fox spălă capota, scuturâ mochetele, aruncă ambalajele de Mars și cutiile de mâncare la pachet care zăceau pe jos în spatele scaunului de lângă volan. Nu știa ce anume o îndemna s-o facă. Nu-i mai păsa de părerile mamei sale.

Și totuși.

Pe drum, se gândi la cele două dosare care o așteptau pe birou, în Hendon Road. A doua zi, James Carlton urma să revină la Londra și, poate, reușeau să rezolve ultimele detalii din cazul DOAMNEI ÎNTUNECATE, după care avea să poată dormi și ea omenește noaptea, fără să-și mai facă griji dacă nu cumva Gary Bradshaw fusese arestat pentru o crimă pe care de fapt n-o comisese. Mai mult o preocupa cazul Bob Hatton, „Operațiunea Action Man", cum îl botezase T. J., în urma unui capriciu. Dacă se mai afla la Londra, Hatton prezenta un pericol de moarte.

Nu spera decât că n-aveau să mai moară oameni.

Lângă Famborough, Surrey.

Mama ei era în grădină, cu mâinile delicate protejate de mănuși contra elementelor lumești cum era pământul. În rugii de mure din apropiere cânta o pitulice. Bătrâna era o femeie frumoasă, fusese frumoasă și în tinerețe, o partidă, cum ar fi spus soțul ei. Avea pielea încă remarcabil de curată pentru o femeie de vârsta ei, tonul său trandafiriu, de englezoaică, fiind apărat de soarele după-amiezii de o pălărie de paie cu boruri largi.

Păru uimită să-și vadă fiica, deși Fox îi telefonase de dimineață ca s-o anunțe că venea.

— Madeleine! exclamă ea. Ce bine-mi pare că te văd!

Îi dărui un sărut apatic pe obraz și făcu un pas înapoi, pentru a-și examina fata cu expresia critică a unei artiste rezonabil de mulțumite de creația ei, dar care totuși consideră că nu i-a ieșit perfect.

— Vrei un ceai?

— Da, răspunse Fox, ar fi excelent.

Se așeză în grădină, pe un scaun de răchită, privind straturile

și rondurile de flori, cu abundența lor de pansele și petunii. Mama ei își descoperise spre apusul vieții acea pasiune pentru grădinărit. Își petrecuse toată existența mustruluind oamenii în stilul ei calm și ordonat, iar acum, când nu mai avea pe nimeni în preajmă, luase în primire Natura.

Bătrâna aduse ceaiul pe o tavă și-și scoase pălăria de paie, împingându-și înapoi șuvițele lungi de păr auriu încărunțit.

— Cum o mai duci?

— Bine, își auzi Fox vocea mințind cu nerușinare, deși mama ei n-avea de unde se știe.

Se întrebă ce-ar fi făcut dacă-i spunea adevărul, dacă își deschidea într-adevăr inima în fața ei. De când se știau, n-o făcuse decât o singură dată, la moartea tatălui său, după boală. Își mai amintea și acum. Mama ei o privise de parcă și-ar fi pierdut controlul vezicii urinare în casa parohială. „Vino-ți în fire, Madeleine!" se răstise ea. „Tatălui tău nu i-ar plăcea să te vadă în halul ăsta!"

— Mai alergi după ambulanțe? întrebă cu voce dulce bătrâna.

La asta nu prea avea ce să-i răspundă, așa că schimbă subiectul.

— Ai auzit de Ginny? întrebă ea.

Cea mai bună apărare, din câte se spunea, era atacul. Se întrebă cât de multe îi spusese Ginny mamei lor despre aventurile soțului ei.

— Am vorbit ieri la telefon.

— Ai trecut pe la ea?

— Va veni aici, dacă are nevoie de mine.

Fox se așteptase la un asemenea răspuns, dar o lovi totuși ca un șoc fizic. Era tipic pentru mama lor. Parcă ar fi fost una dintre acele vietăți marine care-și depun icrele și pleacă imediat, ca și cum aducerea lor pe lume ar fi fost ultima ei responsabilitate.

— Cred că i-ar fi plăcut să-i faci o vizită.

— Draga mea, știi că nu pot conduce mașina. Pentru mine, e înfiorător de dificil.

— Îmi închipui că în perioada asta e destul de necăjită.

— Nu prea am ce face, teamă mi-e. Sunteți mari, de-acum. Unele probleme trebuie să vi le rezolvați singure.

Fox privi vrăbiile care se jucau pe peluză. „Scorpie!” spuse ea în gând. „Nici nu știu de ce-am venit. Nu înțeleg cum te-a putut suporta tata.”

— Dar tu, scumpo? Vreun soț la orizont?

— Câțiva, dar toți aparțin altor femei.

Un zâmbet pervers. Apoi:

— Bravo ție. Ești singura care a avut vreodată un dram de minte.

Era o replică uluitoare, ultima pe care s-ar fi așteptat s-o audă de la mama ei. În momentul următor, înțelese: „Cât de mult ne asemănăm, noi două! Ambele suntem niște singuratice, scorțoase, știindu-le numai pe ale noastre, fără nici o afinitate pentru relațiile de durată cu bărbații.”

Era un soi de epifanie și o îngrozea, așternând un nor negru peste după-amiaza caldă de august. „Devenim ceea ce urâm”, îi spusese cineva odată. „O, da.” replicase ea în gând, „dar mie n-o să mi se întâmple niciodată asta.”

Și totuși, într-un fel, i se întâmplase.

Probabil că mama ei îi văzuse expresia de pe față.

— Te simți bine, draga mea? O întrebă.

— Da, răspunse Fox. Mă simt foarte bine.

Guildford.

Carrie nu avea o vechime suficient de mare la postul de radio ca să se califice pentru concediu de maternitate și, în plus, spunea ea, administratorul postului făcea ca toți dracii că directoarea sa comercială își făcuse de cap cu un coleg. Faptul că se căsătoreau nu avea nici o importanță. Carrie își dăduse demisia, cu promisiunea vagă că urma să fie avută în vedere pentru o altă funcție, peste vreo doi ani, când copilul creștea destul de mare ca să fie dat la creșă.

Așa că renovarea casei din Compton căzu în sarcina ei. Cu instinctul de pasăre care-și căptușește cuibul în plin avânt, Carrie începu să zugrăvească pereții camerei pentru copil.

Fox o găsi pe scară, îmbrăcată cu o cămașă veche de-a lui Stephen, care-i ajungea până aproape de genunchi. Avea în

păr și pe față stropi de zugrăveală, ca niște mici pistrui albi. În timp ce Carrie lucra, Fox se duse în bucătărie să pregătească un ceai. Peste câteva minute reveni cu două căni de PG Tips și le puse pe o masă cu capre, în colțul camerei, printre bidinele, cutii de vopsea și sticle cu terebentină.

Privindu-și prietena, Fox simți un junghi de invidie. Arăta atât de fericită. Nu avea decât un singur lucru la care să se gândească – la copilul ei. Încă nici nu începuse să se vadă măcar, nu avea grețuri dimineața, era în extaz de fericire. Norocoasă afurisită.

Inevitabil, Carrie începu imediat să vorbească despre sarcină, despre expedițiile după cumpărături la Mothercare, despre vizitele la doctor pentru controale.

— Știi ce sex are? O întrebă Fox.

Carrie se opri și-și înmuie bidineaua în cutia cu vopsea pusă în echilibru pe ultima treaptă a scării de lemn.

— Mi-am făcut o ecografie săptămâna trecută. E băiat. Deci, vom avea un băiat și o fată.

— Stephen știe?

Dădu din cap:

— E în al nouălea cer.

— Excelent.

Fox se simțea pierdută, în mijlocul acelei atmosfere casnice. Mai în largul ei printre pete de sânge decât de zugrăveală, mai familiarizată cu câmpurile infracționale decât cu camerele pentru copii. Aceasta era o fațetă a caracterului ei cu care se mândrea. Pe de altă parte, știa că o pierdea pe Carrie ca prietenă, că rolul ei de confidentă a lui Carrie era preluat de Stephen, cum se și cuvenea, probabil. Dar, atunci, ei ce-i mai rămânea?

— Stephen e atât de bun cu Daisy, spuse Carrie, simțind încotro bătea conversația. Va fi un tată minunat.

„Mai bun decât al lui Daisy, oricum”, reflectă Fox, „deși așa ceva n-ar fi fost deloc greu, cu condiția să nu-i iasă voma pe nas și s-o bată mai des decât o dată pe lună.” În ce porcării erau în stare să se bage femeile. Pentru puțină dragoste, pentru un umăr lângă care să se cuibărească noaptea, pentru

sex.

— Îți place? O întrebă Carrie.

— Ce anume?

— Îți place culoarea? Albastrul părea prea banal. De-asta am ales verdele ăsta discret. E mai odihnitor. Te duce cu gândul la mare.

— E minunat.

Se simțea ruptă de realitate, într-un chip straniu, ca și cum ar fi privit în lumea lui Carrie printr-un geam. Putea să audă și să vadă tot ce se întâmpla în cealaltă parte, dar îi lipsea contactul direct. Poate că nici măcar nu înțelegea cu adevărat. În schimb, era pierdută într-o lume de ea însăși aleasă, oscilând între universul diurn al morții și al haosului și cel nocturn, unde înhăța crâmpeie de fericire cu bărbați inaccesibili.

— Știu la ce te gândești, spuse Carrie.

— Ba nu știi deloc.

— În unele momente, te uiți la mine cu o anumită expresie. Crezi că am făcut o nebunie, nu-i așa? măritându-mă cu Stephen.

— Nu, în nici un caz nu mi se pare o nebunie.

O minciună sfruntată.

— Totul va fi bine, Maddy. Cinstit. A fost soluția ideală pentru mine.

— Știu, răspunse Fox, dându-i cana cu ceai.

Carrie puse bidineaua în echilibru pe cutia cu vopsea, luând recunoscătoare ceaiul.

Fox se așeză pe un bidon întors cu fundul în sus. Se lăsă o tăcere stânjenitoare.

— De ce nu mi-ai spus, Carrie? despre Ash.

Carrie tăcu mult timp, fără s-o poată privi în ochi. În cele din urmă, mormăi:

— Rahat.

— Știai.

— La soția lui te referi?

— Exact.

Prietena ei studie peretele – cu concentrarea lui

Michelangelo examinându-și o capodoperă în lucru.

— Stephen a spus să nu mă amestec.

— Stephen.

O tăcere seacă. În cele din urmă, Carrie riscă să-i arunce o privire peste marginea căniі.

— Nu merge?

— Finito.

— L-ai lăsat?

Fox clătină din cap:

— S-a întors nevastă-sa.

— Credeam. Stephen a spus că totul se terminase.

— Ba nu, „totul” înseamnă un divorț. O despărțire e doar o pauză de reculegere.

— Așa a spus el?

— Nu, a spus că-și iubește copiii și vrea să se întoarcă la ei. Iar eu nu mă consider o japiță care să le uzurpe tatăl.

Carrie își mușcă vorace buza de jos.

— Nu prea ai noroc la bărbați, așa-i?

— Norocul și-l face omul cu mâna lui, cred.

Ridicând din umeri, Carrie rămase cu privirea spre podea. În după-amiaza aceea pierduse ceva. O încredere de-o viață, poate.

— Sper ca, la sfârșit, să iasă bine, spuse ea în cele din urmă.

— Da, răspunse Fox, și eu sper.

PARTEA A PATRA.

Unica și suprema plăcere a dragostei se află în certitudinea demonilor care ne împing să facem rău.

Baudelaire.

Cincizeci și cinci.

Votarea se încheie devreme, la trei și jumătate. După ce-și făcu datoria, Carlton plecă de la Cameră. În timp ce-și croia drum prin aglomerația orei de vârf, începu să se lupte din nou cu perspectiva demascării, care acum devenise iminentă. Detectiva aceea îngrozitoare din brigada de omucideri îi telefonase iar, vrând să-i vorbească. Încercase s-o amâne, dar femeia insistase. Urma să vină în aceeași seară, la ora opt. Carlton îl sunase pe Kennett, dar acesta era la o conferință pe

teme de poliție, în Paris sau Geneva sau cine știe pe unde.

De ce-și lăsase viața să scape așa de sub control? Și-o ținuse în frâu atâția ani. Cum se întâmplaseră toate astea?

„Poate că m-am îmbolnăvit de propria ambiție", își spuse el. „Ce mijloc mai practic de a te distruge singur poți avea, decât cu ajutorul propriilor secrete? Sau, poate, m-am săturat de minciuni și nimic mai mult." Până și teroarea și deznădejdea pe care le simțeau acum erau de preferat în locul unei vieți fără sentimente, fără nici un fel de senzații.

„Mi-am trăit viața numai din motive strâmbe; am căutat aparențele în locul devotamentului, am simulat dragostea fără pasiune, serviciul public fără omenie. Locurile acelea goale, unde ar fi trebuit să se afle sentimentele, le-a umplut sexul. Și uite unde-am ajuns.

Autopsia ar putea să continue la nesfârșit. Adevărul este că, de-acum, am abandonat controlul asupra propriului destin, sunt un spectator al tragediei mele personale. N-are nici un rost să mă auto-învinuiesc. Singura justificare ar fi existența unei căi de ieșire, și nu am niciuna. Nu pot decât să asist și să mă întreb ce dezastre se mai apropie."

Hampstead.

Când ajunse acasă, găsi pe masa din hol o scrisoare.

„James, M-am hotărât să te părăsesc. Te rog, nu te preface că ai fi șocat. Căsnicia noastră a luat sfârșit de mai mult timp. Deocamdată, am să stau la mămica și tăticul. Diana a venit cu mine. În continuare, îi vom lăsa pe avocații noștri să pună la punct detaliile. Așa e cel mai bine pentru toată lumea, nu crezi?

Louise."

Carlton știu că trebuia să iasă din casă, să se plimbe, nimic mai mult, mișcarea continuă fiind singura soluție. Găsi lesa cățelei și o scoase din țarc, neluându-i în seamă privirea de reproș. Era prea bătrână pentru plimbări lungi, dar era cățeaua lui, pentru numele lui Dumnezeu, cel puțin Louise îi lăsase și lui ceva. Iar dacă el voia să meargă la o plimbare, ei bine, afurisita putea să-și mai târască o dată picioarele prin Heath. Trebuia să-l recompenseze cu ceva pentru miros și

notele de plată ale veterinarului.

Porni peste Heath, cu mirosul cald al verii în nări, privind spre sud, prin ceața îndepărtată și murmurul traficului londonez. „Știai că așa avea să se întâmple, nu era decât o chestiune de timp.” Acum, când în sfârșit se adeverise, se simțea amorțit, ar fi vrut să se întoarcă, să schimbe totul, să aibă timp pentru a o lua de la început.

— Și ai face exact același lucru, bombăni el de unul singur. Așa ești tu. Așa te-ai născut. N-are nici un rost să crezi că te-ai putea schimba.

„Ce naiba am făcut?”

Rațele lopătau încet peste iazurile cu ape negre, la suprafața cărora razele de soare străluceau ca reflectate în mercur, peste verdeață zburdau veverițe, dar pacea desăvârșită nu avea nici un efect asupra lui.

Când se întoarse, casa era cufundată în întuneric. Întotdeauna Louise era cea care aprindea seara lămpile din salon, umplând casa cu aura portocalie și primitoare. Astă-seară nu erau decât umbre, o nemișcare ca de catedrală. Carlton găsi sticla de Bushmills și o cupă de cristal și se retrase în cabinet, pentru a-și găsi alinarea în binecuvântata inconștiență.

Cincizeci și șase.

Fox privea siluetele chircite ale garguilor de pe stâlpii porții, frontoanele umbrite, casa cufundată într-un întuneric total. Era trecut de nouă și jumătate și nu se zărea nici urmă de Carlton, nici un semn de viață în toată casa. Unde erau soția și fiica lui? Ar fi trebuit să fie cineva acasă.

Se gândi să se întoarcă și ea acasă, dar apoi își spuse că mai bine nu, ducă-se dracului, Carlton încerca s-o evite și n-avea să i-o permită. „Mă poate lăsa să aștept și o oră jumate, dar de mine n-o să scape. Am să scot eu adevărul de la ticălosul ăsta.”

Era o seară răcoroasă pentru acel anotimp, iar Fox se înfiora în jachetă, dorindu-și să fi avut la ea un pulovăr sau un pardesiu. La radio se transmiteau porcăriile obișnuite, așa că îl închise. I se consumau bateriile de pomană. Nu avea altceva

de făcut decât să stea și să aștepte. Pe lângă ea trecu un om cu un câine, fluierând atonal. Pe stradă circulau mașini; după care auzi pași, văzu un trecător grăbit cu o servietă, întorcându-se târziu acasă după o zi lungă de muncă în oraș.

Christoase, cât era de obosită! se gândi la Kimberley Mason, întrebându-se oare ce anume o alungase din familia ei de clasă mijlociu-superioară, din Surrey, într-un beci sordid din Highgate. Oare exista vreun soi de conspirație împotriva femeilor, în care fusese atrasă, cine știe ce flacără galbenă intensă care o hipnotizase. Îi reveneau în minte toate poveștile ei favorite din copilărie: Albă ca Zăpada întinsă în sicriul ei de sticlă, Frumoasa ținută captivă de Bestie, o turmă întreagă de eroine delicate, pasive, maltratate și rănite. Își amintea cum, încă din copilărie, o fascinase prestigiul impresionant al frumuseții martirizate, părăsite, resemnate.

Frigul o făcu din nou să se înfioare. Era vară. Stelele străluceau foarte departe și se lăsase un frig păcătos de tot.

Se trezi cu o tresărire, se uită la ceas și nu-i veni să-și creadă ochilor. Ora trei dimineața. Christoase! Luni în șir nu putuse dormi niciodată destul, iar acum dormise cinci ore și jumătate la rând, pentru numele lui Dumnezeu! În mașină!

Gâtul o durea insuportabil. Tot trupul îi era înghețat, țeapăn și chinuit. Se înfurie pe sine însăși. Pesemne că-și pierduse mințile. Avea treizeci și patru de ani, era necăsătorită, și stătea înainte de scăpătatul zorilor așezată într-un Sierra strâmt, unde trăgea curentul. Și nici măcar nu i se plăteau orele suplimentare.

„Bagă-ți mințile-n cap, Madeleine."

Apoi, văzu porțile deschizându-se. Își dădu seama că nu frigul o trezise din somn. BMW-ul argintiu al lui Carlton ieșea în stradă. Fox simți un val de adrenalină și bâjbâi după cheia de contact. O găsi la a treia încercare, încă buimacă de somn, cu degetele amorțite și mișcările necoordonate.

Motorul mașinii se trezi la viață, tușind. Așteptă până văzu luminile de poziție ale BMW-ului aprinzându-se cu o sută de metri mai în față, la poala colinei, înainte de a aprinde și ea farurile, ambreind, pentru a porni în urmărire.

La ora aceea din noapte, filarea unei alte mașini nu era atât de dificilă pe cât ar fi fost în timpul zilei. Fox urmări BMW-ul lui Carlton prin West Hampstead și Cricklewood. Păstra distanța, fiind poate chiar cam peste măsură de prudentă, iar pe Finchley Road fu nevoită să traverseze o intersecție pe roșu fiindcă rămăsese prea departe în urmă.

„Unde s-o fi ducând la ora asta?" se întrebă ea.

Ajuns la North Circular, Carlton coti spre o proprietate industrială, nu departe de Stadionul Wembley. Fox încetini. Dacă ajungea în spatele lui, nu se putea să n-o observe. Trebuia să aștepte.

Văzu luminile roșii ale BMW-ului dispărând pe alee, printre hale de fabrică și garduri de sârmă în eclise.

Se întâmpla ceva. Ce căuta ministrul alternativ al Comerțului și Energiei într-o zonă industrială, înainte de crăpatul zorilor?

Așteptă nerăbdătoare cinci minute, apoi băgă din nou în viteză și porni după el. Farurile luminară un gard în eclise, niște pungi de plastic negru pentru deșeuri, din care gunoiul dădea pe din afară. Fox coborî geamul, ascultând, auzi lătratul unui câine de pază în apropiere și zăngănitul lanțului, în timp ce dulăul se agita lângă o poartă.

„L-am pierdut", își spuse ea.

Nici un glas, nici urmă de mașina lui Carlton. Existau două variante: sau o văzuse și intrase în incinta fabricii ca să i se piardă urma, pentru a ieși apoi prin altă parte, sau parcase într-unul din complexe, nevăzut, pentru a se apuca de treburile care-l aduseseră acolo. Numai Dumnezeu știa despre ce era vorba. Droguri, poate. Ce însemnau toate astea?

Trecu prin dreptul unei porți de sârmă cu lacăt și sârmă ghimpată deasupra, pentru a se pomeni în capătul unei fundături. Opri mașina și rămase cu piciorul pe frână, gândindu-se ce avea de făcut. Chiar în fața ei se profila silueta unui antrepozit, cu semiluna strălucind deasupra pe cer. Pe o pancartă scria: „BEAUFORT ENGINEERING. Vă rugăm sunați la ușă pentru a fi serviți."

Curtea era cufundată în beznă. Îi pierduse urma.

— Futu-i, mormăi Fox printre dinți.

Băgă în marșarier și porni înapoi spre casă.

Bayswater.

Gura neagră a revolverului stătea îndreptată spre capul ei. Văzu degetul încordându-se pe trăgaci și își ținu respirația, în așteptare. Oare avea să audă împușcătura care-i lua viața, urma să mai aibă câteva secunde de luciditate înainte ca lumea să i se șteargă dinaintea ochilor ca ultimul cadru al unui film? Sau întunericul avea s-o cuprindă rapid, brusc, închizând oblonul cu finalitatea unei uși trântite?

Își ținu respirația, cu mușchii încremeniți, neputincioasă sub privirea ochiului mic și negru al morții.

Fox se ridică în capul oaselor, cu tricoul leoarcă de sudoare și inima bătându-i nebunește.

Iarăși visul acela.

Visul acela.

Lambeth. Martin Lampard privind-o în lungul unei țevi de revolver. Moartea revenind la întâlnirea pe care înainte o pierduse ca prin urechile acului.

Privi ceasul digital de lângă pat. Aproape șase, oricum era timpul să se scoale. Christoase, așa nu mai putea rezista mult. Își simțea ochii plini de nisip, sfâșiați de o durere ca o migrenă, avea senzația că trupul i se afla în altă parte. Se împletici din pat până la duș, unde stătu zece minute, lăsând acele de apă fierbinte să-i bombardeze pielea capului, într-o încercare de a-și alunga din minte visele negre ale nopții, de a reveni la realitate și la surprizele urâte ale vieții.

Cincizeci și șapte.

Camera de Incidente Majore Zonale, Hendon Road.

Privea prin paravanul de sticlă al cabinetului către șirurile de birouri din Camera de Incidente, cu computerele tăcute și ferestrele dinspre oraș, unde lumina zorilor se furișa pe cer ca o pată bolnăvicioasă. Coborî ochii spre micul dejun – cafea de la automat, neagră, o ciocolată Mars pe care o găsise în buzunarul jachetei – și se întrebă de ce făcea toate acele lucruri.

În cameră se aflau T. J. Și Bill Honeywell. Ei, cel puțin, erau plătiți cu ora.

Îl văzu pe Mills trecând prin Camera de Incidente spre cabinetul lui, cu o servietă de piele brumată în mâna dreaptă, îmbrăcat în costumul său gri-închis, impecabil, de lână. Se spunea că, înainte de a se înrola în poliție, fusese model. Munca și banii câștigați îl încântaseră, dar nu suportase gândul că oamenii îl credeau gay.

Mills o văzu și se abătu din drum spre biroul ei. Căcat, nu era pregătită, nu în dimineața asta.

— Arăți groaznic, observă el, vârând capul pe ușă.

— Mulțumesc.

— Ce văd, aia spun. O mahmureală?

— O noapte albă.

— Pot să iau loc?

„Ia mai cară-te de-aici, nemernic pupincurist și lunecos."

— Sigur, șefule.

Prezența lui era însoțită de aroma coloniei scumpe. Arăta fercheș, îngrijit și sigur pe sine, ceea ce o făcea să-l deteste și mai mult.

— Ați venit devreme, comentă ea.

— Aseară, Rachel și-a adus acasă un prieten. Am vrut să plec înainte de a se trezi ei din somn, ca să nu se simtă penibil.

— Deci, nu v-ați întors la.

— La Sally? Nu. M-am hotărât să las în pace femeile, o vreme. Să văd dacă nu apare ceva mai profitabil.

— Bună idee.

— Ai vorbit cu Carlton?

Fox se întrebă dacă să-i spună. Ce să-i spună? Că-adormise în mașină și-i pierduse urma? Să recunoască faptul că o încurcase de două ori la rând?

— N-a apărut.

— Cred că ai dreptate în privința lui. Toată povestea ăsta pute de la o poștă.

— Dumneavoastră ați discutat cu Kennett?

— E la Geneva. Nu se întoarce până mâine.

Mills își scărpină mustața cu degetul mare.

— Știu ce părere ai despre mine, Madeleine, că nu sunt decât un individ superficial și ambițios, pornit numai să se

căpătuiască.

— Nici un moment nu m-am gândit la așa ceva.

— Ei bine, ar fi fost cazul. În majoritatea cazurilor, ai fi avut dreptate. Dar să nu crezi că-l iert pe Carlton, dacă bănuiesc că ascunde ceva.

Se ridică, pregătindu-se să plece, când în ușă apăru T. J.

— Șefu', tocmai am primit un telefon de la Hampstead. Belea mare, acolo la ei. Cineva le-a răpit reprezentantul în Parlament.

— Nu cumva pe James Carlton? întrebă Fox.

T. J. Se uită la ea, apoi la Mills, iar Fox îl văzu cum aduna în minte doi și cu doi. Omul Gri.

— Mda, de ce, ne interesează tipul?

Fox și Mills ieșiră împreună din birou. T. J. Primise răspunsul.

Cincizeci și opt.

Hampstead.

Un anumit Detectiv Sergent Sanderson, de la Comisariatul de Poliție din Hampstead, îi conduse în curtea cu pietriș, pe care Fox o cunoștea din urmă cu câteva săptămâni, când făcuse prima vizită acolo. Parcă l-ar fi văzut și acum pe Carlton stând sub portic, în mocasini și cardigan, ca un gentleman englez perfect, a cărui casă era castelul lui. Ei bine, de data asta năvăliseră barbarii și dărâmaseră porțile.

— Autorul răpirii a fost un profesionist, spunea Sanderson. A escaladat zidul pe-aici, am găsit zgârieturi pe cărămizi, probabil a folosit crampoane sau alt echipament de cățărare. Pe cioburile de sticlă de deasupra zidului nu e sânge, deci a găsit o cale de a trece și peste ele. Avem niște urme de pași din rondurile de flori, criminaliștii le-au luat mulajele. A dezactivat alarma contra spărgătorilor și luminile de securitate, și a intrat în casă tăind geamul ochiului de fereastră de-acolo.

În stratul de flori din grădină zăcea un pătrat de sticlă perfect, pe care era încă lipită plastilina cu ajutorul căreia fusese desprins.

O echipă de criminaliști de la Scotland Yard, în salopete și

galoși albi, căuta amprente digitale, pete de sânge, urme de pași. Un fotograf de la S.0.3 imortaliza scena.

Fox nu spuse nimic. Se gândi la BMW-ul argintiu care ieșise pe poartă în noaptea trecută. Zidul pe care-l escaladase intrusul se afla lângă o alee cufundată în umbră, la cincizeci de metri distanță de locul unde-și parcase ea mașina, fiind imposibil de văzut din acel punct. Nu era vina ei, desigur; venise acolo pentru un interogatoriu, nu ca să supravegheze proprietatea.

Și totuși, în dosar n-ar fi arătat deloc bine. Se întrebă care era modul cel mai indicat de a proceda.

— Nici în casă nu s-au găsit pete de sânge? întrebă ea.

— Nici o urmă de luptă.

— Dar familia? se interesă Mills.

— Se pare că doamna Carlton s-a mutat de-acasă acum două zile. Ea și fiica ei locuiesc la părinți, în Berkshire, spuse Sanderson, rozându-și capetele mustății. Vă pot întreba de ce vă interesează acest caz?

— Ne poți întreba, dar mă tem că noi nu-ți putem spune.

Fox știa ce-și spunea Sanderson: niște nesimțiți elitiști, mai răi decât cei din Brigada Mobilă. Și totuși, dacă țineau detaliile secrete până și față de membrii propriei echipe, în nici un caz n-aveau să i le dezvăluie unui detectiv sergent de la un comisariat local de poliție. Astea erau instrucțiunile lui Kennett, în fond.

Intrară în casă. Farmecul victorian al conacului fusese violat de pulberea cenușie de aluminiu presărată peste toate suprafețele netede, în timp ce oamenii între două vârste, cu salopete albe, călcau în picioare covoarele antice, căutând urme.

Sanderson îi conduse până sus, în dormitorul lui Carlton.

— Patul e nefăcut, spuse el. Probabil Carlton dormea când a pătruns intrusul. Nu pare să fi opus rezistență.

— Și au plecat cu BMW-ul lui Carlton?

Detectivul sergent dădu din cap:

— Din informațiile noastre așa reiese. Soția lui a luat Mercedesul la plecare.

Zâmbi acru.

— Cum era și cazul.

— Ați luat urma telefonului pe care l-ați primit?

— Ni s-a transmis prin intermediul Poliției din Thames Valley. E un telefon mobil, așa că nu-l putem localiza decât pe o rază de patru mile în jurul celui mai apropiat releu de microunde. Asta înseamnă cea mai mare parte din nord-vestul Londrei, din Edgware până la Ruislip. Am comunicat datele BMW-ului la toate punctele de control, dar trebuie să fie într-o magazie sau un garaj, după părerea mea.

Mills dădu din cap, întorcându-se spre ușă:

— Mulțumesc.

— O să vă ținem la curent, spuse Sanderson.

— Și noi vom face același lucru, răspunse Fox, în timp ce-l urmă pe Mills afară, lăsându-l pe Sanderson să se întrebe ce-o fi vrut să spună cu asta.

Activitățile din casa familiei Carlton atrăseseră vecinii, iar oamenii priveau de lângă cordoanele poliției, fascinați și impresionați. În Hampstead nu aveau parte zilnic de un asemenea spectacol. Actorii, starurile rock, marii finanțiști și restul comunității lor de înaltă clasă își păzeau cu cea mai mare strictețe intimitatea. Veniseră și reporterii de la ziare și televiziune. Poate că, înainte de asta, James Carlton sperase să-și păstreze privată viața personală. Acum nu mai avea nici o șansă.

— Am ceva să vă spun, șefu', începu Fox, cu mâna pe clanța Fordului Sierra.

— În legătură cu Carlton?

— S-ar putea.

Intrară în mașină. Fox ezită, cu mâinile pe volan. Se întreba cum avea să iasă până la urmă.

— Vreți să veniți cu mine la o plimbare?

Mills o privi lung.

— Nu-mi mai văd capul de treburi, Madeleine. Și tu la fel.

Fox porni motorul.

— Aveți încredere în mine. Am să vă explic totul pe drum.

Wembley, sectorul NW10

Zdrăngănitul unui tren pe linia Wembley. În fața lor, un camion încărcat cu țevi coti în curtea unui antrepozit. Trecură prin dreptul unei tipografii, pe lângă o topitorie, prin fața unei curți unde scria pe o pancartă mare: „Caledonian Freight Services". Vântul suflase peste drum hârtii, bucăți de plastic și alte gunoaie.

Ajunseră în capătul fundăturii, unde se opriră în fața unor bare de aluminiu. Dincolo de gard se vedea un Portakabin abandonat, iar curtea era plină cu lăzi, butoaie de păcură și un tomberon de gunoi ruginit.

— Aici e? O întrebă Mills.

La lumina zilei, locurile arătau și mai mohorât decât în noaptea trecută. Prin crăpăturile asfaltului creșteau buruieni, înalte până la talie, pe toată lungimea gardului înconjurător. Probabil că incinta era părăsită de luni de zile: rulota paznicului de noapte fusese devastată, toate ferestrele îi erau sparte. Poarta părea să fie încuiată, dar, când coborâră din mașină, Fox descoperi că cineva tăiase lanțul cu un clește de mare putere.

— S-ar putea să fi intrat pe-aici? se interesă Mills.

— Să aruncăm o privire, răspunse Fox.

Traseră amândoi de batantele porții și reveniră la mașină, după care traversară curtea, spre fostele birouri ale companiei Beaufort Engineering. Toate ferestrele fuseseră sparte, dar graficienii zidurilor își lăsaseră operele și acolo, pictate cu spray pe toți pereții.

Mills coborî din mașină și privi în jur.

— Deci, amicul nostru ni l-a luat pe Carlton de sub nas, comentă el.

Fox nu spuse nimic. Simțea că-i ardeau obrajii.

— Ar fi putut ieși prin partea de nord a proprietății, spuse ea, fără să muște momeala.

— S-ar putea.

— Cred că n-ar strica să aruncăm o privire.

— Și eu cred.

Mills ocoli până într-o latură a clădirii administrative și dădu

un picior în ușă. Era încuiată. Fox se uită în spate; mirosea a urină de pisică și a motorină, iar dintr-o fabrică de mobilă se auzea scrâșnetul unui fierăstrău mecanic.

— Dacă află Kennett despre povestea asta, o să ne pună pielea pe băț, spuse Mills.

„Nici nu era de așteptat altceva", își spuse Fox, dacă nu-l găseau pe Carlton.

— N-o să afle.

— Să sperăm că nu.

Din tonul lui Mills reieșea clar că n-avea să-i acorde nici un ajutor.

Fox încercă ușile antrepozitului. Erau încuiate cu lacăte și zăvorâte. O pierdere de timp. Un moment, își îngădui să spere că răpitorul lui Carlton tăiase și acele lanțuri de la poarta din față, iar BMW-ul victimei, dacă nu chiar și Carlton însuși, se găsea pe-acolo pe undeva. Ar fi fost un soi de reabilitare.

Ocoli colțul.

În spatele antrepozitului se afla un bazin, dincolo de care se întindea un teren sportiv, pogoane întregi de porți albe de fotbal și de rugby. Iar alături, umbrit parțial de acoperiș, se afla BMW-ul argintiu.

— Șefule!

Ca la un semnal, din portbagajul mașinii începură să se audă bătăi înfundate.

Mills apăru în fugă de după colț și clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Fir-aș al dracu'! mormăi el. L-ai găsit pe nemernic.

Șaizeci.

Secția de Poliție Rosslyn Hill, Hampstead.

Carlton stătea într-o cameră de interogatoriu a secției de poliție din Hampstead, cu mâna în care ținea țigara tremurându-i atât de tare încât scrumul se scutura peste tot, pe jos. Avea pielea pământie. În cursul zilei, fusese dus cu o ambulanță la Spitalul Middlesex, unde medicii îl declaraseră perfect sănătos, în ciuda calvarului prin care trecuse. „Zguduit, dar nevătămat", cum spusese Mills.

Le povestea cu întretăieri. La scurt timp după miezul nopții,

în dormitorul lui apăruse un bărbat. Nu, nu știa la ce oră; nu, nu-i văzuse fața, o avea acoperită cu o eșarfă.

Părea să-l nemulțumească obligația de a le răspunde la întrebări, ca și cum totul ar fi fost prea obositor ca să-și mai bată capul, ca și cum din nou i-ar fi violat intimitatea.

— Le-am spus toate astea celorlalți detectivi, zise el.

Sanderson și colegii lui de la comisariatul de poliție din Hampstead îl interogaseră primii.

— Îmi pare rău, domnule, dar noi nu suntem ceilalți detectivi, replică Mills. Aș dori să reluați totul de la început.

— Aseară, când am ajuns acasă, am băut câteva pahare. De fapt, m-am îmbătat de-a binelea. Suferisem un șoc foarte neplăcut.

— Soția dumneavoastră.

Carlton o privi pe Fox.

— Exact. De-asta nu m-am putut prezenta la întâlnirea cu dumneata, domnișoară inspector.

— Vi se rupsese filmul.

— Cum spuneți.

— Și care e următorul lucru pe care vi-l amintiți?

— Probabil că, la un moment dat, m-am dus la culcare. Nu știu ce anume m-a trezit din somn. Am deschis ochii și am văzut că ardea lumina, iar în dormitor intrase un individ cu o eșarfă legată peste față și un pistol îndreptat spre capul meu.

— Și ce-ați făcut?

— Nu-mi amintesc clar ce s-a întâmplat în continuare. Eram beat și îngrozit. Și pe jumătate adormit. Am făcut tot ce mi-a cerut. Singurul lucru pe care-l reține limpede e că m-a înghesuit în portbagajul mașinii.

— Vă mai amintiți ceva în legătură cu el? Vreun semn distinctiv, eventual?

Carlton clătină din cap.

— Ce purta pe el?

— O eșarfă.

— Ne-ați mai spus, se răsti Fox, începând să-și piardă răbdarea. Altceva?

— Nu mai țin minte. V-am spus.

— Da, știu, erați beat și abia trezit din somn.

Mills o privi aspru. Mai ușurel. Întoarse capul spre Carlton.

— Dar glasul lui?

Un nou gest de negație.

— Vorbea cu vreun accent anume?

— Nu. Am discutat despre toate astea cu ceilalți detectivi, v-am mai spus.

Carlton luă ceașca de cafea din fața lui, dar mâinile îi tremurau atât de tare încât vărsă pe masă lichidul călâu. Urmă o pauză, în timp ce ștergeau masa.

În sfârșit, Carlton își reluă relatarea.

— Nu știu cât de mult timp am mers cu mașina. Credeam că mă ducea undeva ca să mă omoare. Eram îngrozit. Și abia puteam să respir, acolo. Nu suport spațiile închise. Mă tem că mi-am pierdut controlul.

Mills dădu din cap, înțelegător.

— În cele din urmă ne-am oprit și a deschis portbagajul. Mi-a aprins o lanternă în ochi și mi-a spus că dacă voiam să mai văd lumina zilei, trebuia să fac în așa fel încât cineva să lase cincizeci de mii de lire sterline, într-o geantă, lângă mormântul lui John Constable de la biserica din Hampstead. A spus că, dacă primea banii, se întorcea să-mi dea drumul. Pe urmă, a aruncat ceva lângă mine și a închis portbagajul la loc.

— A aruncat ceva lângă dumneavoastră, repetă Fox.

— Un telefon mobil. Avea afișaj verde, luminos. L-am auzit făcând ceva afară. Găurea capota, cu un fel de burghiu, ca să am aer. Pe urmă, a plecat.

— Cincizeci de mii de lire înseamnă o grămadă de bani, comentă Mills.

— Într-adevăr.

— Aveți asemenea sume pregătite oricând?

Carlton îi aruncă o privire care ar fi putut să spargă sticla.

— Nu, nu am.

— Și atunci ce-ați făcut?

— I-am telefonat soției mele.

— Exact. Și dumneaei ce-a spus?

Carlton se îmbățoșă, cu orgoliul lezat.

— Nu trecuseră nici douăzeci și patru de ore de când ne despărțiserăm. A răspuns la telefon tatăl ei, deloc încântat că fusese trezit din somn la o asemenea oră, și cred că opinia lui despre mine era influențată de recentele animozități din partea soției mele. Probabil că păream cam isteric, la telefon. Mi-a spus să n-o mai bat la cap pe Louise și a închis.

Fox își mușcă buzele. „Nenorocitul de tine."

— A închis, repetă sec Mills.

— Am încercat să sun din nou, dar lăsase receptorul scos din furcă. Intenționat, fără îndoială.

— Și atunci ce-ați făcut, întrebă Mills, cu glasul plin de compasiune. Fox nu credea că ar fi reușit să pară la fel de sinceră.

Urmă o tăcere de moarte.

— Domnule Carlton?

— Păi, ce era să fac? întrebă Carlton, cu glasul ascuțit ca al unei fetițe.

— Cui ați mai telefonat?

Carlton închise ochii. Fox avu impresia că se concentra pentru a-i face pe toți să dispară.

— Ascultați, s-a terminat. Vă mulțumesc pentru câte eforturi faceți ca să mă ajutați. Nu vreau să mai răspund la nici o întrebare.

— De ce nu ne-ați sunat pe noi?

Carlton trase din țigară, cu mâinile tremurându-i. Clătină din cap, în timp ce-și freca fruntea cu degetul mare.

— Ce rost ar fi avut? Nu știam unde eram și nu mă așteptam să puteți localiza un telefon mobil.

— Ia să vedem, asta s-a întâmplat.

Mills o privi pe Fox.

— Imediat după trei dimineața.

— N-am idee ce oră era.

— Pe soția dumneavoastră ați sunat-o la patru fără ceva. N-ați sunat la nouă-nouă-nouă decât după cinci. Ce ați făcut în ora aceea?

— Zăceam în portbagajul unei mașini. Aveam posibilități oarecum limitate.

— Dar i-ați telefonat soției.

— Într-adevăr.

— Însă ne-ați spus deja că nu credeați posibil să obțineți atâția bani.

— Poate m-am gândit că Louise putea să pună mâna pe ceva din milioanele lui tăticul, replică el, cu o dușmănie vizibilă.

— Și pe altcineva n-ați mai încercat să sunați?

Carlton arăta ca un animal încolțit.

— Ascultați, ce se întâmplă aici, sunt cumva suspectat? Mă acuzați de ceva? Credeam că eu sunt victima în toată povestea asta!

Fox se aplecă spre el:

— De ce s-a mutat din casă soția dumneavoastră?

Carlton coborî privirea în podea. Când vorbi, glasul îi era monoton, lipsit de emoții și inflexiuni.

— Din motive personale.

— Aflase despre dumneavoastră și Kimberley Mason?

O privi lung.

— Au fost multe motive. Cred că în ziare sunt numite disensiuni ireconciliabile.

— Deci aflase într-adevăr despre dumneavoastră și Kimberley?

— N-am idee.

— În regulă, spuse Fox, haideți să vorbim despre altceva.

Deschise dosarul aflat în fața ei pe masă și scoase lista apelurilor telefonice de la aparatul lui Kimberley Mason. O întoarse astfel încât Carlton s-o poată vedea.

— Acestea sunt convorbirile telefonice pe care le-a avut Kimberley Mason în săptămâna anterioară asasinatului. A dat opt telefoane la aparatul dumneavoastră mobil și încă cinci la domiciliu. De ce?

— Cred că aș dori să-mi chem avocatul, spuse Carlton.

Șaizeci și unu.

Datchet, Berkshire.

După părerea lui Fox, Louise Carlton avea un mers ca acela pe care și-l perfecționează oamenii bogați, de parcă ar fi avut un morcov înfipt în fund. Din prima clipă când se întâlniră,

Fox îi și cunoscu toată povestea vieții: școală de fete de familie bună, ponei personal de călărie, bal de debut în înalta societate, doică la unii prieteni de clasă superioară, o căsnicie potrivită, apariții regulate în paginile mondene ale ziarelor și revistelor. O detestă de la prima vedere. Purta o rochie care ar fi acoperit chiria lui Fox pe-o lună încheiată și mult prea multe bijuterii pentru ora patru după-amiaza.

Louise îi invită să-i cunoască pe Mater și Pater – un domn vârstnic, cu resturile ceaiului de după-amiază pe cămașă, atitudinea autoritară a unui maior de armată și o gușă ce-i cădea peste guler precum coburii unei șei; lângă el, o păpușă spoită cu albastru avea o expresie de parcă tocmai ar fi înghițit o lămâie. Îi conduse pe Fox și T. J. Spre „conservator”, cum spunea ea, o seră plină cu plante în jardiniere, ca o junglă luxuriantă, cu vedere peste acri întregi de peluze bine îngrijite și tufișuri tăiate decorativ.

Le aduse ceaiul într-un serviciu de argint și, în timp ce țineau în echilibru pe genunchi cestile din porțelan Spode, li se oferiră sandvișuri subțiri ca hârtia, cu feliuțe de castraveți. Atâta amabilitate îi sterpezea lui Fox dinții în gură, dar T. J. Părea să se distreze copios.

Louise Carlton se rezemă de spătarul unuia dintre fotoliile de răchită, adresându-le un zâmbet înghețat.

— Doreați să-mi vorbiți despre soțul meu, începu ea.

— Cercetăm împrejurările care au însoțit răpirea lui de azi-dimineață, răspunse Fox.

— Oribilă situație.

Oribilă. Se putea spune și așa. Doamne Dumnezeule, oamenii aceia erau ca niște sloiuri de gheață.

— Unii dintre oamenii dumneavoastră au trecut deja pe la noi.

„Sanderson”, își spuse Fox. Se părea că toată ziua se ținuseră pe urmele lui.

— Chiar e necesar să luăm totul de la început?

— Doamnă Carlton, noi nu investigăm efectiv răpirea soțului dumneavoastră. Efectuăm o anchetă de omucidere.

— Omucidere? Credeți că e posibil ca omul care l-a răpit pe

soțul meu să fi asasinat pe cineva?

Fox preferă să ocolească un răspuns direct.

— Înainte de a discuta despre asta, continuă ea, am dori să vă punem câteva întrebări în legătură cu cele întâmplate în noaptea trecută.

Louise Carlton puse picior peste picior și zâmbi, cu fața ca o mască.

— Presupunem că soțul dumneavoastră a dat telefon aici, ca să vă vorbească, în primele ore de după miezul nopții.

— Așa este.

„Va fi ca o extracție dentară", își spuse Fox.

— Ne-a spus că tatăl dumneavoastră a răspuns la telefon.

— Da.

— Putem vorbi cu el, mai târziu? întrebă T. J.

— Dacă doriți, dar va trebui să-l scuzați. De la atacul de apoplexie, a devenit cam volatil. Începe să se agite destul de ușor.

„Deci, era aproape senil. Prindea bine."

— Când ați aflat despre acest apel telefonic, doamnă Carlton?

— Azi-dimineață. Pater era foarte iritat din cauza lui.

— V-a transmis exact ce-i spusese soțul dumneavoastră?

— Ei, dragii mei, era miezul nopții. După câte se pare, James a spus că voia să discute cu mine și că avea nevoie de bani. Pater a închis. Apoi, James a telefonat a doua oară, iar Pater a scos receptorul din furcă. Întotdeauna a fost foarte protector față de mine. Mai ales în ceea ce-l privește pe James.

Fox se hotărî să fie directă. Altă cale nu avea.

— Nu păreți foarte tulburată, spuse ea.

Louise Carlton îi adresă un surâs înghețat. Ca și cum ar fi scăpat un vânt și ar fi vrut să se creadă că o făcuse câinele.

— Nu discutăm despre viața noastră personală cu poliția.

„Iisuse. Parcă ar fi interogat-o pe Regină."

— Înțeleg că v-ați despărțit recent.

O privire fixă, cu zâmbetul perfect încremenit. Fox mai încercă o dată:

— Totuși, n-ați fi lăsat ca soțului dumneavoastră să i se

întâmple nimic rău.

— Firește că nu. Am fost cât se poate de ușurată să aflu că era nevătămat și în siguranță.

— Dar.?

— Mă scuzați?

— Scuzați-mă dumneavoastră pe mine, dar nu păreți ușurată. Păreți nemulțumită.

— Cum spuneam, nu găsesc că se cuvine să discut despre viața noastră persoană cu poliția. Nu este relevant.

— S-ar putea să fie.

Louise zâmbi, oferindu-le platoul:

— Un sandviș?

— Nu, mulțumesc, răspunse Fox. T. J., însă, se întinse și apucă unul.

— Cum a suportat fiica dumneavoastră această situație? continuă Fox.

— Nu e necesar să vorbiți cu ea despre toate astea, nu-i așa?

Fox nu era chiar atât de sigură.

— Nu știu. Are ceva să ne spună?

În sfârșit, masca se dădu la o parte și adevărata Louise Carlton îi privi cu o ferocitate autentică.

— Nu vreau s-o amestec în povestea asta. E foarte tânără. Și-așa e destul de rău că totul apare în presă și la televiziune. Are nevoie de protecție.

Pentru prima oară, Fox simți un început de compasiune față de Louise Carlton. Privea lung spre figurinele Ladro din vitrină, spre vazele chinezești. Erau atât de scumpe, dar și nespus de fragile, stând într-un echilibru delicat. La cea mai mică zguduitură toate s-ar fi făcut țăndări.

— Unde este acum?

— După-amiaza are călărie. Cu o prietenă.

Fox zâmbi, hotărând că era momentul să atace direct.

— Doamnă Carlton, l-ați auzit vreodată pe soțul dumneavoastră vorbind despre o femeie numită Kimberley Mason?

Louisei Carlton i se scurse tot sângele din față.

— A scris despre ea în ziare, acum câteva săptămâni. Femeia

asasinată în Highgate.

— Exact.

— Ce legătură ar putea să existe între soțul meu și o asemenea femeie?

Fox nu spuse nimic. Louise Carlton știa despre ce e vorba, i se citea în toate mișcările. „Aceeași poveste, aceeași poveste”, își spuse ea. James Carlton credea că soția lui nu știa, iar ea știuse tot timpul.

— Nu știu nimic despre ea, decât ceea ce am citit în ziare.

Obloanele se închiseseră. Nu mai aveau ce să afle de la ea. Poate că-și ura soțul, poate că acesta îi fusese necredincios, poate că o umilise, dar pentru Louise Carlton toate acestea nu erau decât chestiuni de familie. N-avea de gând să le agraveze, amestecând și poliția. „Așa ceva”, presupunea Fox, „ar fi fost pur și simplu prea „de prost gust”.

La plecare, o văzură pe Diana, într-o fotografie de pe consola de stejar: o fată slabă, palidă, cu părul de un blond aproape alb, zâmbind sfios spre aparat, jenată de proteza dentară. În următoarele zile, Fox avea să țină minte fața din acea fotografie, fiind urmărită de ea încontinuu, probabil până la sfârșitul vieții.

Șaizeci și doi.

Camera de Incidente Majore Zonale, Hendon Road.

Ajunse la birou a doua zi dimineața, la ora șapte. Mills sosise deja și se instalase în cabinetul ei, cu ghetele lustruite de piele cocoțate pe birou, răsfoind un dosar pe care-l ținea deschis în poală, cu o cană de cafea neagra. Când Fox intră, îi văzu expresia nemulțumită și se ridică în picioare. Îi aruncă dosarul în brațe.

— Mă gândeam că te-ar interesa să-l vezi.

Fox deschise dosarul. Conținea lista convorbirilor telefonice ale lui Hatton.

Lângă ultima pagină era prinsă o hârtie imprimată. Majoritatea numerelor fuseseră localizate, iar numele și adresele abonaților înregistrați fuseseră dactilografiate într-o coloană ordonată, în josul paginii. Fox parcurse lista, presupunând că n-ar fi trebuit să fie surprinsă de prezența

numelui lui Carlton printre persoanele respective. Luă un pix și încercui numărul.

Privi mult timp numerele, cu rotițele creierului învârtindu-i-se, încercând permutări nesfârșite.

— Asta nu-i o coincidență, conchise ea în cele din urmă. Dintr-o dată, ancheta asasinării lui Dennis Thorpe, care cu câteva minute în urmă păruse atât de simplă și clară, dobândea dimensiuni noi, uluitoare.

— Mai știe cineva?

— Încă nu.

— Și ce facem?

Mills se uită la ceas.

— I-am telefonat lui Kennett de cum s-a întors de la aeroport, aseară. Ne așteaptă în cabinetul lui, la ora opt. Pune mâna pe-o cafea și pornim.

Cartierul General al Zonei 2, Colindale.

Kennett privea lung dosarul, cu resemnarea amară și posomorâtă a unui om căruia i-a dat șah mai nepotul său de doisprezece ani.

— Nu înțeleg nimic, spuse el.

Se aflau în cabinetul Superintendentului Șef, iar Kennett arăta splendid, în costumul său bleumarin, cu cravata de la club. De cealaltă parte a biroului, Mills își piguli o scamă imaginară de pe mânecă.

Când Kennett ridică în sfârșit privirea spre Fox, expresia lui insinua că tare ar mai fi vrut să reacționeze la primirea veștii împușcând mesagerul.

— Ce știm despre acest Robert Hatton?

— Fost agent S. A. S., răspunse Mills, a plecat de la Regiment în 1991, iar ceea ce-a făcut de-atunci încoace încă nu e clar. James și Crawford s-au dus la Hereford să-l chestioneze pe fostul lui comandant. Nu s-au dat peste cap să coopereze cu noi. Știți cât țin cei de-acolo la secretele lor.

— Nu-mi pot imagina ce ar putea avea în comun un agent S. A. S. Renegat cu un om ca Jim.

— Nici eu, avu grijă Mills să dea un răspuns evaziv.

— Trebuie să discutăm cu el, adăugă Fox.

Kennett puse dosarul pe birou, cu mișcările atente ale unui om care mânuiește o canistră cu nitroglicerină. Toate situațiile în care erau implicați oameni politici sau oficialități guvernamentale îi făceau pe grăsanii din Tintagel House să se repeadă după tabletele antiacide.

— Mai întâi, apare pe lista convorbirilor telefonice ale lui Kimberley Mason, iar acum numele lui răsare din nou, în cazul asasinării unui negustor dubios din Tottenham, spuse Fox. Aici e ceva necurat la mijloc.

— Credeți că există o legătură între cele două cazuri? O întrebă Kennett.

— Nu mi se pare probabil, la prima vedere, dar e clar că James Carlton al nostru avea mai multe relații nepotrivite, nu numai una.

Kennett dădu din cap, recunoscându-se învins.

Fox scoase din servietă raportul criminalistic din ancheta asasinării lui Kimberley Mason.

— Cred că ar trebui să vă uitați și la ăsta, domnule, spuse ea.

Kennett îi smulse raportul din mâini, fără o vorbă, cu buzele strânse într-o linie palidă. Îl citi într-o tăcere desăvârșită.

— La ce anume doriți să mă uit? întrebă el în cele din urmă.

— La fibrele găsite în subsolul casei lui Kimberley Mason. Criminaliștii spun că provin dintr-un pulovăr kaki din dotarea armatei, ca acelea care se găsesc de obicei în magaziile de surplusuri ale Armatei și Marinei. Genul de haină pe care o purta adesea Hatton. De fapt, vecinii lui spun că se îmbrăca aproape exclusiv cu efecte militare.

— Presupunerile dumitale mi se par cam exagerate. Probabil că armata vinde mii de pulovăre ca acesta în fiecare an.

— Mai e și asta, domnule, interveni Mills.

Un alt raport, dosarul cenzurat al lui Hatton de la Cartierul General al S. A. S. Din Hereford.

— Avea grupa sanguină A rhesus negativ, aceeași cu eșantionul prelevat de pe ușa frigiderului din casa lui Kimberley Mason, aceeași și cu a lui Bradshaw și a lui Kimberley. Numai că, între timp, testele ADN au demonstrat că sângele nu corespunde cu niciuna dintre mostrele fetei

asasinate sau a omului acuzat de uciderea ei. Avem un eșantion de păr din apartamentul lui Hatton și am autorizat un serviciu de cea mai bună calitate să-l supună testului ADN. În două zile, vom afla dacă sângele găsit în bucătărie îi aparținea într-adevăr lui Hatton.

— Îngrozitor, spuse Kennett, clătinând din cap.

— Până acum, domnul Carlton s-a ascuns după avocatul său, continuă Mills. Sper ca aceste ultime informații să-l convingă să coopereze mai binevoitor cu noi.

Kennett tăcu un timp îndelungat, dar în cele din urmă dădu din cap, recunoscându-se învins. Se întoarse spre Mills.

— Vreau să te ocupi de cazul ăsta, Mills, spuse el, ignorând-o pe Fox. Dacă mass-media află ceva, iar Carlton e nevinovat, e slujba ta în joc.

— Am înțeles, răspunse Mills, aruncându-i lui Fox o privire de o ostilitate nedisimulată.

„Poftim, uite ce mi-ai făcut!”

Șaizeci și trei.

Secția de Poliție Rosslyn Hill, Hampstead.

Carlton stătea în camera de interogatoriu a secției de poliție din Hampstead. Avocatul lui era lângă el, cu o batistă galbenă țâșnindu-i din buzunarul de la piept al costumului și un ceas Piaget de aur la încheietură, pantofi Salvatore Ferragamo și un costum Savile Row care probabil costa mai mult decât oricare dintre mașinile de patrulare din parcul auto. Avea o servietă din piele bordo moale, cu monogramă. Fuseseră scoase armele de calibru greu.

Mills puse magnetofonul în funcțiune și recită formalitățile. Înainte de a începe interogatoriul, însă, avocatul, care se numea Meyer – o decepție, după părerea lui Fox, care se așteptase la un nume mai grandios – făcu o scurtă declarație, în sensul că dorea să se consemneze prezența clientului său acolo de bună voie, în scopul de a coopera cât mai deplin posibil cu poliția, în desfășurarea investigațiilor.

După ce-l așteptă să termine, Mills deschise mapa de manila din fața lui și împinse pe masă spre Carlton, hârtia cu convorbirile telefonice ale lui Hatton. De ce avusese compania

nevoie de șase săptămâni și încă douăzeci și patru de ore pentru a le trimite acel document, Fox nu reușea să înțeleagă. Ăștia suntem, cu ăștia defilăm.

— Domnule Carlton, începu Mills, am dori să vă punem câteva întrebări în legătură cu răpirea dumneavoastră de ieri, săvârșită de una sau mai multe persoane necunoscute. În fața dumneavoastră se află lista apelurilor telefonice efectuate de la telefonul pe care vi l-a lăsat ieri-dimineață la dispoziție răpitorul dumneavoastră. Am cerut companiei telefonice implicate să-l pună de urgență sub urmărire. Telefonul era înregistrat pe numele unui anumit Robert Hatton, care nu ne este necunoscut. Același domn Hatton a dat cinci telefoane la numere înregistrate pe numele dumneavoastră, în ultimele două săptămâni. Continuați să susțineți că nu știți cine v-a răpit?

Prin trupul lui Carlton păru să treacă un fior, ca și cum ar fi fost o corabie eșuând pe un recif. „Christoase", își spuse Fox, „mai avea puțin și se desfăcea în bucăți." Ajunsese la limită. El se pregătise să răspundă la întrebările legate de Kimberley Mason, iar acum Mills îl ambuscase din flancul stâng. Totuși, Carlton reuși să se adune. Se aplecă spre avocat, pentru a se consulta în șoaptă cu acesta.

În cele din urmă, spuse:

— Era întuneric. Avea fața acoperită cu o eșarfă.

Fox îl privi pe Mills. Pentru numele lui Dumnezeu!

— Deci, cunoașteți într-adevăr un om numit Robert Hatton.

O ușoară înclinare afirmativă din cap.

— Pentru înregistrare, vă rog.

— Da.

— De ce nu ne-ați spus ieri acest lucru, domnule Carlton? V-a dat instrucțiuni cu privire la răscumpărare. Dacă-l cunoșteați atât de bine încât să fi avut cinci convorbiri telefonice cu el, înseamnă că trebuia să-i fi recunoscut glasul.

Carlton căzu pe gânduri. Argumentul era logic. Fox îl vedea întrebându-se cum să ocolească răspunsul. Meyer ridică privirea spre tavan.

— Nu e nevoie să răspunzi la aceste întrebări, James. Nu ești

acuzat de nimic.

— Poate ați dori să ne explicați care era natura relațiilor dumneavoastră cu Bob Hatton?

Carlton se scărpina în cap, tulburat un moment. Fox știa din experiență că asta era problema tuturor mincinoșilor, le era greu să-și amintească ce și cui anume spuseseră.

— Îl căutați deja?

— Știți foarte bine asta.

— Fotografia pe care ați publicat-o în presă. Nu era prea concludentă. Acum arată cu totul altfel.

— Vreți să ne spuneți care era substanța tratativelor dumneavoastră cu domnul Hatton? repetă Fox.

Carlton nu-i răspunse imediat la întrebare. În schimb, se uită la Mills.

— Ce-o să i se întâmple lui Hatton când îl veți prinde?

— Avem un mandat de arestare pe numele lui.

— Presupun că încă mai e înarmat. Credeți că se va preda de bună voie?

— N-am idee.

— Nu cred c-o să se predea, spuse Carlton, aproape ca și cum ar fi încercat să se asigure el însuși de un anumit lucru.

— Deci, ne puteți spune în ce relații erați cu Bob Hatton? insistă Fox.

— Îl angajasem, răspunse Carlton, pe tonul cu care i s-ar fi arestat unui reporter de senzație grosolan și băgăreț.

— Îl angajaserăți. Ca să facă ce?

— Bănuiam că eram urmărit.

— Înțeleg, făcu Mills.

Fox nu înțelegea deloc. Nu era ministru în guvern, deci probabil nu era eligibil pentru protecție din partea serviciului MI5, însă, chiar și așa, răspunsul lui ridica mai multe întrebări decât cele pe care le elucida. De fapt, Fox nu-și putea imagina nici o împrejurare în care un om ca Bob Hatton ar fi putut găsi de lucru, fie și neoficial, în slujba unui om de afaceri bogat din Hampstead, fruntaș al principalului partid de opoziție.

— De ce credeați că erați urmărit? Îl întrebă ea.

— Primeam telefoane supărătoare. Se țineau după mine pe

stradă diverse mașini. De câteva ori mi s-a părut că vedeam pe cineva dând târcoale casei.

— Ați primit amenințări?

— Nu, tocmai asta era. Bănuiam, numai, că se întâmpla ceva.

— Și ați informat poliția locală?

— Nu aveam nici un motiv concret să mă plâng. Știu că sunteți ocupați și nu voiam să vă fac să vă pierdeți vremea. Și-n plus, ce-ați fi făcut?

Avea dreptate – dacă spunea adevărul.

— Continuați, îl invită Mills.

— M-am hotărât să iau măsuri concrete.

„Ei bine, mă întreb ce înțelege prin asta", își spuse Fox. „Să pună ca făptașul să fie împușcat în cap?"

— Cum ați intrat în legătură cu Bob Hatton? vru să știe Mills.

— Prin intermediul lui Dennis Thorpe.

— Aha, făcu Mills. Prin domnul Thorpe.

— Hatton l-a împușcat, nu-i așa? Am citit în ziar. Îngrozitor.

— Ei, haideți, să nu fim ipocriți, interveni Fox. N-a fost cine știe ce pagubă.

— Cum l-ați cunoscut pe Dennis Thorpe?

— Avea o anumită reputație și-i plăcea să se vâre pe sub pielea oamenilor. Știți cum lucrează acești indivizi. Au night-club-uri, restaurante, se asigură că primești întotdeauna cele mai bune locuri, îți oferă șampanie din partea firmei. Servicii din-astea.

— Și v-ați lăsat compromis.

Carlton înghiți în sec.

— A spus că dacă aveam vreodată nevoie de vreun ajutor.

Ridică din umeri.

— M-am hotărât să-i accept oferta. Am făcut o prostie.

Nu-l puteau contrazice. Până și avocatul lui arăta dezgustat.

— A spus c-o să vadă el ce poate face. Peste câteva zile, am primit un telefon de la acest Bob Hatton. Am stabilit să ne întâlnim.

— Unde?

— Într-o cafenea. Lângă stația Euston.
— O cafenea, repetă Fox.
— La propunerea lui.
— Ce vă mai amintiți despre domnul Hatton?
— Bea cafea neagră fără zahăr și nu-i place să se așeze cu spatele spre ușă.
— Altceva? se interesă Mills.
— Purta uniformă militară de camuflaj. Asta mă nemulțumea. Eu voiam ca întâlnirea să fie cât mai discretă posibil și aveam senzația că atrăgeam atenția tuturor.
Fox își putea imagina scena. Hatton în kaki, Carlton în sacou și mocasini Gucci. Nu tocmai perechea potrivită pentru un cappuccino.
— De ce doreați să vă păstrați anonimatul?
— Nu e evident? Am o anumită poziție în comunitate.
— Erați conștient de faptul că îi cereați domnului Hatton să facă ceva ce-ar fi putut să contravină legii?
— Nu, nu m-am.
Își privi avocatul.
— Vă dădeați totuși seama că, dacă domnul Hatton vătăma pe cineva, puteați fi implicat sub acuzația de conspirație? continuă Mills.
— Clientul meu încearcă să coopereze cu dumneavoastră, interveni Meyer. Dacă doriți să-l intimidați, îi voi recomanda să încheie întrevederea.
Pentru numele lui Dumnezeu, își spuse Fox.
— Ce anume i-ați cerut domnului Hatton să facă pentru dumneavoastră? insistă Mills.
— Era un contract privat de securitate. Voiam să mă țină sub supraveghere, să descopere dacă mă urmărea într-adevăr cineva. Mi s-a spus că avea anumite talente în acest domeniu.
— Și a acceptat această propunere?
— Da.
— Și asta a fost tot.
— Asta a fost tot.
— Cât i-ați plătit?
Tăcere.

— Onorariul pentru serviciile lui a fost fix sau negociabil?

— N-am discutat despre bani. Mă înțelesesem deja asupra unei sume, cu domnul Thorpe.

— Înțeleg, spuse Mills. Iar în continuare ce s-a întâmplat?

— A spus că mă sună dacă are vreo veste.

— Și v-a sunat?

— Da. Cam peste o săptămână. A spus că rezolvase problema.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum două săptămâni.

Cu mult timp înainte de asasinarea lui Dennis Thorpe. Trebuia să consulte fișierul MISPERS pe computer, poate că mai exista un cadavru zăcând cine știe pe unde, într-un mormânt puțin adânc, sau putrezind pe fundul Tamisei. Dacă povestea lui Carlton era adevărată.

— L-ați întrebat ce înțelegea prin „rezolvarea problemei”? întrebă Mills.

Carlton cătină din cap.

— Am fost îngrozit, evident.

— La ce credeați că se referea?

— Nu știu. Și nici nu voiam să știu.

— Și pe urmă ce-ați făcut?

— M-am dus la apartamentul lui Dennis Thorpe din Camden și i-am achitat suma asupra căreia ne înțeleseserăm, iar cu asta am terminat.

Fox își consultă carnetul.

— Ați primit ultimul telefon de la Bob Hatton acum două zile. De ce mai ținea legătura cu dumneavoastră, dacă-l plătiserăți?

— Mi-a dat de înțeles că nu-și primise banii pentru serviciile lui. Presupun că din acest motiv l-a omorât pe Dennis Thorpe. Suspectez că s-au certat pentru bani.

„Nu”, își spuse Fox, „ar fi fost prea simplu.” Le servise răspunsul pachet, legat cu fundă roz, și voia să-i fie recunoscători. Dacă Thorpe ar fi fost asasinat în timpul unui conflict pentru bani, cum spunea Carlton, ce căuta în apartamentul lui Hatton? Nu avea nici un sens. Și nici nu

explica legătura cu Kimberley Mason. Era prea devreme să-l pună sub acuzare, până primeau rezultatele testului ADN de la medico-legal.

Carlton păru să se relaxeze, ca un actor la sfârșitul unui spectacol lung și obositor, gata să răspundă la aplauze. Crezând că totul se terminase.

Fox îl privi pe Mills.

— Interogatoriul suspendat la ora trei și cincisprezece minute, spuse acesta și opri magnetofonul.

Șaizeci și patru.

Windsor, Berkshire.

După-amiază târzie, pete de lumină printre stejarii și castanii de pe marginea drumului, castelul regal de la Windsor vizibil prin ceață. Un afiș verde-viu, bătut în cuie pe trunchiul unui copac, face reclamă la un târg de țară, principala atracție fiind Alteța Sa Regală Prințul Charles, care apare ca invitat special într-o partidă de polo.

Doi călăreți apar de după o pădurice de mesteceni, înaintând la trap pe cărarea care vine dinspre grajdurile unei școli de echitație din apropiere. Călărețiii sunt două fete adolescente, echipate cu pantaloni și căști de jochei. Când ajung la șosea, își încetinesc caii la pas, mânzul murg cu ochelari-de-cal speriindu-se de trafic.

Cele două călărețe sunt orbite de soare. Un 4WD decapotabil trece cu mare viteză, având înăuntru patru adolescenți nu cu mult mai mari decât ele, iar murgul se ridică pe picioarele dindărăt.

Străduindu-se să-l strunească, Diana nu e foarte atentă la furgonul combi albastru care apare de la cotitura dinaintea ei, cu soarele în spate. Prietena ei, însă, observă și privește fără a-i veni a crede cum mașina continuă să se apropie, trecând peste banda dublă din mijlocul șoselei, drept spre prietena ei, aflată la cincizeci de metri mai în față. I se pune un ghem în stomac. De ce nu cotește? Nu le-a văzut?

Furgonul combi cotește într-adevăr, chiar în ultimul moment, dar nu destul de curând pentru a evita impactul, lovind cu o latură calul în umărul drept și rupându-i piciorul

dinainte. Murgul se cabrează din nou, copitele sale potcovite lovesc capota furgonului, făcând să sară scântei, iar trupul îi lasă o urmă pe peretele autovehiculului.

Ochii calului s-au dilatat cât două farfurii, de durere, spaimă și panică. Se împiedică și cade, cu un nechezat sfâșietor. Diana încearcă să țină căpăstrul, saltă o dată în șa și e azvârlită la pământ, pentru a rămâne amețită pe spate, la marginea drumului. I s-a tăiat respirația, simte o durere cumplită în glezna dreaptă și privește în sus cu nedumerire spre cerul aflat imposibil de departe, nereușind să se ridice.

La cincizeci de metri distanță, cealaltă fată asistă, parcă într-un moment suspendat în timp, ținându-și calul în frâu. O vede pe Diana la pământ, în timp ce calul își agită înnebunit copitele, încercând să se ridice. Furgonul albastru oprește și de la volan sare afară un bărbat.

Fata așteaptă ca șoferul să ia situația sub control, să le salveze de acest dezastru. Dar nu putea decât să se uite cu gura căscată la țeava lungă, cu amortizor, a pistolului pe care individul îl scoate din buzunarul scurtei din piele de măgar, îi mai rămâne doar un moment în care să admire lumina soarelui reflectată în metal, pe când arma se ridică spre capul ei.

Iar acesta e ultimul lucru pe care și-l mai amintește.

Șaizeci și cinci.

Secția de Poliție Rosslyn HillI, Hampstead.

Aproape că-i părea rău pentru el, privindu-l cum stătea așezat cu capul în mâini, frământându-și scalpul cu nodurile degetelor, un om distrus de niște dorințe pe care nu le înțelegea mai bine decât ritualurile voodoo sau magia neagră. Poftise diavolul în casa lui, iar acum era complet pierdut.

Nicăieri nu se zărea nici urmă de avocat scump. Nimănui nu-i mai ardea de jocuri.

Mills se așeză.

— Ați dori ca avocatul dumneavoastră să fie prezent, domnule Carlton? Îl întrebă.

Carlton clătină din cap.

„Christoase, a îmbătrânit”, își spuse Fox. „De azi după-

amiază și până acum, parc-a îmbătrânit cu zece ani.”

Efectuară formalitățile, apoi Mills se aplecă înainte, rezemându-se cu coatele pe birou.

— Ar fi mai bine ca acum să ne spuneți adevărul, murmură el încet.

— Au să mă crucifice, șopti Carlton.

Avea dreptate, bineînțeles. Nu avea cum să mai mușamalizeze situația. Răpirile făceau senzație pe prima pagină a tuturor ziarelor, apăreau la începutul emisiunilor de actualități radio și de televiziune din toată țara. O tânără fată fusese asasinată brutal ziua-n amiaza mare, o alta fusese răpită, și totul la nici patruzeci și opt de ore de când tatăl ei, membru de marcă al guvernului alternativ de opoziție, fusese răpit de la domiciliu. Ziarele de scandal erau în plină frenezie. Până acum, numele lui încă nu ieșise la suprafață, dar asta nu mai era decât o chestiune de timp.

— De ce n-ați găsit-o? întrebă Carlton.

Fox nu spuse nimic. Se așteptase să dea vina pe ei. Ce altceva ar fi putut face?

Hatton le-o luase înainte cu un pas. Aproape din același moment când găsiseră BMW-ul lângă antrepozitul din Wembley, probabil că-și plănuise următoarea mișcare, pregătindu-se să răsucească încă un cuțit în sufletul torturat al lui James Carlton. Răpirea Dianei Carlton era planul lui de contingență, gata încă dinainte de a-l fi răpit pe Carlton de-acasă. Era o răfuială personală, atâta lucru se vedea limpede.

— Spuneți-ne doar ce s-a întâmplat, îi ceru încet Fox.

— N-am vrut să se ajungă aici. Pur și simplu totul a scăpat de sub control.

— Ne interesează numai faptele, domnule Carlton. Carlton își trecu peste față o mână tremurătoare.

— Știți despre relația mea cu domnișoara Mason, începu el.

Fox dădu din cap:

— Haideți s-o luăm de la început. Pentru înregistrare. De cât timp o cunoșteați?

— De patru ani. De la. Un stabiliment numit Trandafirul Negru. Când ea a plecat de-acolo, relația noastră a continuat.

Firește, nu mă așteptam la un asemenea avânt al carierei mele politice, dar cred că oricum nu m-aș fi putut opri.

Stătea cu privirea spre masă, incapabil să se uite la Mills sau la Fox.

— Nu poți schimba felul cum ești croit, cred. Când am cunoscut-o pe Kim, parcă s-ar fi spart un zăgaz. Înaintea ei, totul era numai pentru bani.

Lăsă fraza în aer, pierdut în amintiri amare.

— Ce s-a întâmplat în continuare? îl îndemnă Fox, încercând să-l mențină la subiect, departe de introspecții.

Dar Carlton abia așteptase un prilej să se despovăreze, iar acum era hotărât să vorbească până la capăt. Urma să spună tot ceea ce avea de spus.

— Ați fi surprinși să aflați cât de mulți oameni puternici sunt clienții unor localuri ca Trandafirul Negru. Însă chiar și acolo, eu eram altfel. Nu mă interesa umilința ca mijloc de recreere. Îmi doream o femeie a fanteziei pe care s-o pot domina complet. Din acest punct de vedere era Kim o comoară atât de mare. Ei îi plăcea efectiv, aproape la fel de mult ca mie. N-o făcea numai pentru bani.

Lângă Fox, Mills se foi pe scaun.

— Eram ca un înecat căruia i se aruncă un colac de salvare, continuă Carlton. Nu-i mai puteam da drumul. Găsisem în sfârșit pe cineva care mă înțelegea cu adevărat. Mă făcea să mă simt ca un om. Normal.

— Dar o plăteați pentru serviciile ei? vru să știe Mills.

Carlton clătină din cap:

— După ce a plecat de la Trandafirul Negru, nu. Îmi era ca o amantă, cred. O amantă foarte neobișnuită, recunosc, dar o femeie întreținută, cum se spune.

Ridică din umeri.

— O ajutam pe plan financiar. Ducea o viață mult peste mijloacele ei. Eu nu aveam nimic împotrivă.

— Și când au început să se încurce lucrurile? îl întrebă Fox.

— I-a intrat în cap ideea că ar fi trebuit s-o părăsesc pe soția mea și să mă însor cu ea, zâmbi Carlton. Cred că asta era fantezia ei. Nu la fel de josnică precum a mea, dar mai puțin

accesibilă. Cred că visa să fie soția unei personalități publice. Avea genealogia potrivită, tocmai asta era ironia întregii situații, însă miniștrii de cabinet nu au soții cu un trecut dubios. Și, în plus, toți banii mei proveneau de la Louise.

Se opri și, poate pentru prima dată, fu frapat de totala neverosimilitate a întregii situații. Nici un om nu putea fi în același timp o persoană publică și una privată, până la urmă umbra uneia dintre laturi sfârșea prin a se lăsa și asupra celeilalte.

— Mi-am spus întotdeauna că într-o bună zi aveam s-o termin cu Kimmie, să termin cu acea lume. De fiecare dată când mă duceam acolo, îmi spuneam că era pentru ultima oară. Mereu plecam cu un dezgust atât de total față de mine însumi, încât îmi venea să mă arunc sub primul autobuz. Dar, după aceea, mă întorceam iar și iar, era o obsesie asupra căreia nu aveam nici o putere.

Înghiți un nod, înfruntându-și propriile emoții.

— În cele din urmă, mi-a spus că, dacă n-o părăseam pe Louise, avea să mă distrugă. Că urma să-și vândă jurnalul intim la ziarele de scandal. Din pizmă și nimic mai mult. A început să-mi telefoneze, acasă. Ei bine, vă dați seama. Nu voiam ca soția și fiica mea să afle, iar ea amenința să dea totul în vileag, în fața întregii lumi.

— Și ce-ați făcut? îl întrebă Fox.

— L-am cunoscut pe băiatul ăsta acum un an. Lucra în afacerile cu armament. Avea nevoie de o favoare și, atunci, l-am ajutat.

— Ce fel de favoare?

— Să zicem că am uns niște roți, zâmbi repezit Carlton. Nu s-au plătit bani. Am procedat înțelegând că dacă aveam nevoie vreodată de ajutorul lui, mă aștepta cu ușa deschisă. Și m-am hotărât să-i cer contraserviciul.

— Continuați.

— M-am dus la el și l-am întrebat dacă nu cumva cunoștea pe cineva care mi-ar fi putut rezolva o mică problemă. Voiam doar s-o sperii, vă jur. N-am vrut s-o omoare.

— Vă referiți la Bob Hatton.

— Nu-i cunoșteam numele, n-am vrut să i-l știu. O anumită sumă de bani a trecut dintr-o mână în alta. Am crezut că totul se terminase. Pe urmă am auzit că Kim. Și apoi am primit acest telefon.

— De la Hatton.

— Nu și-a spus numele. A zis că avea la el un jurnal și o agendă de adrese pe care poate mă interesa să le cumpăr.

— Exact lucrul cu care vă amenințase Kimberley.

— Da, răspunse el, zâmbind acru, înghețat. O ironie, nu-i așa? Oricum, a cerat o sumă de bani complet nerezonabilă. Am intrat în panică. Am încercat să iau legătura cu. Prietenul. Meu, dar acesta era plecat în străinătate și nu l-am putut găsi. În cele din urmă, i-am dat lui Hatton banii, dar el s-a înfuriat, a spus că nu erau de ajuns.

— Atunci v-a bătut? întrebă Fox, amintindu-și că, prima oară când îl chestionaseră pe Carlton, îi observase vânătaia ștearsă de deasupra ochiului.

Carlton dădu din cap:

— Am știut că n-aveam să mai scap niciodată de el, acum când mă prinsese în gheare. Atunci l-am abordat pe Dennis Thorpe. Avea o anumită reputație în nordul Londrei, desigur. Unul dintre acei oameni duri cărora le place să se asocieze cu politicienii, actorii și starurile pop. Știți genul.

— De ce nu v-ați dus din capul locului la el? întrebă Mills.

— Am crezut că soluția cealaltă era mai bună, râse strident Carlton, cu un sunet ca de sticlă spartă.

— I-ați cerut lui Thorpe să-l omoare pe Hatton? îl întrebă Fox.

Carlton păru surprins.

— Christoase, nu! Nu mă interesau decât caietele.

Îl privi pe Mills.

— Știți cum e. Nu voiam ca toată povestea asta să apară în ziare, doream ca nici poliția să nu se amestece și am crezut că puteam rezolva totul singur.

Chipul lui Mills era împietrit.

— De ce nu ne-ați spus ieri toate astea? întrebă Fox.

— Cred că încă mă mai așteptam să reușesc. Să păstrez

discreția. Asupra legăturii cu Kim.

O lungă tăcere. „Încă se mai aștepta să reușească. Cât de mult timp se zvârcolise în cârlig?" Dilema unui om care credea că putea avea totul.

— V-ați tăiat singur craca de sub picioare, nu-i așa? comentă Mills, într-un târziu.

— Acum nu-mi mai pasă ce-mi faceți mie. Numai salvați-o pe Diana. Numai asta mă interesează, ea e tot ce mi-a mai rămas.

Își luă capul în mâini.

— Și totul, numai din vina mea.

Mills se aplecă spre el.

— Ne vom da toată străduința. În primul rând, trebuie să ne spuneți numele omului care v-a pus în legătură cu Bob Hatton.

Șaizeci și șase.

Camera e folosită ca magazie; conține un pat vechi, câteva navete de bere stivuite într-un colț, o țintă veche pentru săgeți rezemată de un perete, un tonomat scos din uz, o geantă de prelată verde pe jos. Podeaua e din scânduri goale, iar de pe tavan se cojește tencuiala.

Bob Hatton stă așezat pe una dintre lăzile de bere, fumând o țigară.

Își trece o mână peste capul proaspăt ras. Mustața e falsă, cumpărată dintr-un magazin cu articole de machiaj, hanoracul și pantalonii maro reiați au fost luați separat, de la magazinele de caritate de pe strada mare.

Se joacă absent cu un cuțit, un pumnal cu lamă lungă, suvenir din anii când lucra în S. A. S. Își trece ușurel degetul de-a lungul tăișului, făcând într-o clipă să curgă sânge. Și-l linge, nu ca să oprească hemoragia, ci cu drag, ca pe un suc. Esența lui. Esența vieții.

Fata e legată de pat, cu ochii acoperiți și un căluș în gură. A încetat să se mai zbată, zace docilă, epuizată. Glezna i s-a umflat de două ori cât ar fi normal, o margine zimțată de os alb se vede imediat sub pielea învinețită. A leșinat de durere de două ori. Când se plictisește, Hatton împunge fractura cu capătul bont al cuțitului.

Acum o privește în tăcere, întrebându-se ce să facă cu ea. N-

o poate ține aici. Lui Nails nu i-ar conveni.

Ba chiar, s-ar enerva rău dacă ar afla ce-a făcut. Poate că a sosit timpul să-și încaseze datoria și s-o șteargă. Nu mai e mare lucru care să-l țină pe loc.

Paddington, sectorul W2

Birourile se aflau deasupra unei agenții de voiaj de pe Praed Street, în apropierea gării. Pe o placă de la parter scria: „Servicii de Angajări Internaționale Specializate", un nume care trecătorilor neștiutori nu le spunea absolut nimic. Mills și Fox urcară pe o scară îngustă, de lemn. Agenția specializată în angajări internaționale consta într-o singură încăpere, cu un birou, un telefon cu fax, un computer și un fișier. Genul de echipamente care pot fi mutate peste noapte, cu minimum de efort.

Auziră glasul unui bărbat vorbind la telefon. Acesta ridică privirea, când ajunseră pe palier, acoperind receptorul cu palma.

— Vă pot ajuta cu ceva? Îi întrebă.

Totul părea deplasat. Omul arăta prea spilcuit, prea prosper, pentru genul de operațiuni care se desfășurau acolo: costum de lână la două rânduri, cravată de mătase și guler cu colțurile prinse cu nasturi. Avea părul cărunt de culoarea oțelului, tuns scurt, și un chip prea bronzat pentru un funcționar. Inspira o duritate în contradicție cu ambianța din jur.

— Îl căutăm pe un anume Peter Robinson, răspunse Mills.

Ochii individului deveniră atenți, prevăzători.

— Pot întreba cine îl caută?

— Eu sunt Detectiv Inspector Șef Mills, iar dumneaei este Detectiv Inspector Fox, de la Poliția Metropolitană. Dumneavoastră sunteți Robinson, așa este? intră Mills direct în subiect, dându-i de înțeles că n-avea chef s-o ia pe ocolite.

Se interesaseră deja în legătură cu Peter Robinson. Fusese maior în Armată, cu studiile la Sandhurst, și avea toate relațiile potrivite. Trecuse în rezervă după Războiul din Golf și era anchetat pentru rolul pe care-l jucase într-un transport ilegal de arme pentru o grupare separatistă kurdă, în 1997. Călătorea frecvent în Africa și se bănuia că furnizase foști

angajați ai armatei, cu contracte private, pentru instrucția specializată a forțelor armate din Nigeria și Ciad.

— Am să revin, spuse el în receptor și închise.

Nu exista decât un singur scaun. Mills și Fox se uitară unul la altul, apoi Mills îi făcu semn să se așeze. „Da, ca unei muieri slabe", își spuse ea, preferând să stea în picioare.

Robinson se ridică. Înalt de peste un metru și optzeci și cinci, bine clădit, emana o aură de putere compactă. Joe Infanteristul în costum cu cravată.

— Pot să vă văd și eu legitimațiile? întrebă el.

— Desigur, răspunse Mills.

Robinson le examina atent – „un simplu joc de-a puterea", își spuse Fox, câștigând timp pentru a-și aduna gândurile – după care își rezemă posteriorul de caloriferul aflat sub fereastră.

— Vă pot întreba despre ce e vorba?

— Cred că știți, replică Mills.

Fox îi adresă cel mai fermecător zâmbet al ei:

— Citiți ziarele, vă uitați la televizor. Ați aflat despre prietenul dumneavoastră, domnul Carlton.

Robinson ridică din umeri:

— Un prost nenorocit.

— Și el vorbește frumos despre dumneavoastră.

— L-am prevenit să fie atent.

— Ne-a spus că l-ați angajat pe Bob Hatton ca s-o ia tare pe prietena lui.

Oftând, Robinson își încrucișă brațele pe piept.

— Așa v-a spus el?

— Este adevărat?

Robinson reveni la birou și ridică receptorul.

— Scuzați-mă. Cred c-aș prefera ca la conversația asta să asiste și avocatul meu.

Șaizeci și șapte.

Newcastle Place, sectorul W2

Stăteau așezați în Camera de Interogatoriu Numărul Doi a secției de poliție din Paddington. Robinson îl avea alături pe avocatul lui – un alt fanatic al ultimei mode, la fel ca Robinson însuși.

Juristul mâzgălea cu un stilou Parker pe un blocnotes galben, arătând vag plictisit.

Fox puse magnetofonul în funcțiune, iar Mills îi recită lui Robinson formalitățile. Robinson recunoscu relația cu Carlton și, după ce-și consultă agenda, mai recunoscu și că vorbise cu el la data de douăzeci și trei iunie, în biroul său.

— Ne puteți spune despre ce ați discutat? îl întrebă Mills.

— Nu mai țin minte detaliile. Cred că m-a întrebat dacă i-aș face o favoare.

— Și ați acceptat?

— Mă obliga onoarea. Și el făcuse câteva lucruri pentru mine, în trecut.

— Ca de pildă?

Robinson își privi avocatul, care ridică ochii spre ei, peste ramele de aur ale ochelarilor.

— Nu cred că acest lucru are vreo relevanță în cazul de față.

Mills ridică din umeri.

— Continuați, îi spuse el lui Robinson.

— Carlton a spus că avea o problemă. Mi-a spus că era amenințat și m-a întrebat dacă-i puteam da numele cuiva pe care ar fi putut să-l consulte în probleme de securitate personală.

— Iar dumneavoastră ce i-ați răspuns?

— I-am dat numărul de telefon al lui Bob Hatton.

— De unde-l cunoșteați pe domnul Hatton? întrebă Fox.

— A servit în unitatea mea timp de trei ani, din 1988 până în 1991. De asemenea, l-am plasat în diverse poziții din străinătate.

— Ce fel de poziții?

— Consultant militar în țări ca Rwanda și Uganda.

— Mercenar, completă Mills.

— Consultant militar, repetă Robinson.

— De ce i-ați dat lui Carlton numele lui?

— Știam că Bob avea nevoie de bani. Și era disponibil.

— Dar n-ați vorbit personal cu Hatton?

— În nici un caz. Nu eram tocmai sigur ce anume dorea Carlton. Ar fi putut să fie ceva ilegal, adăugă el, cu un zâmbet

de gheață.

— Sunteți la curent cu faptul că domnul Hatton este căutat în legătură cu asasinarea unei tinere în Windsor, acum două zile? De asemenea, se presupune că a împușcat mortal un alt om în Tottenham, acum șase zile. Și mai dorim să vorbim cu el și în privința morții unei femei din Highgate, la data de douăzeci și nouă iunie.

— Înțeleg.

Chipul lui Robinson nu trăda nimic.

— Credeți că domnul Hatton este capabil de crimă?

— Capabil? Pentru ce anume credeți că sunt instruiți oamenii în armată?

La auzul acestor cuvinte, Fox îl văzu pe avocatul lui Robinson strâmbându-se.

— Și totuși l-ați pus pe domnul Carlton în legătură cu el?

— A spus că avea nevoie de sfaturi în probleme de securitate personală. Domnul Hatton este expert în asemenea chestiuni. Dacă-l plătea ca să asasineze pe cineva, asta îi privea numai pe ei doi. Mie, în nici un caz nu mi s-a menționat așa ceva.

Mills se aplecă înainte.

— Domnule Robinson, după cum vă dați seama, avem urgentă nevoie să-l găsim pe Hatton. A comis două asasinate, bănuim că l-a comis și pe al treilea. De asemenea, mai credem că e răspunzător de răpirea fiicei domnului Carlton.

Un surâs vag.

— Da, am citit și despre asta.

— Vi se pare amuzant?

— Nu, doar o idee cam ironic, nu credeți? În situația existentă.

— Nu vrem să vă creăm neplăceri, domnule Robinson. Dorim numai să-l prindem pe acest individ înainte de a mai săvârși și alte infracțiuni.

Robinson oftă.

— Este un tip în Earls Court, David Youll.

— Am vorbit cu domnul Youll. Hatton a locuit în apartamentul lui timp de o noapte, apoi s-a mutat.

— Ei, atunci mai e și un altul. A fost în aceeași unitate cu

Youll și Hatton. I-am aranjat câteva treburi, de-a lungul anilor. Puteți vorbi și cu el.

— Cum se numește?

— Are o cârciumă în Lisson Grove. Lancaster, sau cam așa ceva. Numele lui e Andy Naylor, dar toți îi spun Nails. Dacă Youll nu știe unde e Hatton, s-ar putea să aveți mai mult noroc cu Naylor.

Fox și Mills încheiară convorbirea.

— Clientul meu e pus sub acuzare? se interesă avocatul.

— E liber să plece, răspunse Mills.

Robinson, însă, rămase pe loc, bătând cu degetele în birou, îl mai frământa ceva.

— Rămâne strict între noi. Începu el.

Mills și Fox schimbară o privire. „Oare de ce presimt că n-ar fi bine să aud ce urmează?" se întrebă Fox.

Robinson își freca tâmplele cu degetele.

Mills se așeză la loc.

— Atunci, neoficial, acceptă el.

— Ascultați, nu știam că toată povestea asta era în legătură cu o femeie. Vreau să zic, când mi-a dat telefon, Carlton n-a spus nimic despre vreo femeie.

— De ce este atât de important acest lucru?

— Ei bine, dacă mi-ar fi spus, nu-l puneam în legătură cu Bob Hatton, nu-i așa?

— De ce nu?

„Christoase. Hai, dă pe gură!"

Robinson ridică privirea spre tavan.

— Bob a fost unul dintre clienții mei, într-adevăr. Anul trecut, i-am găsit ceva de lucru în Uganda. Chestia e că a trebuit să-l scot rapid din țară, după numai trei luni de contract. O treabă urâtă cu două femei dintr-un sat de lângă tabăra de instrucție. Ba chiar, scârboasă de-a binelea.

Se bătu cu degetul în frunte.

— S-a cam smintit, Bob al nostru. Nu te poți baza pe el. De atunci l-am ocolit, când era vorba de muncă pe contract. Evident.

— Evident, repetă Fox.

— Mă gândeam doar că e bine să știți.

Fox și Mills se priviră un moment. Nemaipomenit.

Nemaipomenit de mama focului.

Șaizeci și opt.

Lisson Grove, sectorul NW8

Barul Lancaster din Lisson Grove cunoscuse vremuri mai bune. Era o bombă de modă veche, pentru a cărei întreținere nu se mai plătise nici un penny, de la Blitz încoace. Curtea de lângă cârciumă avea porți de tablă ondulată, cu inscripția NU PARCAȚI, vopseaua albă prelingându-se în jos pe metal.

Zugrăveala roșie și neagră a fațadei era crăpată și coșcovită, iar pe cărare stăteau aruncate la nimereală două mese de plastic cu scaune, ca efort simbolic pentru servitul pe timpul verii. Salonul întunecos al barului avea ferestre de geam mai murdare, iar deasupra intrării era agățată fotografia unui bombardier din al doilea război mondial.

Nick parcă mașina pe cealaltă parte a străzii, pe o linie galbenă. Fox, privind în oglinda retrovizoare, îl văzu pe Mills la volanul unui Ford din parcul auto al poliției, împreună cu T. J. Și Honeywell. O unitate de la S.0.19 aștepta după colț, opt specialiști cu armuri și căști, înarmați până-n dinți, în două Range Rover-uri blindate.

Auzi vocea lui Mills în stația radio, ordonându-le tuturor să stea pe poziții.

— Nici urmă de combi albastru, remarcă Nick.

— S-ar putea să fie în spate, spuse ea. Sau în curtea de-acolo. Fox și Nick urmau să intre primii, pentru a încerca să afle dacă Hatton se afla în zonă. Coborând din mașină, Fox începu să traverseze strada.

Tocmai când ajunse pe trotuar, auzi un sunet asemănător cu o explozie și se aruncă împreună cu Nick la pământ. Ridicând privirea, văzu porțile curții atârnând în balamale. Un furgon combi albastru trecuse drept prin ele și cotea deja pe strada perpendiculară, la cincizeci de metri distanță, cu cauciucurile scoțând fum. Fox auzi un scrâșnet de frâne, când un taxi negru opri brusc pentru a evita coliziunea. Un negru cu geacă multicoloră se opri să caște gura, în timp ce dintr-un magazin

de antichități din colț năvăleau afară câțiva cumpărători, arătând cu degetul.

Fox strigă în stația radio:

— Toate unitățile! ținta fuge cu un furgon Ford Transit albastru, pe Broad Street. După el!

Peste câteva secunde, o mașină de patrulare, cu sirenele urlând, se repezi de pe o stradă lăturalnică, urmată de unul dintre transportoarele albastre ale S.0.19. Se îndepărtară vuind pe Broadley Street. Fox se ridică în picioare, începând să se scuture de praf. Nick înjură și o luă la fugă înapoi spre intersecție.

O lovitură de ageamiu.

Fox nu știu ce anume o făcu să se uite înapoi, instinctul poate. Când se întoarse, văzu un om cu capul ras și o geantă de prelată ieșind din barul Lancaster. Înfățișarea lui avea ceva familiar, ceva care-i amintea de liftul unui bloc de apartamente din Earis Court.

„Locuiți aici?"

Individul grăbi pasul și, când o văzu uitându-se după el, începu să alerge.

— Toate unitățile, aici Fox! E tot aici, l-am văzut! merge pe jos, în direcția sud, spre Daventry!

Nick era prea departe, nu mai putea să-l aștepte. Fox o luă la goană.

Șaizeci și nouă.

Oprirea în forță a unui om ca Hatton ar fi trebuit să intre în sarcina celor de la S.0.19. Cel puțin, ar fi fost bine să-l aștepte pe Nick până o ajungea din urmă. Dar nu voia să-l piardă pe ticălos pentru a doua oară.

Hatton coti pe o alee, iar Fox îl urmă. Un bloc de apartamente municipale din cărămizi brune murdare într-o parte, o fabrică dezafectată în cealaltă, pereții desfigurați de graffiti. Drept în față, un gard de sârmă despărțea aleea de terenul sportiv al unei școli primare. După cărucioare Tesco abandonate stăteau proptite de plasa metalică.

Hatton se opri, răsucindu-se în loc. Nimerise într-o fundătură.

„Ei, Madeleine, acum să te vedem. N-ai fost deloc inspirată. Tipul ăsta e instructor de luptă fără arme, a omorât oameni cu mâinile goale. Dacă n-are încotro, va trece drept prin tine.

Trebuia să aștepți întăriri."

Chipul lui Hatton se lăți într-un rânjet. Avea ceva mai practic decât mâinile. Vârî o mână în geanta de prelată și o scoase înarmată cu un pistol cu țeava lungă. Îl armă și ochi, tot cu o singură mână.

Fox încremeni.

Și iată-l, coșmarul revenit s-o bântuie. Privea din nou în ochiul negru și ucigător al morții. Nu avea unde să fugă, unde să se adăpostească.

„Asta e, Maddy, suma vieții tale. Aici ia sfârșit. N-ai timp pentru spovedanie, nici măcar pentru vreo pregătire.

Gata, s-a zis cu tine."

Fox îl privi cum îi lua la ochi centrul frunții, cu degetul încordându-se pe trăgaci. Încetă să mai respire și auzi un scâncet scăpându-i din gât.

Închise ochii. Nu suporta să-i vadă expresia de pe față în momentul când apăsa pe trăgaci.

Auzea traficul de pe Marylebone Road, tânguirea îndepărtată a sirenelor poliției, brigada S.0.19 pe care o trimisese în direcție greșită. Se pomeni gândindu-se la Ash. La primirea veștii, acesta urma să știe că avusese dreptate. Tipic pentru Maddy. Trebuia s-o facă pe eroina. Curios, dar, în pofida felului cum ieșise totul între ei, permanent crezuse că avea să-l mai vadă, cel puțin o singură dată.

„Nu e normal deloc, nu pot muri acum. Mi-au rămas prea multe treburi neterminate."

Ceva o făcu să deschidă ochii. Îl văzu pe Hatton coborând pistolul, pentru ca apoi să se răsucească și să sară peste gard.

Ticălosul. O lăsase în viață, fără nici un motiv vizibil. Era nebun. Ucisese fata, iar ei îi întorcea spatele. Moartea, în felul său arbitrar, trecuse peste ea și-și văzuse de drum.

— Doamnă! Doamnă, ai pățit ceva?

Era Nick. Cu sufletul la gură și chipul cafeniu și agreabil lucind de sudoare.

Fox se scotoci în haină și găsi aparatul de radio. Mâinile îi tremurau atât de tare încât nu putu apăsa butonul pentru transmisie. I-l aruncă lui Nick.

— A luat-o prin curtea școlii, spuse ea.

Nu putea să-l piardă, mai ales acum.

O luă la fugă, sări spre gard, începu să se salte pe deasupra, cu degetele agățate în plasa metalică, rupându-și unghiile. Haina i se agăță în sârmă, alunecă, se prăbuși greoi pe asfalt, julindu-se pe încheieturile mâinilor, sucindu-și genunchiul drept.

Îl auzi pe Nick, dincolo de gard, strigând poziția prin radio.

— Ținta scapă pe jos, în direcția sud, spre Marylebone Road. Continuăm urmărirea.

Începu să se cațere pe gard.

— Doamnă! Ai grijă! Am chemat întăriri! Așteaptă!

Fox porni în goană peste terenul de baschet. Îl văzu pe Honeywell sărind un gard înalt de peste doi metri, fără nici un efort, doar cu puțin antrenament. Auzi râsete și bancuri dintr-o clasă de la etajul doi, zări vag chipurile elevilor la ferestre, fața uimită a profesoarei.

„Nu-l scăpa din ochi”, își spuse ea. „Nu te apropia prea mult. Roagă-te ca întăririle să nu fie prea departe.”

Șaptezeci.

Hatton era în formă, se distanța cu ușurință. Îl văzu îndreptându-se spre Marylebone, în direcția pasajului subteran de la intersecția cu Edgware Road. Trecu pe lângă o femeie, pe care o trânti în genunchi și dispăru pe trepte.

Îl pierdea.

Simțea un junghi în coaste, când ajunse la pasaj, abia mai respira. Pașii îi reverberau prin tunelul de beton. Un bețiv surprins ridică privirea la trecerea ei și strigă ceva porcos, cu o furie care-i răsună în țeastă. Ajungând la stația de metrou, ezită. Văzu două chioșcuri metalice, o cabină fotografică și o tonetă de ziare. Din fugă, Hatton răsturnase un stativ cu cărți poștale ilustrate. Vânzătorul pakistanez se repezise să și le adune, blestemând lumea și pe nesimțiții de albi care nu aveau pic de respect.

Fox își continuă drumul. La stânga sau la dreapta? O luă la dreapta.

O aștepta.

Ajunsese la jumătatea scării când îl văzu, ghemuit pe trepte, cu rânjetul știrb pe care și-l amintea din liftul blocului de apartamente din Earls Court.

Bețivul o urmase pe trei cărări, agitat de activitate, îl auzea strigându-și măscările de la celălalt capăt al pasajului subteran.

— Pe mine mă cauți, blondino? întrebă individul ghemuit.

Ținea ceva în poală, cu drag parcă, asemenea unei mame care-și leagănă copilul bolnav.

Fox nu distingea ce anume era. Hatton aruncă spre ea obiectul, făcând-o să-l prindă instinctiv.

Apoi sări în picioare și o luă la goană, urcând treptele spre stradă.

Fox simți ceva cald și cleios prelingându-i-se peste degete. Făcu un pas înapoi, gata să se împiedice de o treaptă.

Buzele erau răsfrânte de pe dinți, într-un zbieret mut, pielea devenise cenușie și ceroasă, pleoapele stăteau pe jumătate coborâte, ca și cum ar fi moțăit. Sticloși, ochii o mustrau că se mișcase prea încet, că fusese prea departe, că ajunsese prea târziu pentru a-i apăra pe cei nevinovați.

Sângele se prelingea din venele gâtului retezat, pe rochia lui Fox. Auzi urlete, când doi trecători intrară în pasajul subteran, unde aștepta o femeie plină de sânge, gâfâind, cu un cap tăiat în mâini. Logica o îndemna să arunce îngrozitoarea povară, dar un instinct matern irațional o împiedica s-o vatăme și mai rău pe Diana.

Așa că rămase cu ea în brațe, prea șocată ca să se miște, paralizată de groază și vinovăție. Și astfel o găsi Nick, încă înconjurată de femeile care zbierau și bețivanul nebun.

— Doamnă, spuse el.

La picioarele ei se formase o băltoacă de sânge. Una dintre femei leșină, lovindu-se în cădere cu capul pe treptele de ciment.

— Doamnă?

Fox se întoarse spre Nick.

— E-n regulă, îi spuse ea. Am găsit-o. E-n regulă.

Auziră scrâșnetul de frâne de pe strada de deasupra, urmat de o bufnitură înfundată. Fox nu părea capabilă să reacționeze, sau măcar să se miște. Nick era cel care o făcu să lase jos cumplita pradă și stătu cu ea până sosiră întăririle.

Din capătul scării se auzeau agitație, strigăte, țipete, claxoane de mașini. Nimic nu părea să mai conteze.

Deasupra lor, la câțiva metri de intrarea în pasajul subteran, câțiva oameni se adunaseră în jurul bărbatului ras în cap care zăcea, pe carosabil cu fața în jos. Un trecător se oprise să-i acorde primul ajutor, dar, la vederea trupului, voma acum zgomotos în rigolă. Șoferul autobuzului 98 spre Willesden repeta la nesfârșit, oricui catadicsea să-l asculte:

— A fugit drept în fața mea, n-am avut ce să fac.

Privitorii fură uimiți când, peste doar câteva momente, apărură detectivii de la secție și polițiștii înarmați, cu veste de kevlar și căști de luptă, ținând în mâini puști de asalt.

Mills stătea în mijlocul haosului, clătinând din cap. În sfârșit, apăru și Nick, care-i șopti ceva la ureche, arătând în jos spre scara pasajului. Mills primi calm vestea, vorbi încet în radioul pe care-l strângea în pumnul drept, apoi se întoarse la mașină și trânti portiera cu piciorul, avariind grav autovehiculul aflat în proprietatea Forțelor Poliției Metropolitane, faptă care mai târziu trebuia să fie consemnată și justificată într-un formular.

Șaptezeci și unu.

Camera de Incidente Majore Zonale, Hendon Road.

Fox privea afară pe fereastra Camerei de Incidente, uitându-se la caleidoscopul farurilor de pe Hendon Road, văzând din nou singurul ochi negru al morții, auzind șoapta înghețată a acesteia: „Pe mine mă cauți, blondino?”

Cineva intră în cameră, făcând-o să se întoarcă. Era Mills.

— Madeleine.

— Șefu'.

— Ți-ai mai revenit?

Își privi hainele. Avea jacheta și ciorapii rupți, bluza și fusta îi erau pătate de sânge. Probabil arăta într-un hal fără de hal.

Ar fi trebuit să se ducă acasă, să facă un duș, să-și schimbe hainele, dar nu voia să plece acasă, nu încă.

— Am să-mi revin, răspunse ea.

Mills nu știa ce să spună.

— O zi proastă, reuși el, în cele din urmă.

— Am avut altele și mai bune.

Adevărul era că în acel moment nu simțea nimic, cel puțin la nivel emoțional. Era doar puțin ametită. Avea o vânătaie la genunchi și două cusături în tăietura de pe mâna dreaptă, dar durerea fizică era disproporționat de mare pe lângă natura minoră a leziunilor. Se bucura de acel chin, era un lucru asupra căruia putea să se concentreze, era mai bine așa decât să se gândească la Diana.

Mills o cuprinse cu un braț. Fox își simți trupul devenind țeapăn la atingerea lui.

— Vrei să-mi vorbești despre ceea ce simți? întrebă el, cu chipul mult prea aproape.

— Serios, șefu', n-am nimic.

În acel moment intră Nick, iar Mills se desprinse de ea, chipurile nepăsător. Nick le aruncă o privire. Mills intră în cabinetul lui.

— Doamnă?

— Bună, Nick.

— Câțiva dintre noi ne ducem la King's Head. Vrei să fii și dumneata?

— Ca să sărbătorim?

Nu prea mergea. Nick se încruntă, jenat.

— Ne gândeam că n-ar strica să ne mai destindem și noi puțin.

Fox clătină din cap. Voia să rămână singură.

În ușă, Nick mai ezită un moment.

— Al naibii de curajoasă mai ești, pe bune, comentă el.

— Dacă așteptam întăririle, ne-ar fi scăpat.

— Puteai să mori.

Câtă dreptate avea! Majoritatea polițiștilor activi, chiar și dintre ofițerii din sectorul armelor de foc, nu se confruntă cu un pistol încărcat mai mult decât o dată pe tot parcursul

carierei. Iar ei i se întâmplase acest lucru de două ori, în interval de un an. Prima dată nu avusese timp să se gândească, nici măcar nu fusese conștientă de existența pistolului, decât când totul se terminase. Acționase instinctiv.

De data asta, s-ar fi putut abține. Nu-i venea să creadă ce făcuse. Parcă ar fi fost legată cu cătușe de un sinucigaș necunoscut, care o târa după el, împotriva oricărei rațiuni și logici. Ca și cum ea însăși și-ar fi dorit moartea.

— Individul era psihopat.

— De ce nu m-a omorât? întrebă Fox.

Nick ridică din umeri. Cine putea ști ce-i trecuse nenorocitului prin minte? lucrul cel mai înfricoșător la indivizii ca Hatton era natura arbitrară a violenței lor. O ucisese pe Diana, îi omorâse colega de călărie, iar pe Fox o lăsase să trăiască. Nu avea nici o logică, nici un sens.

— Biata fată, murmură ea.

— Nu poți avea întotdeauna finaluri fericite, remarcă Nick.

— Într-adevăr. Viața nu se termină întotdeauna cu bine.

Cu siguranță, nici pentru James Carlton finalul nu era fericit, plătise scump pentru secretele lui. Iar Fox încă mai suspecta că nu le spusese totul. Nu cumva îi dorise totuși moartea lui Kimberley Mason? acum îi era clar că el, nu Gary Bradshaw, avea cheia de la apartamentul lui Kimberley și i-o dăduse lui Bob Hatton în acea noapte. Dar una era s-o știe, alta s-o dovedească.

Numai Bob Hatton știa adevărul, iar el era mort.

Cel mai rău rezultat al întregii afaceri ar fi fost o inculpare pentru conspirație. Îi revenea vieții însăși să aplice pedeapsa meritată, îl lăsase fără căsnicie, fără reputație, fără carieră politică; și, ca o nemiloasă judecătoare a oamenilor, îi răpise și fiica.

Dar James Carlton nu suferea de unul singur; din cauza secretelor lui mai muriseră încă cinci oameni. Fox se gândi la un verset din copilărie, citit în Biblie, ceva spunând că Domnul face să plouă peste cei drepți și cei nedrepți. Două adolescente nevinovate își pierduseră viața, precum și doi ucigași înnăscuți. Iar apoi mai era și Kimberley Mason – oare

locul ei era între păcătoși sau între sfinți?

Până la urmă, Fox se răzgândi și îi însoți pe ceilalți să bea un rând la King's Head. Era o sărbătorire reținută, toți găsind scuze să plece acasă mai devreme. Într-un târziu, în bar mai rămăseseră doar ea și Nick.

La plecare, Nick o cuprinse cu brațul pe după umeri:

— O să-ți fie bine, doamnă?

Fox nu voise s-o facă. Prea multe pahare de G&T pe stomacul gol, probabil. Ridică fața spre el și îl sărută. Dintr-o dată. Dar sărutul nu provocă reacția pe care o sperase.

— Îmi pare rău, spuse Nick, ca și cum el ar fi fost de vină.

— Nu vreau să fiu singură la noapte, murmură ea.

Nick clătină din cap:

— Nu pot.

— Nick, nu trebuie să.

— Vreau să-ți spun ceva.

Fox aștepta, știind că avea să fie împovărată cu încă un secret.

— Sunt gay, spuse Nick.

Zâmbindu-i, mai mult ca o grimasă, Fox se așeză greoi pe cel mai apropiat taburet al barului.

— Aha. Făcu ea, simțindu-se ca o neghioabă totală. Nu știam.

— Nu-mi fac reclamă, mormăi el.

— Și toate prietenele alea?

— Paravanul meu.

— Christoase!

— Rămâne între noi, da, doamnă? Te rog! Și-așa mi-e destul de greu că sunt negru, dar să fiu și gay și negru. În Metropolitană? Dacă se află, un moment de liniște n-o să mai am cu T. J.

Fox îi atinse ușurel obrazul cu vârfurile degetelor.

— Sigur, răspunse ea.

Și îl privi plecând.

Se mai jucă un timp cu rondela pentru pahare, iar după ce trecu un interval decent se ridică și îl urmă pe ușă afară. Londra, în plină vară, încă fierbând în suc propriu, luna

sângerie dincolo de voalul gazelor de eșapament și al caniculei. Genunchiul începuse s-o doară ca toți dracii.

Își scoase telefonul mobil din poșetă. În banca de mesaje avea un apel de la Ash. Se întrebă ce voia. N-avea dispoziție să-l sune în acel moment. Își planificase noaptea: încă vreo câteva G&T-uri acasă, în fața televizorului, până adormea pe canapea. Fericită că era vie în acea seară caldă de vară, că respira și că avea de ales, și că ziua de mâine îi promitea încă o șansă să se reabiliteze.

Șaptezeci și doi.

Hampstead Heath.

Carlton își parcă mașina pe un drum pustiu, cu vedere spre Heath. Stătu mult timp nemișcat, înainte de a coborî să deschidă portbagajul. Avea înăuntru toate cele necesare și se apucă de lucru.

Prinse un furtun pe țeava de eșapament, iar celălalt capăt îl introduse prin fereastra din spate. Lipi spațiul de deasupra geamului cu bandă adezivă, apoi se așeză din nou la volan.

Era o noapte ideală pentru așa ceva, cum spunea vechea zicală. Luna plină căta printre norii cenușii din înaltul cerului de cerneală și fosfor. Curios, niciodată nu mai observase luna, în Londra noaptea nu însemna decât luminile de pe Westminster Bridge și neoanele din Piccadilly. În ultimii ani, natura și toate ritmurile ei îl ocoliseră complet.

Își amintea că, în copilărie, privise adeseori luna pe fereastra camerei lui. „Când devenim adulți, pierdem contactul cu stelele și cu vraja cerului”, își spuse el. Acum îi era greu să-și mai aducă aminte cum fusese când era mic. Băiețelul de altădată nu și-ar fi putut imagina că bărbatul de mai târziu urma să ajungă la un asemenea sfârșit.

„Cum am intrat în porcăria asta? Ce-oi fi avut în cap? Dar, firește, nu gândim, asta e natura faptelor irațională, prin însăși definiția lor. Cu toții avem un cusur fatal, asta ne face să fim oameni; unii îi cădem victime, alții îl învingem. Cândva, mă credeam atât de departe de ratații pe care-i vedeam zilnic în capitală, murdari, și zdrențăroși, cerșind. Dar, la urma urmei, nu sunt atât de diferiți de mine. Viciile lor i-au dus la

disperare, la fel cum m-au dus și pe mine obsesiile mele.

Am crezut că dacă-i fac pe plac laturii mele întunecate, măcar o dată, va fi de ajuns, că se va sătura, dar nu era decât auto-amăgire. Mai târziu, chiar am încercat să mă conving că eram stăpân pe situație, că o singură dată aveam să mă mai întorc, după care totul se termina. Însă nu s-a terminat niciodată. Eram un drogat al propriei perversiuni aparte. Nu puteam scăpa de ea. Știai, firește că știai că te va vătăma. Dar întotdeauna ți-e destul faptul că nu te-a vătămat astăzi.

Și am avut antrenamentul necesar. Ani de zile mă prefăcusem că eram bogat, încrezător, sigur pe mine însumi; prefăcătoria că aș fi fost fericit în căsnicie nu părea o echilibristică atât de dificilă.

Kimberley. Kim a mea. Adevăratul meu păcat a fost acela că te-am iubit și n-am vrut ca lumea să știe. Așa ceva ar fi însemnat să strig în gura mare cine eram de fapt. Toate celelalte nenorociri au încolțit din trădarea asta.

Așa, deci."

Puse pe bord un plic alb lipit și porni motorul. Murmurul scăzut al mașinăriei germane de mare precizie, pianul încet al unei piese de Chopin la Radio Trei. Se spunea că era o moarte ușoară, că nu făcea decât să-și piardă cunoștința treptat. Cel puțin, așa avea să fie cruțat de umilința iscodirilor. Ziarele de scandal nu se puteau ține după el și dincolo de porțile cimitirului. Cel puțin, dincolo de portalurile Infernului avea să fie în siguranță.

„Deși se putea întâlni cu canaliile alea din presă la o dată ulterioară", își spuse el cu înverșunare, „când cu toții aveau să urle laolaltă, acolo jos." „Diana: te-am adorat cu o pasiune mută și neputincioasă. Niciodată n-am putut-o exprima, n-am putut să ți-o demonstrez. Față de tine, iubirea a fost distilată în esența ei cea mai pură și albă, singura ocazie când am fost capabil de așa ceva. Ai murit fără să știi cât de multe am dorit pentru tine, nici cât de îngrozitor te-am abandonat.

Mâine dimineață, niște oameni pe care nu i-am cunoscut niciodată mă vor judeca, pe mine și hotărârile mele. Mă întreb dacă ceea ce am scris în scrisoarea de pe bord nu numai că-i

va scuza pe cei nevinovați, dar poate îmi va aduce și mie iertarea, în inimile celor pe care i-am iubit.

Dar nu cred că voi ști vreodată.”

Niciodată să nu crezi că știi ultimul amănunt despre o inimă omenească.

Henry James.

Mulțumiri.

Mulțumirile mele Detectivului Inspector Șef David Brown, pentru generoasa lui ospitalitate și neprețuitele îndrumări în privința procedurilor de investigație ale Poliției Metropolitane. Și mai e și un tip extraordinar. Fără ajutorul lui, n-aș fi putut scrie această carte. De asemenea, le mulțumesc Detectivului Inspector Phil Wheeler, precum și lui Phil Soskins și Phiros Christadolou de la Unitatea de Sprijin cu Științele Criminalistice, pentru timpul pe care mi l-au acordat.

Încă o dată, îi mulțumesc lui Tim Curnow din Sydney și lui Anthea Morton-Saner, agentul meu din Londra, pentru ajutorul pe care mi l-au acordat cu pistele de documentare, când mă împotmoleam. Lui Barbara și Stanley Slinger, pentru prietenia, ospitalitatea și budinca lor. Mulțumiri tardive doctorului Mostyn Hamdorf, pentru anumite anecdote medicale, și scriitoarei Gabrielle Lord din Sydney, pentru că a fost destul de amabilă ca să mă lase să-i fur cu nerușinare povestirea despre magazinul pornografic.

SFÂRȘIT

1 Joc de cuvinte, bazat pe cvasi omofonia „Pakula/Peculiar”; peculiar = ciudat, bizar, aparte (n.tr.)

2 Home Office Large/Major Enquiry System – Sistemul de Anchete Majore al Ministerului de Interne – n.tr.

3 familia din celebrul film „Sunetul muzicii”, cu Julie Andrews și Christopher Plummer – n.tr.

4 Joc de cuvinte intraductibil: Valea Sănătății/Valea Averii –

n.tr.

5 Aluzie la jocul „Monopoly” – n.tr.

6 Hard = dur, tare, erectat; stiff = țeapăn, rigid, mort – n.tr.